

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DAD COMS NOVEL

BONUS

DADDY

DAPHNE ELLIOT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bonus Baba

Baba Komileri

Kitap 3

Daphne Elliot

Melody Publishing, LLC

Telif hakkı © 2025 Daphne Elliot Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka ("AI") eğitmek amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Bu kitap, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yayınlayan: Melody Publishing, LLC

Düzenleme: Beth Lawton, VB Edits

Kapak Tasarımı: Elen Bushe Art

Kapak Tasarımı Mel D Book Cover Designs

[Vellum ile formatlanmıştır](#)

*The Mom Coms'a aşık olan tüm okuyuculara. Babalarımıza karşı
koymaya çalışın...*

İçindekiler

1. [Jess](#)
2. [Brian](#)
3. [Jess](#)
4. [Brian](#)
5. [Jess](#)
6. [Brian](#)
7. [Jess](#)
8. [Brian](#)
9. [Jess](#)
10. [Jess](#)
11. [Brian](#)
12. [Brian](#)
13. [Brian](#)
14. [Jess](#)
15. [Brian](#)
16. [Jess](#)
17. [Brian](#)
18. [Brian](#)
19. [Brian](#)
20. [Jess](#)
21. [Brian](#)
22. [Brian](#)
23. [Jess](#)
24. [Brian](#)
25. [Jess](#)
26. [Brian](#)
27. [Brian](#)
28. [Jess](#)
29. [Jess](#)

30. [Brian](#)
31. [Jess](#)
32. [Brian](#)
33. [Jess](#)
34. [Jess](#)
35. [Brian](#)
36. [Brian](#)
37. [Jess](#)
38. [Jess](#)
39. [Brian](#)
40. [Jess](#)
41. [Brian](#)
42. [Jess](#)

[Epilog](#)

[Maplewood Teşekkürler](#)
[Daphne Eliot'un diğcr](#)
[eserleri Yazar hakkında](#)
[Daphne'yi nerede](#)
[bulabilirsiniz:](#)

Bölüm 1 Jess

Bu olamazdı. Yıkık merdivenleri, ara sokaktaki yabani otları ve psişik okumaları tanıtan parlak neon tabelası olan bu harap tuğla bina, yeni avukatımın ofisi olamazdı.

Sokağın ilerisine doğru yürüdüm, lezzetli kokan bir kebabçıyı geçtim ve doğru binayı kaçırmadığımdan emin olmak için arkama döndüm, ama gizli bir yapı bulamadım.

Bir iç çekerek pembe çiçekli eteğimi düzelttim ve seçimimi sorguladım. Hava muhteşemdi. Güneş parlıyordu ve hafif bir esinti Jersey City'nin nemli çöp kokusunu nehre doğru, burnumdan uzağa sürüklüyordu.

Kenneth'in karısı olduğum günlerden kalma birkaç siyah kıyafetim vardı, ama bunlardan birini giyme düşüncesi midemi ağrıtıyordu. Son birkaç yıldır kendimi bulmaya ve geri kazanmaya adanmıştım. Bu yüzden pembe elbiseyi seçtim ve geriye dönüp bakmadım. Ta ki şimdiye kadar.

Çarşamba günleri hastanede çalışmadığım için, genellikle kızları okula götürür, sonra öğleden sonra yoga dersine girmeden önce ev işlerini yapar ve evi temizlerdim. Ve çarşamba akşamları mutlaka yemek yapardım. Bu öğleden sonra, Greta'nın en sevdiği lazanyayı hazırlamıştım —Greta'nın en sevdiği yemek—ve ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum. Bu toplantıdan eve dönebilirim...

Etrafımı saran eski püskü binalara bakarak, nerede kaybolduğumu anlamaya çalıştım. Tüm lüks gökdelenler, bankalar, hukuk firmaları ve sigorta şirketleri Hudson Nehri'nin yakınındaydı. Bu mahalle ise... öyle değildi.

Telefonumu tekrar kontrol edip doğru yerde olduğumu doğruladıktan sonra derin bir nefes aldım. Görünüş aldatıcı olabilirdi ve içgüdülerim bana bunun iyi bir toplantı olacağını söylüyordu.

Yoga stüdyomda avukatımı bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydım. Manzarayı seyredip ılık esintinin tadını çıkarırken, Vermont'a taşındığımızda şehir gürültüsünü ne kadar özleyeceğimi fark ettim. Banliyödeki o aptal McMansion'dan kurtulmak, kocaman bir kötü huylu tümörün alınması gibiydi. Kendimi o anılardan uzaklaştırmak iyileştirici oldu ve artık Jersey City'de yaşadığımız için araba kullanmam neredeyse hiç gerekmiyordu. İhtiyacım olan her şeye yürüyerek ulaşabiliyordum ve güzel bahar günlerinde bu gerçekten mutluluk vericiydi.

Yakında arka bahçemizde Yeşil Dağlar olacak ve sıcak çöp kokusu yerine akçaağaç şurubu kokan havayı soluyacaktık. Çocuklarım, kardeşlerimle birlikte sahip olduğumuz çiftlikte özgürce koşup oynayacaktı. Son dört yılın acısını ve çekişmesini geride bırakabilecektim.

Ama önce iyi bir avukata ihtiyacım vardı. New Jersey'den taşınmak için kaçınılmaz olarak pahalı ve sinir bozucu olan yasal süreci başlatmam gerekiyordu. Yasal süreç "yer değiştirme" olarak adlandırılıyordu, ama bu tek kelimenin ifade ettiğinden çok daha karmaşıktı. Zaten birkaç avukat, başarı olasılığının düşük olduğunu gerekçe göstererek beni reddetmişti.

Ama ben pozitif bir insandım ve çocuklarımın memleketime taşınmalarına izin verileceğine yürekten inanıyordum.

Lo ve erkek arkadaşı son birkaç aydır yoga derslerime düzenli olarak katılıyorlardı ve artık arkadaş gibi hissetmeye başlamıştım. Nazik, yardımsever ve zeki insanlardı. Bu yüzden, hukuk bürolarındaki ortaklardan birinin karmaşık taşınma işlemlerini yürüttüğünü söylediklerinde, onunla tanışma fırsatını hemen değerlendirdim.

Kısmen paslanmış çelik kapıya doğru yürürken, üzerinde *Murphy ve Machon* yazan küçük bir tabela gördüm. Durup, sıcak bir tanıdıklık hissine kapıldım. *Garip*.

İçeri girdim, şık bir hukuk bürosu mu yoksa bir suç mahalli mi bulacağımı bilemiyordum ve garip bir şekilde, her ikisi de olduğu için biraz endişelendim.

Parlak deri koltuklar kasmuk rengi muşamba üzerinde duruyordu ve tavandaki çatlaklar sayılamayacak kadar çoktu.

Lo çok düzenli, keskin zekalı ve akıllı biriydi. Gerçekten burada mı çalışıyordu? Burası şehirdeki en iyi aile hukuku bürosu muydu?

"Merhaba, Yoga Jess." Cal, köşeyi dönüp beni selamlamak için gelmeden önce, şık İngiliz aksanıyla seslendi, kollarını genişçe açmıştı. "Seni burada görmek ne güzel."

Arabamdan daha pahalı bir takım elbise giyyordu, bu da bana yine böyle bir yerde ne işi olduğunu sorgulatiyordu.

Bir dakika sonra Lo ortaya çıktı, muhteşem kızıl saçları arkada bir örgü şeklinde toplanmıştı. "Jess," dedi neşeyle, elleri dosyalarla dolu, "bunları bırakayım da sana bir yer bulayım. Bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

Hala etrafımı incelerken başımı salladım. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Bu taraftan," dedi.

Onu, floresan ışıkların titremesine karşı gözlerimi kısarak, küflü bir koridorda takip ettim.

Kapıda başka bir uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam belirdi. "Bu kardeşim Sully," dedi Cal neşeyle. "Senin restoratif derslerinden gerçekten faydalanabilir. Kışındaki o sopayı çıkarmaya yardımcı olabilir."

Kardeşi gri-mavi gözleriyle bana yoğun bir şekilde baktı. Bu biraz sinir bozucuydu. Cal kadar yakışıklı olmasına rağmen, gerçek bir seri katil havası vardı.

"Sullivan Murphy," dedi sert bir sesle, hala beni incelerken.

Lo başını eğerek henüz varış noktamıza ulaşmadığımızı işaret etti ve ben de onu takip ettim. Arkamda Sully koridora çıktı. Kardeşiyle konuştu, alçak sesli sözleri anlaşılmazdı, ama sanki benimle ilgiliymiş gibi geldi.

Lo, solmuş ticari halının üzerinde şüpheli kahverengi bir leke olduğunu fark etmeden edemediğim büyük bir kapının önünde durdu.

"Ona bakma," dedi ve beni içeri davet etti. "Bunun sızan bir borudan mı yoksa Sebastian'ın kalıntılarından mı olduğunu bilemeyiz."

Kalbim sıkıştı. Neye bulaşmıştım?

Dönüp kaçamadan, beni ofise soktu. Ofis, tavandan tabana kitap rafları ve dosya dolaplarıyla doluydu ve ortasında, bu harap binada tamamen yersiz görünen devasa bir maun masa vardı.

Hâlâ bu garip bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, masanın arkasında oturan adama odaklandım.

Kızıl saçlarını ve tanıdık yüz hatlarını gördüğümde, onu tanıdım. *Olamaz.*

Bilgisayar ekranından başını kaldırdığında, beni en çok şaşırtanın sakalı mı yoksa kafasındaki ışıltılı taç mı olduğunu bilemedim. Pembe ve parlak, turkuaz mücevherlerle süslenmiş taç, onu takan adamın yüzü kadar rahatsız ediciydi.

Öyle
miydi?
Hayır.

"Brian," dedi Lo. "Bu senin yeni müşterin, Jessica Mosely."

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkmış ve bana doğru yürüyordu, geniş omuzları ve kıvrılmış gömlek kolları, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Brian Machon," dedi ve elini uzattı.

Donakaldım, onu inceledim. Halüsinasyon mu görüyordum, yoksa bu gerçekten o muydu?

Onun büyük, sıcak ve güçlü elini tuttuğumda, nefesim kesildi.

"Brian," diye fısıldadım.

Tanıdığı kişi olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama sonra boğuk bir ses çıkardı ve elimi bıraktı. "Affedersiniz. Hemen dönerim."

Kedi gibi hareketlerle etrafımdan dolaştı ve odadan fırladı, omzunu kapı çerçevesine çarptı ve koridorda biraz sendeledi. Kaybolmadan önce, dehşet dolu bir ifadeyle bakan Sully'ye neredeyse çarpıyordu.

Aynı şekilde şok olmuş Lo'ya baktım, sonra da eğlenmiş gibi görünen Cal'a. Bir zamanlar sevdiğim çocuk benden kaçmış mıydı? Üstelik pembe parlak bir taç takmış halde?

Dördümüz sessizce dururken, suçlu gibi kaçan adam merdivenleri tırmanıyor gibi sesler çıkarıyordu. "Tamam," dedi Lo iç çekerek, koyu yeşil pantolonunu düzelterek pantolonunu düzeltti. "Bu çok tuhaftı. Oturun, ben de geri kalan dosyalarınızı getireyim."

Hızla uzaklaşarak beni, cevaplayamayacağım kadar çok soruyla bu harap ofiste yalnız bıraktı. Bu adam, her ne kadar

Acı verici derecede yakışıklı, beni görünce kaçan adam benim en büyük umudum muydu?

Bu gidişle, Jersey'den asla çıkamayacaktım.

Bölüm 2 Brian

Derin bir nefes vererek lavaboya doğru sürünerek gittim ve yüzüme soğuk su sıçrattım.

Odaklan, Brian. Odaklan.

Neden üniversitedeki kız arkadaşımın ofisime gelmesi yüzünden bu kadar çöküntü yaşıyordum?

Cal, toplantıyı takvimime "Yoga Jess" olarak eklemişti. Onun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ayrıralı yıllar olmuştu, hayır, tam anlamıyla on yıllar olmuştu. Onu son gördüğümünden beri.

Hızla akan düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışırken vücudum adrenalinle dolmuştu. Ben bir avukattım. New York eyaletinin en iyi aile hukuku avukatlarından biriydim — ve artık Jersey'de de. O ise yardıma ihtiyacı olan bir müvekkildi.

Vücuduma gelen şok, kafamdaki düşüncelerin bir kısmını silip süpürmeye yetti ve suyun sıcaklığını hissettiğimde ağzımdan çıkan nefes, nefes almamı yeniden düzenlemeye yetti ve son iki dakikada ilk kez derin bir nefes almamı sağladı.

Dağıtıcıdan bir kağıt havlu alırken sakalımdan su damlıyordu ve kendi kendime mırıldanıyordum.

"Toparla kendini," dedim, aynadaki yansıamamı inceleyerek ve kapı çerçevesine çarptığım yerden ağrıyan omzumu fark ederek.

Ancak o zaman kafamda hala lanet olası bir taç olduğunu fark ettim.

Lanet olsun. Murphy ve T. J.'ye kaybettiğim bahsi unutmuştum.

T. J.'ye kaybettiğim bahsi unutmuştum. Muhtemelen yetkin bir avukat değil, akıl hastanesinden kaçmış biri gibi görünüyordum.

"Kendine gel."

Lo kapıda belirdi, yüzünde ölümcül bir ifade vardı. "Saçma sapan davranıyorsun. O zavallı kadını korkuttun ve Sully'yi neredeyse sakat bırakıyordun. Profesyonel davran." Bir an durdu, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Ve taç gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor."

Aptalca davranıp ona saldırmak da mümkündü. Cal ile olan ilişkisini gündeme getirebilirdim, ki bu da insan kaynakları açısından tam bir kabustu. Ancak Lo'nun patronuyla çıkma konusundaki yargısı ne olursa olsun, bu işi onsuz yapamazdım. O benim sağ kolumdu ve şimdi Sully ve Cal ile paylaşmak zorunda kalsam da, şimdiye kadar çalıştığım en verimli hukuk asistanıydı. Jersey City'de, küflü altın halısı ve soyulmuş boyasıyla cehennem gibi bir ofiste sıkışıp kalmış olsak da, işleri sıkı bir şekilde yönetiyor ve şehirdeyken olduğu gibi aynı hızda çalışmamızı sağlıyordu. Onu kaybedemezdim, bu yüzden ofisindeki aşk ilişkisi hakkındaki düşüncelerimi kendime sakladım. Cal benim için bir kardeş gibiydi, ama bu işi batırırsa diz kapaklarını ciddi ciddi kırardım.

Neyse ki, o da kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onun peşinden ayrılmıyordu. Ona takıntılıydı. Kız arkadaş piyangosunu kazandığını biliyordu, bu yüzden şimdilik onlar hakkındaki endişelerimi bir kenara bıraktım.

Şu anda, bu eyaletten ne kadar uzaklaşabileceğimize odaklanmayı tercih ettim. Jersey'deki cehennemde neredeyse dokuz ay hayatta kalmıştık, yani yaz sonuna kadar şehre geri dönecektik. Birkaç ay sonra, sinirlerimi yatıştırmak için bir kez daha akvaryumu izleyebileceğim köşe ofisime geri dönecektim. Ve kendi brownstone evime geri dönecektim. Yalnız. En iyi iki arkadaşım, onların kadınları ve iki yedi yaşındaki erkek çocuklarıyla soyunma odası tarzı bir banyoyu paylaşmak zorunda olmadığım yere.

Banyodan çıkıp plastik taçları ping-pong masasının üzerine attım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Yara bandını bir çırpıda söküp Lo'ya tüm hikayeyi anlatmakla, aşağı inip işimi yapmak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım ve ikincisini seçtim, ona kararlı bir şekilde başımı salladıktan sonra merdivenlerden aşağı koştum. Artık lanet olası bir yetişkin olma zamanı gelmişti.

"Dilekçe sunuldu mu?" diye sordum profesyonel bir gülümsemeyle, bu toplantıyı kurtarmaya çalışarak.

Karşımda oturan kadını incelerken, ciğerlerim sıkışarak oturdum.

Sarışındı ve giydiği pembe çiçekli elbise, mütevazı olmasına rağmen, her bir kıvrımını vurguluyordu. Beni neredeyse yere düşürecek kadar güçlü bir nostalji dalgası beni sardı.

Daha yaşıydı, ifadesi daha ciddiydi, ama gözleri yıllardır rüyalarımda gördüğüm çikolata kahvesi rengindeydi. Ve o gamzeli gülümsemesi hiç değişmemişti. Benim ofisimde ne işi vardı?

Jess, yanında getirdiği büyük Redweld dosyasını karıştırdı. "Hayır. Olmadı. Will'in halletmesi gerekiyordu, ama sürekli erteledi. Bu yüzden buradayım. Daha fazla bekleyemem. Okul yakında bitecek."

Başımı salladım ve dikkatimi not defterime vererek notlar almaya başladım. Jessica hala çok güzeldi. Uzun sarı saçları, dolgun pembe yanakları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Onu ne kadar incelersem, yüz hatları bana o kadar tanıdık geliyordu.

Ancak güzelliğine rağmen, bu davayı kazanması pek olası değildi. "New Jersey'de taşınma davaları oldukça zordur," dedim, ses tonumu sert tutarak.

O da başını salladı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama buna ihtiyacım var. Kızlarımın buna ihtiyacı var." Burnunu çekti.

Göğsümde rahatsız edici bir his yayılırken, masamdaki mendil kutusunu ona doğru ittim.

"Çocukların yeni bir başlangıca ihtiyacı var," dedi, yanağından bir gözyaşı silerek. "Benim de yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Boşanmamızın üzerinden dört yıl geçti. Eski kocam artık bu eyalette bile yaşamıyor. Yeniden nişanlandı. Sanırım bu üçüncü nişanlısı. Ziyaret anlaşılmamıza uymuyor ve kızlarına hiç ilgi göstermiyor."

Dizlerimin üzerinde yumruğumu sıktım, dişlerimi gıcırdattım. O orospu çocuğu. Sorumsuz bir babadan daha kötüsü yoktur.

"Hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben Vermont'luyum," dedi, gözyaşlarını tutmaya çalışırken kirpiklerini kırıştırtarak.

Oh, hatırladım. Onunla ilgili her ayrıntıyı hatırladım. Sağ uyluğunun üstündeki çil kümesi dahil.

O içeri girdiğinden beri, anılarım üniversite günlerimin en önemli anları gibi, ışık hızıyla zihnime akın ediyordu.

"Çiftlik mi?" diye sordum. "Ailen nasıl?"

Yüzü düştü ve zar zor kontrol altına aldığı gözyaşları yeniden akmaya başladı. "Vefat ettiler." Bir gözünün altını, sonra diğerini sildi. "Babam kalp krizinden birkaç yıl sonra, annem ise geçen sonbaharda vefat etti. Kardeşim Josh, Jasper'ın yardımıyla çiftliği işletiyor. Jenn ise eşi ve çocuklarıyla şehirde yaşıyor."

Kardeşlerinden bahsedilince gülümsedim. Onlar iyi insanlardı. Özellikle Jenn'in anıları aklımda kalmıştı. Onunla ilk tanıştığımda, beni oturtmuş ve niyetimi sorgulamış, gözlerimin içine bakarak, omuzlarını geriye çekmiş bir şekilde konuşmuştu.

Bu his, ebeveynleri hakkındaki yorumunu duyduğumda hemen sempatiye dönüştü. "Kaybın için çok üzgünüm."

Omuzları çökmüş bir şekilde başını salladı. "Orada çocuklarıma çok daha iyi bir yaşam sunabilirim. Yorgunum ve ailemi ve çevremdeki insanları özlüyorum."

Dudaklarımı sıkıştırarak doğru kelimeleri aradım. Bir avukat olarak bunun zor bir dava olduğunu biliyordum. Ama bir erkek olarak? Onun ayrılacağı düşüncesi beni biraz nefes nefese bıraktı.

Onunla geçirdiğim yirmi dakika içinde, pek çok anı ve duygu geri geldi. O yanımdayken beni saran sükunet. Sohbet ederken hissettiğim mutluluk.

Bir zamanlar en sıradan şeyleri bile neşeli hale getirme konusunda doğuştan yetenekliydi ve hala öyle olduğu benim için çok açıktı.

"Will, bu tür davaların kazanılmasının ne kadar zor olduğunu muhtemelen söylemiştir. Özellikle de eski kocanız taşınmaya aktif olarak karşı çıkıyorsa." Bana verdiği belgeleri gözden geçirdim. "Ve çünkü onu Burns ve Glenn temsil ediyor." Bunlar Manhattan'daki en seçkin ve pahalı hukuk firmaları arasındaydı. Biz de oldukça iyiydik, ama o pislikler yüz dolarlık banknotlarla kutlama purolarını yakıyorlardı.

"Will bunun yapılabilir olduğunu düşündü, özellikle de eski kocam eyalet dışına taşındığı için," diye kaçamak cevap verdi. "Ve önceki firmam bu davaya aylarca çalıştı." Bana başka bir dosya daha uzattı.

Bunu açtım ve onun ne kadar düzenli olduğuna hayran kaldım, Will Fucking Higgins'in muhtemelen bu kadının parasını sevinçle alıp sonra da ayak sürüdüğünü bilerek dişlerimi sıkmış olsam da. O pisliği nefret ediyordum ve önemli bir şey yapmış gibi görünmüyordu.

"New Jersey bu konuda kötü şöhretlidir," diye açıkladım. "Taşınmış olsa bile, hukuk sistemi yine de çocuk nafakası ödemelerinin eyalet üzerinden yapılmasını isteyecektir."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu çok adaletsiz."

"Burada işler böyle yürür." Bir sayfanın köşesini düzelttim. "Ama bu ilçede bir şans var. Ve kendisine tanınan ziyaret süresi boyunca çocuklarını görmek istememesi senin lehine olacak." Bir sonraki belgeye geçtim ve hızlıca göz gezdirdim. "Bir planın olduğunu göstermeliyiz. Çocuklar için bir ev, okul seçenekleri ve onları geçindirmek için yeterli gelir."

O başını salladı. "O sadece benimle uğraşmak için mücadele ediyor. Benim burada, ailemden uzakta, mutsuz bir şekilde sıkışıp kaldığımı, onun ise Palm Beach'te yirmi altı yaşındaki nişanlısıyla gezip tozduğunu bilmek ona hastalıklı bir tatmin veriyor."

Evlendiği pislik hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Üniversiteden sonra, hayat bize sürprizler yaşattığında ve ayrı yollara gittiğimizde, iletişimimizi kaybetmiştik. Ama yıllarca süren boşanma savaşı ve bu saçmalıklardan, onun ona layık olmadığını içten içe biliyordum.

"Eski kocan ne iş yapıyor?"

"Excel Enterprise Capital'da müdür. İşine, saat koleksiyonuna ve teknesine takıntılı," dedi, sesinde öfkeyle titriyordu. "Çocukları onun öncelik listesinde ilk on bile değil."

Onu temsil eden kişiyi öğrendiğimde adamın zengin olduğunu anlamıştım, ama bu da bunu doğruladı. Pislik herif çok zengindi. Sayfaları çevirerek evlilik anlaşmasını inceledim. Nafaka yeterliydi, ama adamın gelirine bakılırsa kadın daha fazlasını alabilirdi ve açıkçası almalıydı da.

"Nafaka yok mu?" diye sordum, tekrar başımı kaldırarak. Kadın başını salladı.

"Vazgeçtim."

Yüzümü kontrol etmek için tüm gücümü kullandım. Eğer o benim müvekkilim olsaydı, bunu asla yapmasına izin vermezdim

"Tamam." Sakalımı kaşıyarak, "Dilekçemizde, Vermont'taki çocukların ihtiyaçlarını karşılayabilecek imkanlara sahip olduğunuzu açıkça belirtmeliyiz. Ev, iş, okullar, sosyal destek. Bu mümkün mü?"

"Evet. Ben sosyal hizmet uzmanıyım" diye açıkladı.

"Oh, pardon." Daha dik oturdum. "Yoga öğretmeni olduğunuzu sanmıştım."

"Evet." Yüzü aydınlandı. "Bu benim ikinci işim. Ama sosyal hizmet alanında yüksek lisansım var ve son birkaç yıldır Brooklyn hastanesinde çalışıyorum. Sosyal hizmet lisansımın Vermont'a aktarılması için gerekli evrakları çoktan hazırladım ve araştırmalarımı sürdürüyorum. Çok fazla iş imkanı yok ama birkaç ipucu buldum ve memleketimdeki yoga stüdyosunun sahibi, gelir ihtiyacım olursa birkaç ders vermeme izin verecek."

Elimde kalemle masamın parlak yüzeyine hafifçe vurdum. "Peki ya çocuklar için bir ev?"

"Kardeşim çiftliği devraldı. O, anne babamın evinde yaşıyor ve kızlarla benim arazideki bir kulübeye taşınmamızı istiyor. Eskiden kiralık bir evdi, ama son kiracılar taşındığında, bizim için uygun olacağını umarak boş bırakmış."

"Okullar mı?" diye sordum ve tekrar notlar almaya başladım.

"Maplewood'da ödüllü okullar var," diye açıkladı.

Ah, işte bu. *Maplewood*. Memleketinin komik bir adı olduğunu unutmuştum.

"Talebim kabul edilir edilmez, onları okula kaydettireceğim."

Kalemimi bıraktım ve onu inceledim. Yüzünde umut dolu bir ifade vardı, ama biraz gergin gibi görünüyordu. Tırnakları kısaydı ve cilalanmamıştı, sanki hala gergin olduğunda tırnaklarını ısırmış gibi.

Maalesef, gergin olması normaldi. Bu tür davalar çok zahmetliydi ve yargıca bağlı olarak tam bir kabaşa dönüşebilirdi.

Ama ben her zaman zayıf olanların tarafında olmuştum. Ve sessizce birbirimizi incelerken, tek düşünebildiğim onu mutlu etmekti.

Bunu istiyordum.

Daha da fazlası, buna ihtiyacım vardı.

Kendi hayatım yoktu.

Karım yoktu.

Çocuğum yoktu.

Evcil hayvanım yoktu. Lanet olası kedi hariç. Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım, ama Cal onu eve getirdiğinden beri, o canavar benim onun insan uşağı olduğuma karar vermişti.

Tüm varlığım işim etrafında dönüyordu. Uzun zaman önce bundan fazlasını elde etmeyi bırakmıştım. Ama onun hayatını biraz daha iyi hale getirebilirdim. Zorlu bir mücadele olsa bile.

"Davayı alabilir misin?" Kafasını belirsizlik içinde eğerek, yine o uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakmak zorunda kaldı.

Cevap hayır olmalıydı. Zaten iş yüküm zar zor idare edilebilir durumdaydı. Taşınma davaları zaman alıcıydı ve vicdanım rahat bir şekilde bu bekar anneye normal ücretimi fatura edemezdim. Özellikle de ebeveyn koordinatörü ve dava vekiline zaten çok para harcamışken.

Ama ona yardım etmeyeceğim bir evren yoktu. Elimde bulunan az miktardaki bilgiden, kötü bir evlilik yaşadığı ve daha da kötü bir boşanma süreci geçirdiği açıktı.

"Evet."

Yüzünde yavaşça yayılan gülümseme, bu öneriyi hazırlarken geçirdiğim tüm geç saatlere değdi.

Gözleri kırışıp gamzeleri belirirken ayağa kalktı. "Teşekkürler, Brian." Adımı söylerken sesi titredi ve bir kez daha gözyaşları onu ele geçirdi.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana," dedim ve onu kapıya kadar geçirdim. "Ve az önce olanlar için özür dilerim. Seni görmek benim için bir şok oldu."

Gülümsedi ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Endişelenme. Ama şunu söylemeliyim ki, bu ofis ve senin kaçışın arasında, o pencereden tırmanmayı planlıyordum."

Ofisimin yan tarafındaki eski metal krank pencereyi işaret etti.

"Şaka sana," dedim. "O şey yirmi yıldır açılmadı."

Gözlerini kısarak, "Bu yangın tehlikesi oluşturmaz mı?" diye sordu.

"Bütün bina yangın tehlikesi altında ve neden burada olduğumuzu bir sonraki toplantımızda anlatacağım. Mahkemeyi arayıp, bir saat sonra kapanmadan temsil bildirimini sunabilir miyim diye bakmak istiyorum."

Yüzü aydınlandı ve ne olduğunu anlayamadan bana sarıldı ve beni sıkıca kucakladı. Benden çok daha kısaydı ama güçlüydü, vücudu bazı yerleri sıkı, bazı yerleri yumuşaktı. Onun duyguları, artık yaşayabileceğimi düşünmediğim duyguları uyandırdı.

Donakaldım, nefesimi tuttum. Müşterilerime sarılmam.

Ama vücudunun sıcaklığı ve garip bir şekilde tanıdık gelmesi doğru geliyordu. Belki kas hafızamdı. Belki de kokusu beni sardığında koku alma sistemimin verdiği garip bir tepkiydi.

Ama uzun zamandır hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Kollarında sarılmışken, yıllar sonra nihayet eve dönmüş gibi hissettim.

Ben de ona sarıldım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Onun benim sonum olacağını çok iyi biliyordum.

Bölüm 3 Jess

Bu sabah hukuk bürosundaki görüşmem en azından kafa karıştırıcıydı. Tom Ford takım elbisesinin üzerine tuhaf bir şekilde taç takan üniversite erkek arkadaşımın, neredeyse yirmi yıl sonra beni ilk kez gördükten sonra odadan nasıl kaçtığını hala anlamaya çalışıyordum.

Eğer egom, eski kocam tarafından uzun zaman önce, özgüvenim, kendime olan güvenim ve mali geleceğimle birlikte yok edilmemiş olsaydı, bu durum egomu oldukça sarsardı.

Ve bu yetmezmiş gibi, kapıdan çıkarken çok garip bir karşılaşma yaşadım. Vinyasa derslerime düzenli olarak katılan Madam Esmeralda kaldırımda belirdi. Derslerimde giydiği parlak renkli yoga kıyafetleri yerine, uzun çiçekli bir etek, örgü bir fular ve birkaç kilo ağırlığında takılar giymişti. Benim dostça selamımı, kolumu kuvvetlice tutarak karşıladı.

"Sonunda geldin." Elim ters çevirdi ve açık avucumun çizgilerini nazikçe okşadı.

"Mükemmel bir aşk çizgisi. Tam beklediğim gibi." Sonra, ben kendimi kurtaramadan, yanağımı okşadı ve "O seni bekliyordu. İnancını kaybetme, Cricket," dedi.

Orada bayılmak üzereydim. Babam bana hep Cricket derdi, ama o vefat ettiğinden beri bu takma adı duymamıştım. Bu kadını daha önce görmüştüm, ama onun bunu bilebilecek kadar yakın değildik. Lo bana onun bir tür medyum olduğunu söylemişti, ama ben bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm.

O karşılaşmadan sonra, sakinleşmek için uzun bir yürüyüşe ihtiyacım vardı. Paslanmaz çelik kupamı çay ile doldurdum ve stüdyoya gittim. Kendi egzersizimi yapıp, bugünkü dersi planlayıp, sonra da mekanı derinlemesine temizleyecektim.

Stüdyo küçüktü ama çok güzeldi, caddeye bakan büyük pencereleri vardı. Uzun zaman önce bir ayakkabı mağazasıymış ve Lana

Orijinal ahşap işçiliğini korumuştı, ancak duvarları sakinleştirici mavi ve yeşil tonlarında boyamıştı. Böyle bir yerde görmeyi bekleyeceğiniz bir şey olmasa da, tavandan sarkan devasa avize mekanın cazibesini artırıyor ve arka duvardaki matları, kayışları ve blokları barındıran büyük beyaz dolaplar, mekanın her zaman düzenli görünmesini sağlıyordu.

Sunaktaki mumları yaktım, ardından pencereleri ve kapıyı açarak taze bahar havasını içeri aldım. Sonra en sevdiğim çalma listesini açtım.

Vücudum hareket etmek için kaşınıyordu, doğal bir akış bulmak için can atıyordu. Her zaman hareketli bir insan olmuştum. Annem eskiden benim "kötü bir oturucu" olduğumu söylerdi. Haksız da değildi. Yoga ile tanışana kadar hiçbir şekilde başarıyla hareketsiz kalamıyordum.

Bu teknikler ve meditasyon, zihnimi sakinleştirip vücudumu hareket ettirmemi sağladı. Bu benim için yabancı bir kavramdı, ama kısa sürede bağımlısı oldum.

Tişörtümü çıkardım ve tezgahın üzerine attım. Sonra spor sütyeni ve yoga pantolonuyla omuzlarımı çevirdim. Kısa sürede içimde bir sıcaklık oluştu. Bugün terlemem gereken bir gündü.

Uzun bir dizi güneş selamlaması yaparken, kalp atışlarım hızlandı ve kemiklerimde coşkulu bir his yerleşti.

Gücümün ve esnekliğimin tadını çıkararak devam ettim.

Doğum sonrası vücut depresyonu için yogadan daha iyi bir tedavi yoktu.

Kadınlar olarak vücudumuz gelişti ve hayat yarattı.

Çocukluğumuzdaki beden ölçülerine sahip olmamız gerektiği şeklindeki saçma toplumsal algı absürt. Yine de, ara sıra içimde bir utanç duygusu uyanıyor.

Karnımın artık tamamen düz olmadığını hatırlayarak kendimi bilinçli hissederdim. Hiçbir yoga egzersizi ile yok edemeyeceğim çatlaklar ve selülitlerim olduğunu hatırlardım.

Üç ayaklı köpek pozisyonundan ayakta bacak açma pozisyonuna geçerken, kendime güvenerek nefes almaya ve olumsuzlukları nefesimle dışarı atmaya odaklanıyordum.

Tüm çabalarımın rağmen, eski sevgilimin sesi bazen içime girip benimle alay ederdi. Etkinlikler için bir beden küçük kokteyl elbiseleri alıp, bunun "beni motive edeceğini" söyleyerek beni eziyet ettiği gibi.

Kit akşam yemeğinden sonra ikinci bir buzlu şeker istediğinde onu yargıladıgı gibi beni de yargılıyordu.

Onun aşağılayıcı sözlerinin anılarını zihnimden silerek, baş üstü duruşuna geçtim. Ters duruşların olumsuz düşünceleri yatıştırmaya yardımcı olduğunu keşfettim. Oradan, sırtımı gevşetmek için yukarı bakan köpek duruşuna geçtim.

Vücudum yeterince egzersiz yaptığımı söylediğinde, suyum almaya uzandım. Ancak o zaman, onu pencerenin yanındaki kayıt masasında bıraktığımı fark ettim.

Ayağa kalktım ve güneşin ışınlarıyla dolu stüdyoda, omuzlarımı sallayarak yürüdüm. Yaklaştıkça, pencerenin dışındaki bir siluet gözüme çarptı ve kalbim bir an durdu.

Güneş biraz göz kamaştırıcıydı, bu yüzden gözlerimi koruyarak o kişiyi inceledim. Kesinlikle bir erkekti. Uzun ve zayıftı, ama kaslıydı ve pencereden içeriye bakıyordu.

"Brian?" diye haykırdım.

Gözleri büyüyen adam bir adım geri attı ve dikkatini ayaklarına verdi.

Giydiği pantolon griydi ve Oxford gömleğinin kolları sıyrılmış, ön kolları görünür hale gelmişti. Tanıştığımızdan beri değişmemişti, ama ceketini ve kravatını çıkarmıştı.

Bir adım daha yaklaştığımda kalbim güm güm atmaya başladı. Burada ne arıyordu?

Açık pencereden garip bir şekilde el salladım, içimi endişe kapladı ve az önce başardığım tüm işi boşa çıkardı.

Ayaklarının yakınındaki hareket dikkatimi, koşum takımı ve tasma takmış devasa bir hayvana çekti.

"O... bir kedi mi?"

Kedi kaldırıma atlayıp sıkıntıdan ölüyormuş gibi uzanırken, o da kediyi aşağıya baktı.

"Evet." Zor durumda kalmış gibi içini çekti. "Lanet bir kedi. Her gün onu yürüyüşe çıkarıyorum."

Ona burun kıvırmamak için kendimi zor tuttum. Bu hiç de garip değildi. Hayır. Tamamen normaldi. Ayrıca normal olan başka bir şey? Yanaklarının ne kadar kızardığıydı. Beni antrenman yaparken izliyor muydu?

Yeni bir utanç dalgası beni sardı. Arka duvara dönük, kocaman kışımı havaya dikmiş, son

otuz dakikamı el üstünde durmaya çalışarak geçirmiştım.

Kalbim çarpıyor, kendimi garip hissediyorum, büyük bir yudum su içtim ve açık bıraktığım kapıya doğru sürünerek gittim. Esintiyi içeri almak istemiştım, ama aynı zamanda yeni avukatım ve üniversiteden sevgilimden şaşkın bakışlar da almıştım.

Elini saçlarına geçirdi, rahatsızlığı her halinden belliydi.

İlginç. Eğer birinin matta biraz zamana ihtiyacı varsa, o da Brian'dı.

Omuzlarındaki gerginlik kollarına, kıvrılmış kolluklarının ötesine, ön kollarındaki kaslara kadar yayılmıştı. Cildinde hafif çiller ve kırmızımsı bir tonu olan kahverengi saçları vardı.

"Neden?" Su şişesini tekrar ağzıma götürdüm, saçlarımın ne kadar dağınık göründüğüne utanarak.

O, kafası karışmış bir ifadeyle beni izledi.

Yoga egzersizim sırasında, kafamdaki dağınık topuzun sevimli bir Instagram influencer'ından çılgın bir rakuna dönüştüğünden emin olarak, onu okşadım.

"Neden kediye gezdiriyorsun?" diye sordum.

"Egzersiz için," diye cevapladı, sanki bu dünyadaki en doğal cevapmış gibi.

"Senin için mi, kedinin için mi?"

"Kedi için," dedi, garip bir gülümsemeyle.

"Koca bir kedi."

"Komik derecede büyük."

Gözleri kaçtı ve yine saçlarını elleriyle karıştırdı. Hatırladığım kadarıyla, bu onun sinir tiklerinden biriydi. Dışarıdan bakıldığında, kibar bir avukat gibi görünüyordu, ama içten içe, yıllar önce tanıdığım Brooklyn'li işçi sınıfı çocuğu hâlâ oradaydı. Boks ve yağlı pizzayı seven çocuk.

Kızıl saçları üniversitedeki halinden daha koyu ve kısaydı, yüzü daha zayıflamış, elmacık kemikleri daha belirgin hale gelmişti.

Gömleği üzerine çok yakışlıyordu, sanki iş yükü ne kadar ağır olursa olsun egzersiz yapmayı ihmal eden biri değilmiş gibi.

Utanç beni sardı ve içgüdüsel olarak ellerimi karnımın üzerine koydum, spor sütyenim ile yüksek bel pantolonumun arasında kalan karın kısmını gizlemek için. Aslında çok saçmaydı. O zaten vücudumu görmüştü. Bu kıyafetle tüm kıvrımlarım ve çıkıntılarım ortada duruyordu. Sonra

İki çocuk doğurduktan sonra kalçalarım genişledi ve göğüslerim eskisi kadar dik değildi. Son birkaç yıldır kendime güvenimi kazanmak için çok uğraşmışım, ama bu yakışıklı adamın karşısında dururken, yıllar önce tanıştığı taze yüzlü çiftçi kız gibi görünmeyi dilememek elde değildi. Zehirli bir evlilik ve anne babamı kaybetmenin hayatımı mahvetmesinden önce.

Genç, masum ve umutlu olduğum zamanlarda. Castle Island'da dolaşıp bir dolarlık sosisli sandviçler yiyip birlikte güzel bir gelecek planladığımız zamanlarda.

Sıkılmış görünen kediye tekrar baktı. "Biliyorum. Böyle dışarı çıkmak, kum kabı sorununa yardımcı oluyor. Ayrıca düzenli egzersiz yapması gerekiyor, yoksa depresyona giriyor."

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım. "Kedi depresyonu..."

"Ne yazık ki öyle," diye açıkladı. "Cal bu canavarı eve getirdi ve şimdi benim kedim oldu. Onu besleyen benim, bu yüzden bana bağlandı."

Donanma mavisini koşum takımı ve ona uyan tasma, özellikle yaratığın uzun gri ve beyaz kürküne karşı oldukça sevimliydi.

"Bobcat mı bu? Geçen yıl kızları Central Park Hayvanat Bahçesi'ne götürdüğümde bir tane görmüştüm. Bu boyutu ve süper sivri kulakları şüpheli." "O safkan bir Maine Coon," dedi Brian. "Cal'ın belgeleri

ve her şeyi var. Ama davranışları daha çok yarı köpek, yarı yüz yiyen leopar gibi, üstünlük kompleksi var."

Kediye attığı öfkeli bakış oldukça sevimliydi. "Adı ne?"

"Lanet olsun," diye cevapladı ve ben ona bir bakış attım.

"Resmi adı Fuzzy Wuzzy Murphy, ama beni çok korkutuyor, o yüzden ona Lanet olsun diyorum."

Kocaman olmasının yanı sıra tehlikeli görünen kediye baktım. "Fuzzy'ye benziyor," dedim gülümseyerek.

"Her neyse, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Brian. "Genelde bu yoldan yürümeyiz. Ama Madam Esmeralda öyle önerdi." Kaşlarını çatarak sokağın aşağısına baktı. "Bana unlu mamullerin değersizlerin aşk dili olduğunu söyledikten hemen sonra."

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kırptım.

"Daha önceki davranışımın dolaylı özür dilemek için sana muffin göndermek istiyordum."

Başımı salladım.

"Sonra o, aradığım şeyi 8. Cadde'de bulacağımı söyledi."

"Esmeralda yine iş başında," diye fısıldadım. "O gerçekten medyum mu?"

"Evet." Yüzü taş gibiydi. "O bizim medyumumuz. Tamam, benim kişisel medyumum değil. Ama bana sürekli tuhaf şeyler söylüyor. O da bizim binada kiracı. Gizemli yaşlı bir kadın. Son altı aydır bana yoga derslerine katılmamı söylüyor. Ya bana asılıyor ya da kibarca formda olmadığımı söylemeye çalışıyor diye düşündüm."

Ben güldüm. Kimse Brian'ı formda olmadığı için suçlayamazdı. "O benim bazı derslerime düzenli olarak katılıyor."

"Yani anlıyorsun."

"Bu sabah bana Cricket dediğinde onun yeteneklerinden haberdar değildim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin baban da öyle demiyor muydu?"

Başımı salladım, şimdiden duygulanmıştım. "Yani," dedim, konuyu değiştirerek, "ben yoga yaparken seni 8. Cadde'ye gönderip beni gözetlememi mi istedi?" Kollarımı kavuşturdum ve gülümsemeyi zorla bastırdım.

Yüzü kızaran adam, "Hayır. Tabii ki hayır," diye kekeledi ve kediye ayağa kaldırdı. "Geçerken stüdyoyu fark ettim. Cal ve Lo senin derslerinden çok övüyorlar."

"Stüdyo benim değil," diye açıkladım. "En iyi arkadaşımın. Aslında bütün bina onun. Beni yogaya başlatan oydu. Üst katta yaşıyordu, ama evlenip çocuk sahibi olduktan sonra banliyöye taşındı. Bu yüzden beni birkaç ders vermek için işe aldı ve ben ve kızların taşınmamıza izin verdi."

Düşünceli bir şekilde başını sallayarak içeri girdi, kedi de isteyerek onun yanında yürüyordu.

Onu ofise doğru götürürken, duvarlardaki duvar resimlerini dikkatle inceledi ve grup toplantıları ve topluluk organizasyonları için kullanılan büyük odaya girdiğimizde gülümsedi. "Punk günlerinde, bu tür şeylere ilgi duyacağınızı asla tahmin edemezdim. Ama görüyorum. Çok Zen'sin."

"Hiç de değil," diye gülerek itiraf ettim. "Ama Zen'i aramaktan keyif alıyorum."

"Sen her zaman sakın ve mutlu bir varlığa sahiptin," dedi ciddiyetle. "Bence bu, bir yoga öğretmeni için harika bir özellik."

Midem kıpır kıpır ederken, çömeli konuyu değiştirdim. "Zen olan biri varsa, o da bu bobcat'tir." Elimi sırtında gezdirdim ve yüksek sesle mırladı.

"O sakın değil. O bir tehdit."

Kedi tekrar mırladı, gözleri tatlı bir şekilde büyüdü.

"Bu bir tehdit değil. Sen tatlı bir tüy yumağısın," diye mırıldandım. "Tabii, kocaman birisin, ama burası herkesi kucaklayan bir yer. Burada beden utancına yer yok."

"Lanet kedi benden nefret ediyor," diye homurdandı Brian. "Günlerimi mahvetmek için elinden geleni yapıyor."

"Kediler sevgilerini böyle gösterir."

"Ne şanslıyım," diye düşündü. "Gitmeliyim. Toplantılarım var."

"Oh."

Kapıya doğru yürüdüm, o da aynısını yaptı ve birbirimizin yoluna çıkarak garip bir durum yarattık.

"Özür dilerim," dedim, geriye doğru sendeleyerek. "Ve teşekkür ederim. Yardımın için." "Sadece işimi yapıyorum."

Saçımı kulağımın arkasına ittim. "Belki, ama benim davamı almaya mecbur değildin. Taşınma davalarının kazanılması zor olduğunu biliyorum. Sadece..."

İçimde duygular kabardı. Tanrım, neden ben de kendini kontrol etmeyi bilen o havalı kadınlardan biri olamıyordum? Belki daha iyi bir günde, acımı saklayacak enerjim olurdu, ama bu gün beni mahvetmişti. Sabahki toplantıdan sonra bitkin düşmüştüm. Sonra o da buraya gelip beni dengesiz hale getirdi.

"Bazen her şey çok bunaltıcı geliyor." Başımı geriye yaslayıp tavana baktım, gözyaşlarımın gözlerime geri dönmesini istedim. "Çoğu gün bir kayayı tepeye itiyorum. Burada yaşam maliyeti çok yüksek. İyi bir anne olmaya çalışıyorum ve kızlarımın sevdiklerini ve önemsendiklerini hissetmelerini sağlıyorum. Onlara istedikleri her şeyi vermek istiyorum, ama ben tek başımayım ve çok yorgunum."

Ağır elini omzuma koydu. "Harika bir iş çıkarıyorsun yapıyorsun."

Başımı öne doğru eğip ona sertçe baktım. "Bunu bilemezsin."

Bir adım geri çekilerek kollarını kavuşturdu. Yeni duruşu onu otoriter ve huysuz göstermişti. Sakalı ve ön kollarıyla, çocuklarımın dediği gibi, bir hava yaratıyordu.

"Sen gittikten sonra dosyanı okudum. Eski kocanın yaptığı tüm saçmalıkları biliyorum. Para saklama, offshore hesaplar, sahte emlak işlemleri. Velayet için seninle mücadele ettiğini ve duruşma sırasında annen olarak uygunluğunu sorguladığını biliyorum. Ve tüm bu savaştan sonra, ebeveynlik haklarını kullanmaya bile zahmet edemediğini biliyorum."

O beni dikkatle incelerken, kalbim boğazıma kadar çıktı ve nefes almam zorlaştı.

"Evet, Jess," diye devam etti. "İyi bir anne olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlayan kayıtlar elimde. Vasi, ebeveynlik koordinatörü, sosyal hizmet görevlileri ve çocukların öğretmenlerinin yeminli beyanları da dahil."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Hepsini okudunuz mu? Ofisinizden ayrılalı sadece birkaç saat oldu."

"Sana söyledim: işimde iyiyim." Cevabı kendinden emin, ama kibirli değildi, bu yüzden ona inanmamak zordu.

Tek başına anne olmak, iyi günlerde bile yorucuydu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığım, jonglörlük yaptığım düzinelerce topu düşürmediğim günlerde bile, kendimi bunalmış hissediyordum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Bergen County'deki McMansion'ımdan, akşam yemeği pişirip ilkokulda gönüllü olarak çalışmaktan, hayatımı yeniden düzene sokmaya çalışmaya geçmiştim.

Bu benim kendi hatamdı. Çok güvenen bir insandım. Çok iyimser. Çok umutluydum.

Kenneth ve ben birbirimizi sevip değer vereceğimize yemin ettiğimizde, bunun sonsuza kadar süreceğine gerçekten inanmıştım. Elbette, onunla yaşamak zordu, ama o benim kocamdı, çocuklarımın babasıydı ve elinden geleni yapıyordu.

En azından öyle sanıyordum. Gerçekte ise, ben bir aptaldım.

Ve yıllarca, dünyanın geri kalanının düşündüğü kadar naif olduğum için kendime kızmıştım. Kenneth'in haklı olduğunu kanıtlamıştım. Ve bu, her şeyden daha çok canımı yakıyordu.

"Mesele şu," diye çekindim.

Brian'a güvenmek istiyordum ve içgüdülerim bana onun yardım edebileceğini söylüyordu. Ama içgüdülerimle savaşmayı öğrenmiştim. Doğamdan daha sert, daha acımasız ve daha az umutlu olmayı.

"Yorgunum," diye itiraf ettim. "Artık kavga etmek istemiyorum. Barış ve yeni bir başlangıç istiyorum. Günleri atlatabilmek için başımın üstünde durmam gerekiyor ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum."

"Az önce tam anlamıyla başımın üstünde durduğunu görmedim mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Eğlence içimi kapladı ve sürekli arkadaşım haline gelen yenilgi duygusunu hafifletmişti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

O güldü. "Eğer bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin. Artık benim takımımda ben de varım. Firmamın geri kalanı da. Senin için mücadele edeceğiz." Tekrar ayaklarının dibine uzanan kedinin etrafından dolaşarak yaklaştı. "Ondan daha fazla nafaka, okul harcı ve senden sakladığı gayrimenkuller için dava açmamı ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım, kalbim sıkıştı. "Ondan sadece huzur ve özgürlük istiyorum. Belki de ebeveynlik ilişkiyi çatışmasız bir şekilde yönetme tarzım sana saçma geliyordur. Sonuçta sen bir avukatsın. Mesleğin tartışmak, değil mi?" Zorla gülümsedim. "Ama yıllar içinde, huzurumu korumak için birçok şeyden vazgeçebileceğimi öğrendim. Bana verdiği her şeyin bir bedeli var. Ve kızlarımın özgür olmasını istiyorum. Onların istedikleri kişi olma fırsatına sahip olmalarını istiyorum."

Çenesini eğdi. "Bunu saygıyla karşılıyorum."

"Tek ihtiyacım olan taşınmak. Ev bizim için hazır ve yemin ederim, bazı günler gözlerimi kapattığımda yüzümde dağ havasını hissedebiliyorum. Çiftliği özlüyorum. Toplumu da."

Yüzü biraz düştü, ama hemen kendini topladı. "Elbette. Ve bunu gerçekleştireceğiz."

Onu kapıya kadar geçirdim ve el sallayarak veda ettim. O ve o korkunç kedi uzaklaşırken, içimi bir huzur kapladı.

Brian benim tarafımdaydı. Benim ve kızlar için savaşıacağına söz vermişti.

Son avukatım beni hayal kırıklığına uğratmış ve sözlerinden dönmüş olsa da, bu seferki farklıydı. Ve eğer eskiden tanıdığım Brian, bu yaşlı, olgun ve daha da yakışıklı adamın içinde hala varsa, o zaman umutlanabilirdim.

Bölüm 4 Brian

Ertesi sabah, her zamanki gibi, lanet olası kedi göğsümün üzerinde uzanmış halde uyandım. İlk birkaç ay boyunca, boğulduğumu hayal ediyordum. Ancak zamanla, bilinçaltım bunun sadece göğüs kafesim üzerinde 30 kilo ağırlığında bir kedi olduğunu anladı.

"Yiyecek, lanet olsun," diye hırıltıyla söyledim.

Kedim benden uzaklaştı, ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkardı ve kapalı yatak odamın kapısına doğru koştu.

"Tabii ki." Gözlerimdeki uykuyu silerek saate baktım. Saat altı bile olmamıştı. Kahretsin. Yatağa geri yığıldım. Neden bu kadar erken uyanmıştım ki? Lanet kedi beni yoğurmamış ya da pençeleriyle dürtmemişti. Yine de burada, normalden daha uyanık bir haldeydim.

Başımın birkaç santim uzağında, başlığımın yanındaki duvarda, bir tıkırtı sesi dikkatimi çekti.

Elimle yüzümü ovuşturup inledim.

"Siktir git, Sebastian," diye evimizin hayaleti olan Sebastian'a homurdandım. O, sırf bizimle uğraşmak için tuhaf sesler çıkarma alışkanlığı vardı.

Fuzzy tıslayarak, iblise yemeğini vereceğime söz verdiğimi hatırlattı, ben de kendimi ayağa kaldırdım. Artık uyanmış olduğumuza göre, onun da yürüyüşe çıkması gerekiyordu, yani tekrar uykuya dalma şansımız yoktu.

Lanet olası kedi, bakım gerektiren kedilerin en tipik örneğiydi. Sully'nin bıyıklarını kıvırmayacağı tek kedi maması, Hoboken'daki Whole Foods'a arabayla gidip almamız gereken organik bir markaydı. Cal onu eve getirdikten kısa bir süre sonra, standart bir mama torbasıyla birlikte mini bir açlık grevine başlamıştı. Ben, tam bir aptal olarak, bu iri kediciğin için üzülmüştüm, bu yüzden ona bir kutu ton balığı vermiştim. Şimdi ise düzenli olarak Michelin yıldızlı kedi maması bekliyordu.

Çoğu gün, onun sevilen bir evcil hayvan mı yoksa büyüklük hayalleri kuran aşırı büyümüş bir gremlin mi olduğundan emin olamıyordum.

Tia'nın doğumundan beri Sully'nin beslenme görevini üstlenmiştim, bu yüzden iç çekerek lanet kediye besledim ve su çeşmesini doldurdum. Evet, köpüren bir çeşme, çünkü lanet kedi sıradan bir kaseden içmeyi lütfetmiyordu.

O yerken, ben protein içeceğimi yudumladım. Aklım hemen Jess'e gitti. Yoga stüdyosundaki konuşma bana ilham vermişti. Ona yardım etmeliydim. Aslında, ona nasıl yardım edeceğim ve neden bunu yapmak zorunda hissettiğim, o ofisime girdiğinden beri tüm uyanık düşüncelerimi meşgul ediyordu.

Eskiden tanıdığım kız sert biriydi, ama bu kadın? Sessiz, kararlı bir gücü vardı ve ona hayranlık duyuyordum. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla çok çalışkan biriydi.

Ve çok güzeldi. Zeki ve nazikti de. Ama onda, beni endişelendiren bir yorgunluk vardı.

Onu tekrar gördüğüm anda ona çekildim. Bunca yıl sonra neredeyse yabancılar gibiydik ve hayatlarımız farklı yönler gidiyordu, ama beynimin içinde onu her düşündüğümde parlayan küçük bir nokta vardı. Gamzeleri, gülümsemesi, o lanet spor sütyeniyle yoga yaparken ne kadar zarif ve seksi görüldüğü.

Bu, sadece ona karşı hissettiğim bir arzuyu uyandırdı. Genel bir acıydı. Hayali bir duygusal uzuv. Ama otuzlu yaşlarımda beni rahatsız eden o arzu geri gelmişti.

Daha fazlasını isteme arzusu.

Kariyerim ve evimden daha fazlasını. Eğlenceli gezilerden ve güzel bir arabadan daha fazlasını.

Bir partner. Bir insan.

Bu kaçınılmazdı. Çoğu İrlandalı Katolik erkek gibi bu konuda çok başarılı olsam da, duygularımı ancak bir süreliğine gömebilirdim.

Önce Cal ve Lo aşık oldular. Onların yolculuğunu izlemek kalbimi sızlattı, ama bu tür duyguları görmezden gelmekte ustaydım.

Sloane ve Sully birbirlerine geri döndüklerinde bu duyguyu inkar etmek daha zordu. Onların aşk hikayesinin başından beri tanık oldum

üçümüz hukuk fakültesindeyken, ve onların bir döngüyü tamamladıklarını bilmek kadar tatmin edici bir şey yoktu. En iyi arkadaşlarım, mutlu, başarılı ve ailelerini büyütüyorlardı.

İşte o zaman, bir gün kendim için de aynısını bulma arzumun kilidi geri dönülmez bir şekilde kırılmıştı.

Hayatımı paylaşacak birini bulmayı düşünmeye başladığımda.

Ancak son yirmi yılda, Lo'nun Cal'a yaptığı gibi beni aptal yerine koyan tek bir kadınla bile çıkmadım. Ve Sully'nin Sloane'a yaptığı gibi hayatımı yeniden değerlendirmek ve kendimin en iyi versiyonu olmak gibi bir ihtiyacım hiç olmadı.

Ve belki de bu yüzden o kadınları seçmiştim. Ama Jess'e baktığımda?

Daha önce hiç hissetmediğim bir doğruluk beni sardı.

Müşterimle çıkamazdım. Ve benim yardımına ihtiyacı olan, zorluklar yaşayan bekar bir anneyle de çıkamazdım. Ama bu deneyimden ders alabilirdim. Bu duyguları bastırmaya devam etmek yerine, onları dışa vurup keşfedebilirdim.

Kahretsin. Bu muhtemelen en çok korktuğum şeyi yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Terapi.

"Phillips'in güven dosyasını buldun mu?" dedi Lo, sesi telsizden cızırtılı bir şekilde geliyordu.

"Evet," diye bağırdım, ellerim kravatımı bağlamakla meşgul olduğundan, Jersey interkom sistemi olarak adlandırdığımız sistemi kullanarak cevap veremedim. Son bir ayarlamadan sonra, yukarı koşup protein shake hazırlamayı düşündüm ama programımın gerisinde kaldığımı fark ettim. Dosyaları topladım ve kapıya doğru yöneldim. Bugün Cliff Phillips ile bir toplantım vardı ve onu bekletmek istemedim.

Kaldırıma çıktığımda, Cliff'in şoförü Dominic, gülümseyerek ve bana siyah kahveyle birlikte kapının önünde bekliyordu.

Cliff Phillips, onun için çalıştığım uzun yıllar boyunca arkadaşım olmuştu. Terry beni hukuk fakültesinden mezun olur olmaz işe aldığı anda, beni onunla bir toplantıya götürmüştü ve yaşlı adam benden hoşlanmıştı.

Sonunda Terry, adamın mirasını bana devretti. Onun kişisel mirası konusunda onunla çalışmakla kalmadım, aynı zamanda iki düzine aile ve şirket tröstüyle de çalıştım. Kardeşimin ailesi ve en yakın arkadaşları dışında, tanıdığım diğer milyarderlerin aksine, o nazik ve alçakgönüllü biriydi.

O kadar alçakgönüllüydü ki, beni gördüğü anda, her zaman olduğu gibi, beni azarladı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi, ben konferans masasına otururken. "Sen gençsin. Kendine daha iyi bakmalısın."

Ona sert bir bakış attım. "Ben genç değilim Cliff, ve her gün yaşımla hissediyorum."

Sandalyesine yaslanarak deri koltuğun gıcırdamasını sağladı. "Ben seksenli yaşlarındayım, seni ahmak. İnan bana, yaşlı olmanın ne demek olduğunu bilirim. Sen yaşlı değilsin. Sen en iyi çağındasın, evlat. Ve yolculuğunun sonuna gelmiş biri olarak..."

"Öyle deme," diye sözünü kestim. "Sen çok zekisin."

Kıkırdadı. "Evet. Aklım yerinde, ama doktorlar bu sefer kanserin kötü olduğunu söylediler."

"Daha önce yendin."

"Evet. Ama o zaman Betty'im vardı." Uzun bir nefes verdi. "O öldükten sonra, ben gerçekten yaşamıyorum. Bu yüzden senin en iyi halinle olmana ihtiyacım var. Ben öldükten sonra hiçbir saçmalık istemiyorum."

Dik durarak başımı salladım. "Evet, efendim."

"Ciddiyim. Evet, sahip olduklarım için onlarca yıl boyunca çok çalıştım. Şirketler, gayrimenkuller, tüm bu para... Hepsine minnettarım. Ama en gurur duyduğum başarılarım ailem, kızım, torunlarım ve torunumun çocuğu. Benim önceliğim, onlar için her şeyin doğru şekilde ayarlanmış olmasını sağlamak."

Başımı salladım. Miras planı karmaşıktı ve onlarca yıldır hazırlanıyordu. Bir adam, önceden plan yapmadan Metros maçlarında fındık satmaktan stadyum sahibi olmaya gelemezdi.

Yeni tröst belgelerini ve yaptığım güncellemeleri incelemek için bir saatten fazla zaman harcadık. Cliff her adımda açıklayıcı sorular sordu ve önerilerde bulundu. Çok az resmi eğitim almış biri için hiçbir şeyi gözden kaçırmamıştı.

İstenen tüm değişiklikleri yapmak için önümde saatlerce çalışma vardı, ama ne istediğini bilen bir adamı takdir ediyordum. Çoğu zaman, yüksek gelirli müşterilerim kararsız kalır ve karar vermekte zorlanır, bu da süreci çok zorlaştırırdı. Kimse ölümle yüzleşmek istemez, ama zengin insanlar özellikle ölümün kendileri için asla gelmeyeceğini varsaymayı severler.

Cliff kahve istedi ve koltuğuna yaslanarak sahayı ve arkasındaki ufku seyretti. Buraya her geldiğimde, sanki on yaşında, babamla ilk maçımı izliyormuşum gibi hissediyordum. Babam biletleri almak için aylarca para biriktirmişti ve o gün, o zamana kadar yaşadığım kısa hayatımın en güzel günü olmuştu. Yetişkin olarak düzinelerce maça gittim ve onu birkaç kez sahibi locasına götürdüm, ama bu deneyimlerin hiçbiri, ikimizin dış saha tribününde oturduğumuz o güneşli Temmuz gününe kıyaslanamazdı.

"Neyse." Elini salladı. "Ne zaman evleneceksin? Hayatında yapacağın en iyi şey."

Bu konuşmaya tekrar kapılmak istemediğimden dikkatimi notlarıma verdim.

"Ciddiyim," diye ısrar etti, sesi geniş odada yankılandı. "Ortaklık güzeldir. Çocuk yetiştirmek mi? Tanrım, bu yapacağın en zor ve en ödüllendirici şeydir. Ben bilirim. Sadece Charlotte'u değil, Landon ve Lennon'ı da yetiştirdim. Ve şimdi Amelia da aramıza katıldı."

Genelde uzak tuttuğum boşluk hissi içimi kemirmeye başladı. "Bunun benim geleceğimde olacağından emin değilim."

"Hayır." Cevabımı reddediyormuş gibi başını salladı. "Daha az çalışırsan anlarsın. Dışarıda sana mükemmel uyan bir kadın var. Seni erken çıkıp biraz hayatın tadını çıkarmak isteyecek biri."

Arkanıza yaslanıp ona sert bir bakış attım. "Gerçekten mi? Sen benim en büyük müşterimsin ve kötü iş ahlakını hoş görüyorsun? Erken çıkmaya başlarsam, faturaları kim ödeyecek?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Sana yeterince ödeme yapmıyor muyum? Teklifim hala geçerli. Gel benim için çalış. Burada güzel bir ofisin olabilir. Bol bol tatil yaparsın. Kar amacı gütmeyen kuruluşları ve tüm tröstleri yönetirsin."

Yıllardır beni kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. Ama Murphy ve Machon benim evimdi. Sully ve ben hukuk fakültesinin ilk ayında tanıştığımızdan beri Terry benim için ikinci bir baba gibiydi. Ve yıllarca kurduğum müşteri ilişkilerini asla bırakmazdım.

"Bunu konuştuk. Senin kişisel avukatın olamam."

"Berkshires ailesi seni bırakmayacağı için mi? Henry'yi arayacağım."

Henry Berkshire'ın beni bırakması mümkün değildi. Ayrıca bana defalarca şirketinde bir pozisyon teklif etmişti. Bu çok etkileyiciydi, ancak milyarderlerin benim için rekabet etmesinin egomu okşadığını inkar edemezdim.

"Demek istediğim, yaşayacağın tek bir hayatın var," diye devam etti. "O yüzden hayatı yaşamaya bak. Dışarıda senin için bir kız mutlaka vardır."

Onun sözlerinin beni hiç incitmediğini varsayarak nazikçe gülümsedim. Çünkü bir kadın vardı. Yirmi yıl önce beni diğer tüm kadınlar için mahveden bir kadın. Hiçbir zaman aklımdan çıkarmadığım, şimdi uyanık olduğum her anımı kaplayan bir kadın. Uzun zaman önce gerçek olarak kabul ettiğim şeyleri sorgulamama neden olan bir kadın.

Ama o benim için mükemmel değildi ve ben de onun için mükemmel değildim.

O güzel ve eğlenceliydi, ama ben bir şekilde huysuz birine dönüşmüştüm. Ben onun için yeterince iyi değildim. Ama belki de olabilirdim?

"Birisi var," diye itiraf ettim.

Gri kaşları merakla kalktı.

"Sorun şu ki..." Boğazımı temizledim. "O bir müşteri."

"Ne olmuş?" diye bağırdı neredeyse. "Cal veya Sully'ye onun davasını almasını söyle." "Yapamam. Üçümüz arasında en deneyimli olan benim

ve onun durumu özel ve zorlu."

"Tamam." Yavaşça başını salladı ve çenesini ovuşturdu. "Ama sonsuza kadar müşterin olmak zorunda değil. İşini yap, her şey yoluna girdiğinde

onu dışarı çıkar. Eğer doğru kızsaa, zamanlama da uygun olacaktır. Her zaman öyledir."

Öne doğru eğildiğimde göğsüm sıkıştı. "Nasıl emin olabilirsin?" "Çünkü ben bir zamanlar 24 yaşında, üniversiteyi bırakmış, cebinde yedi dolar ile 51. Cadde'deki bir lokantadan çıkıp hayatımın aşkıyla tanışan bir adamdım." Ön kollarını masaya dayadı. "Ve birlikte, ikimiz bir hayat, bir aile ve bir imparatorluk kurduk." Gözleri buğulanmaya başladı. "O hiçbir ev maçını kaçırmazdı.

Ve şimdi koltuğu boş."

"Çok üzıldüm," dedim, kendim de boğazım düğümlenerek. Betty neşeli ve eğlenceli biriydi. Her yerde onun varlığı özleniyordu. Sanki o onun yaşam gücüyümüş gibi, şimdi o olmadan hayatta kalmaya çalışıyordu, o öldüğünden beri çok yaşlanmıştı.

"Hayatımda doğru yaptığım tek şey varsa, o da şuydu: O kızı elde ettim ve elimden gelen her şeyle ona tutundum."

İçimde bir heyecan ve korku karışımı dolaşıyordu. "Yaptın."

"Bunu unutma. Çünkü benim yaşıma geldiğinde, ölümle yüz yüze geldiğinde, en büyük başarın ailen olduğunu anlayacaksın."

Cevap vermedim ama başımı salladım. O her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu, ama benim durumum hiç de öyle değildi.

Jess'in davasını bitirdiğimde, en iyi senaryo onun Vermont'a taşınması olurdu. En kötü senaryo? Başarısız olurum ve o yıkılırdı. Hatta muhtemelen benden nefret ederdi. Bu yüzden, mahkemede işimizi bitirdikten sonra onu yemeğe davet etmek, görüldüğü kadar basit değildi.

Ve o kadar uzun süre dayanabileceğimden bile emin değildim. Bu hafta onunla iki saatten az zaman geçirmiştim, ama beyin hücrelerim şimdiden yeniden düzenlenmeye başlamıştı.

"İşinde çok iyisin Brian. Çünkü stratejik ve hassassın," dedi Cliff. "Bu becerilerini faturalandırılabilir saatlerin ötesindeki durumlara uygulamayı hiç düşündün mü?"

Ben irkildim. "Flört etmekle avukatlık yapmak aynı şey değildir."

Bana elini salladı. "Tanrım, hukuk fakültesini birincilikle bitirdiğini söylerken yalan söylemediğini söyleme bana. O kadar zeki bir adam bu kadar aptal olamaz."

Sandalyeye yaslanıp gözlerimi devirdim. Teknik olarak, Sloane sayesinde sınıf ikincisiydim, ama onu düzeltmeye zahmet etmedim.

"Sabırlı ol, temeli at, uzun vadeli plan yap." İç çekerek, vücudumun havası indi. "Deneyeceğim."

"Bunu mahvetme." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Benden al bu tavsiyeyi. O kızı elde ettim ve o, her günümü yaşamaya değer kıldı. Şimdi sadece bir sonraki hayata geçmek istiyorum, böylece onunla tekrar birlikte olabileceğim, çünkü o olmadan dünya çok daha az eğlenceli."

Ayağa kalktı ve son gördüğümde daha fazla bastonuna dayanarak kapıya doğru yöneldi.

Onu takip ederek dışarı çıktığımda, dönüp kollarını uzattı.

Ben de pes edip ona sarıldım. Bu hafta ikinci kez bir müşteriye sarıldım.

Sevgiyle yanağımı okşadı. "Ciddiyim. Onu sahibi locasına getir. Senin için her zaman yer olduğunu biliyorsun."

Bölüm 5 Jess

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," diye sessizce cevap verdim. Dairemiz küçüktü, duvarları inceydi ve kızları uyandırmak istemiyordum.

Greta erken uykuya dalmıştı ve Kit matematik sınavı için endişeleniyordu, bu yüzden yoğun bir çalışma seansından sonra, her zamanki saat 22:00'deki yatma saatinden önce isteyerek yatağa girdi.

Onları kontrol ettikten sonra, ayak tırnaklarımı boyayabilmek için malzemeleri topluyordum ki telefonum çaldı.

Kardeşim Josh pek konuşkan biri değildi, bu yüzden ekranında onun adı görüldüğünde kalbim ağzıma geldi ve anında aklımdan en kötü senaryolar geçti. Neyse ki, sadece hal hatır sormak için aramıştı.

"Yeni bir avukatım var," dedim. "Ve kendimi iyi hissediyorum."

"Taşınma emri hakkında ne dediler? Yapılabilir mi?" Onu, 1996 yılında sanat dersinde birimizin boyadığı kupada akşam çayını içerken çiftlik evinde dolaşırken hayal edebiliyordum. Otuz beş yaşında, Stanford Üniversitesi'nden MBA mezunu olmasına rağmen, çiftlikte Viktorya dönemindeki bir münzevi gibi yaşıyordu.

Bütün gün nefes almamı zorlaştıran göğsümdeki sıkışma tekrar ortaya çıktı. "Umarım yapabilir. O en iyisi olmalı."

Josh yanıt olarak homurdandı. Boşanma davası sırasında, daha sert mücadele etmem için beni zorlamıştı. Beni ne kadar kararlı bir şekilde desteklese de, birden fazla kez hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Ama sonuçta, mesele sadece paraydı. Önemli olan tek şey çocuklarımdı ve aç kalmayacaktık. Yüksek lisansımı bitirmiş ve iyi bir iş bulmuştum. Ve her geçen gün işler daha iyiye gidiyordu.

Yıllarca kendimden şüphe ettikten sonra — çoğunlukla Kenneth'in sürekli bana işe yaramaz, aptal ve salak olduğumu söylediği için — kendi başıma başardım.

Ama Josh, Jenn ve Jas'ı özlüyordum. Maplewood'u ve yeğenlerimi özlüyordum. Eve, köklerime dönme isteğim her geçen gün daha da güçleniyordu. Elbette Jersey'de kalmak dünyanın sonu değildi, ama kızlarım muhteşem bir çocukluk geçirmeyi hak ediyorlardı. Aile, topluluk, yürüyüşler ve festivaller. Yabani çiçekler toplamak ve ağaçları tıkatmak. Anılar, gelenekler ve tatiller.

Jersey City'deki bir yoga stüdyosunun üstünde yaşarken geçinmekten çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

Çiftlik hakkında soru sormalıyım. Yerel kasaba dedikodularını öğrenmeliyim. Ama nedense ağzım durmadan konuşuyordu.

"Gerçekten çok komik. Avukat aslında Brian Machon."

Bir an sessiz kaldı, tek ses sert ahşap zeminde ayak sesleriydi. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Midem düğümlendi. Bundan bahsetmemeliydim. Bu konuyu açmamalıydim. Ama içimde, bunu ondan saklamamamı söyleyen rahatsız edici bir his vardı.

"Üniversitede onunla çıkmıştım. Garip, değil mi?"

O keskin bir nefes aldı. "Bu Brian mı? Ciddi erkek arkadaşın mı?"

Seni çiftliğe getirdiğin kişi mi?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet."

"Onu pek hatırlamıyorum ama senin ona ne kadar takıntılı olduğunu hatırlıyorum."

"Sen lisedeydin, eminim aklında başka şeyler vardı."

"Bu iyi bir fikir değil," dedi, ses tonu kararlıydı. "Etik olarak ya da..." "Evet, iyi bir fikir. Sorun yok," diye sözünü kestim. "Yirmi yıl önce çıkmıştık."

O zamandan beri bir ömür yaşadım. Ve o eyaletteki en iyi aile hukuku avukatlarından biri. Bu davayı kazanmak için en iyi şansım o."

"Tuhaf mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Aslında, durum son derece tuhaftı. Gerçi, gerçeküstü demek daha doğru olurdu. O nazikti. Akıllı ve yetkin. Profesyonel.

Bir avukatta aradığım tüm niteliklere sahipti.

Aynı zamanda yakışıklı, tatlı ve biraz da garipti, tıpkı siyaset bilimi derslerinde aşık olduğum zeki çocuk gibi.

"Sorun deęil." Brian'ı dūřūnmek kōtūydū. Bunu önlemek için elimden geleni yapıyordum. Ama o sūrekli aklıma geliyordu. Gūnūmūzūn yakıřıklı, kendine gūvenen avukatı Brian, uzun zamandır unutulmuř ūniversite yıllarındaki Brian'ın anılarıyla i içe geçiyordu.

"Tamamen profesyonel," diye gevezelik ettim, sessizliğinden anladığım kadarıyla buna inanmayan kardeşim kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, Brian'ı gūndeme getirdiğim için kendime kızarak.

"Misafir evi ūzerinde çalıřıyorum. Biraz sūslemek için ta pervaz taktım. Eski verandayı yıkıp yenisini yaptım. Mutfak için yeni aletler sipariř ettim."

"Josh," diye inledim. "Bunu konuşmuştuk."

Beni gōrmezden geldi ve bunun yerine, Noel'de ziyaretimiz sırasında Greta'nın istediği dev lastik salınağı kurma planından bahsetti.

"Henūz hareket edebileceğimden bile emin değilim," diye hatırlattım ona. "Zaten çok çalışıyorsun. Bitmek bilmeyen iř listene bir řey daha ekleme."

"Projeleri sevdiğimi biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Biliyordum. Josh'un ellerini ve zihnini meşgul tutması gerekiyordu. Bu, ondan çok şey çalmış olan kaygısını yōnetmek için bulduğu en etkili yoldu.

Kardeřim para konusunda endiřelenmiyordu. Hayatımız alt ūst olmadan ūnce Wall Street'te çok para kazanmıřtı. Sonra MBA ve yatırım becerilerini kullanarak iftlięi iflastan kurtarıp kârlı hale getirdi. Gūn doęduęundan gūn battıęına kadar çalıřıyordu, oysa hayatının bu noktasında muhtemelen bir vergi cenneti olan adada, kumsalda yařamayı gōze alabilirdi.

Ama o bōyle biri değildi. Yapılacak bir iş varsa, Josh o işı yapardı.

Çocukken bile sūrekli bir řeyler tamir eder, biz farkına bile varmadan sorunları ortaya çıkarır ve genellikle sadece profesyonellerin sahip olduęu tūrden bir beceriyle onları giderirdi. Kırık çitler, sızdıran musluklar, sebze bahçesindeki yabani otlar. Kendine ūzgū bir sezgiye sahipti. Her an nerede olduęunu bilirdi ve çevresindeki her kiřinin, yerin veya řeyin durumunu hissedebilirdi. Dōrdūmūz arasında iftlięi devralması en mantıklı olanı oydu. Jas, itfaiyeci ve acil tıp teknisyeni olarak çalıřtıęı vardiyalar arasında yardım ediyordu, ama iřleri Josh yūrūtüyordu.

"Jenn'i son zamanlarda gōrdūn mū?" diye sordum, konuyu deęiřtirmek için sabırsızlanarak.

"Tabii ki. Onu her sabah görüyorum ve o ve Liz, ne kadar kaçmaya çalışsam da pazar akşam yemeğini asla kaçırmama izin vermiyorlar."

Gülerek cevap verdim. Bu mantıklıydı. Jenn her zaman ilk çocuk enerjisine sahipti. Çocukken hepimize patronluk taslardı ve bu durum yetişkinliğe geçtikten sonra da değişmedi.

"Peki Jas?"

"Bazen iş nedeniyle akşam yemeğine gelemiyor. Ya da Jenn'i tatlı dille ikna ediyor."

Yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı. "Hâlâ çocukluk odasında mı yaşıyor?"

"Burada uyuduğu zaman, evet." Josh iç geçirdi. "Ama onu tanıyorsun. O çocuk hep hareket halinde."

Sanki Josh konuşacak kişiymiş gibi.

Ve Jas aslında çocuk değildi. Kısa süre önce otuz yaşına basmıştı, ama ailenin en küçüğü ve annemle babamın açıkça en sevdiği çocuğu olduğu için, en küçük çocuğun enerjisini fazlasıyla taşıyordu. Doğduğunda on iki yaşında olan Jenn'i parmağında oynatıyordu. Jenn ona her zaman ikinci bir anne gibi davranmış, şimdi bile onunla ilgilenmek için elinden geleni yapıyordu. Josh ve ben ise onun yarattığı karışıklıklarla uğraşmak zorunda kalıyorduk.

"Yani Jenn, turizm sezonunda pazar günleri izin mi alıyor?" Kız kardeşim ve eşi Mel, kasabada Been There, Sipped That adlı bir kahve dükkanı işletiyorlardı. Kız kardeşim de ailenin baskın özelliğine sahipti: yavaşlayamama.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Üniversite öğrencileri yaz tatili için eve döndüler, bu yüzden her türlü ekstra yardıma sahipler. İlk kez, makul saatlerde çalışıyor."

Ben burnumdan soludum. Lawrence çocukları iş-yaşam dengesi ile hiç tanınmazlardı.

"Ve Elijah da şimdi orada çalışıyor."

"Hayır." Nefesim kesildi. "İmkansız." En büyük yeğenim Elijah, bu yıl kesinlikle bir büyüme atağı yaşamıştı, ama hala bir çocuktü.

Kardeşim hafifçe güldü. "Sonbaharda liseye başlayacak." güz.

"Kahretsin, yaşlandık."

"Sen yaşlısın. Ben hala kırkın altında."

"Evet, evet, küçük kardeşim, hatırlıyorum. Ama orta yaş hepimize gelir. Ve senin için endişeleniyorum, o büyük evde tek başına çok çalışıyorsun."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bruce var benim."

"At köpeğin sayılmaz," dedim biraz fazla yüksek sesle. Utanarak mutfağa girdim, kızların odasından daha uzaklaştım.

"O sözün onu kırar. O mükemmel bir arkadaş. Ayrıca, yakında misafirlerim gelecek, o yüzden ona odaklanıyorum. Kızlar, sadece bir hafta kalabilmeniz ne yazık."

Tezgaha yaslandım. Üzücüydü, ama 4 Temmuz için kızları eve götürebileceğim için minnettardım. Maplewood, Bağımsızlık Günü'nü doğru şekilde kutluyordu. Ve o kadar çok çalışıyordum ki, orayı ziyaret etmemizin üzerinden aylar geçmişti. Kızlar çoktan yürüyüşlerini planlıyor ve kuzenleriyle hangi gizli yüzme havuzlarını ziyaret etmek istediklerini tartışıyorlardı.

Bu haftayı iş aramak ve lojistik işlerini halletmek için kullanmayı planladım. Temmuz ortasına kadar işimiz yoktu, ama zamanı geldiğinde hazır olacaktım.

"Bu, izin alabileceğim tek zaman. Güven bana, o öneri onaylandığında arabayı hazırlayıp buradan gideceğiz." Çocukların özgürce koşup dağların temiz havasıyla ciğerlerini temizleyebilmeleri için bütün yazımı orada geçirmek için her şeyi yapardım. Ama okul başlamadan önce bir aylık özgürlüğümle yetinecektim.

"Seni özledim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve kızları da." "Ben de seni özledim."

Kalbim sıkıştı. Ebeveynlerimizin kaybı her birimizi çok farklı etkilemişti.

Josh kendini tamamen çiftliğe adanmış, miraslarını korumaya çalışırken, ben sık sık telefonumu elime alıp annemi arıyordum, ama her seferinde yeni bir keder dalgası beni vuruyordu.

Onları özlüyordum, kardeşlerimi özlüyordum.

Evliliğim sırasında çok şeyden vazgeçmişim ve kendimin birçok parçasını kaybetmişim.

Sonunda Vermont'a geri döndüğümüzde -eğer taşınırsak- o parçaları tekrar bulmaya kararlıydım.

Ve kendimin yeni bir versiyonunu oluşturmaya.

Bölüm 6 Brian

Dava dosyasını her açtığımda, ellerim öfkeden titriyordu. O çok daha fazlasını hak ediyordu. Yıllar önce daha iyi boşanma avukatları da dahil.

Gece yarısına kadar uyanık kalarak Cliff ile konuştuğumuz değişiklikleri yaptım. Ve bu sabah Lo ile Jess'in evraklarını inceleyip strateji belirledik ve davanın hızlı bir şekilde görülmesi için önümüzdeki Salı günü ilk dilekçeyi sunmaya karar verdik.

Will'in sonunda gönderdiği belgeleri incelerken, tansiyonum birden yükseldi.

Lo kendi ofisine döndüğünde, Kenneth Mosely'yi Google'da aradım. Daha çok neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için, ama bir yandan da merak ediyordum. Jess'in evlendiği kişinin nasıl biri olduğunu anlamak için. O daha yaşlıydı. Muhtemelen ellili yaşlarının başındaydı ve yat kulübü üyesi gibi yakışıklıydı.

Yat kulübüne üye olan türden bir yakışıklılık. Orta boylu ve orta yapılıydı.

Onu pataklayabilirdim. Bu hemen belliydi. Parmaklarımı çatırdatarak, bu orospu çocuğuna daha derin bir dalış yapmaya hazırlandım.

Kenneth Mosely. Risk sermayesi. Wharton'dan MBA. Bir sürü referans.

Onun profilini okumak Ambien almak gibiydi.

Kendine güven ve hak etmediği ayrıcalıklarla sarhoş olmuş, hak etmediği zengin bir adam daha.

Ayrıca? Başarılı bir denizci. Ve golfçü.

Kızlarını ziyaret etmeye zahmet etmediği zamanlarda bu aktivitelerle meşgul olduğunu varsayabilirdim.

Mesleki özgeçmişini okuduktan sonra durmalıydım. Bu, yapmam gereken en onurlu şey olurdu.

Ancak yoga stüdyosunda hissettiği acı, yalnız kalmanın getirdiği acı, eski eşinin çocuklarıyla ilişki kurmamayı tercih ettiğini bilmenin verdiği acı

Eski eşinin çocuklarıyla ilişki kurmamayı tercih ettiği bilgisiyle birlikte gelen acıdan sonra, araştırmaya devam etme isteği çok güçlüydü.

Ve ne kadar araştırırsam, bulduklarımdan o kadar hoşlanmıyordum.

Toplum etkinliklerinde, kolunda bir dizi ördek dudaklı kızla, kendini beğenmiş yaşlı bir pislik gibi görünen görüntüler. Çoğu, kızları olacak kadar genç görünüyordu.

Bu görüntüler midemi bulandırdı.

Kanser araştırmaları için düzenlenen hayır amaçlı golf turnuvası ve galaların görüntüleri midemi bulandırdı. Çünkü o, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülümsüyor ve gülüyordu, ama eski karısı ve kızları burada, geçim sıkıntısı çekiyorlardı.

Hayal kırıklığıyla homurdandım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. O pislik, çok acı çekecekti.

Dylan ve ben tek ebeveyn tarafından büyütülmüştük. Bu mücadelenin ne demek olduğunu biliyordum. Annemiz vefat ettikten sonra babamız bizi çok iyi yetiştirdi, ama onun kaybı hala beni rahatsız ediyor.

Bu bana her günün önemli olduğunu hatırlatıyor. Hayatımızdaki insanlar birer armağandır ve onlarla ne kadar süre birlikte olacağımızı asla bilemeyiz.

Ve bu pislik, çocuklarını görmek için zaman ayırmak yerine, dünyayı dolaşıp geziyor ve sohbet ediyordu.

Onun tek katkısı, sanki ödenmesi gereken bir borçmuş gibi, aylık bir çek göndermekti.

Ayakta durdum, ellerimi yumruk yaptım. Bir şeye yumruk atmam gerekiyordu.

Dikkatlice, kendimi düzenli nefes almaya zorlayarak, gömleğimin düğmelerini açtım ve sandalyenin arkasına astım. Sonra bodrum merdivenlerinden aşağı koştum ve ışıkları ve vantilatörü açtım. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Omuzlarımı çevirerek bir çift eldiven giydim. Zamanım kısıtlıydı, bu yüzden el bandajlarıyla uğraşmadım. Şehirdeki şirketimizde bir spor salonu vardı ve çoğu sabah orada egzersiz yapardım. Bu binanın bodrumunda örümceklerle dolu, beton blok duvarlar vardı, ama idare ettim. Jersey'e getirdiğim iş yükü nedeniyle yerel spor salonuna gitmeye vaktim yoktu.

Bütün hafta boyunca günde iki kez kum torbasına vurmuştum, ama bu içimde yükselen duyguları yatıştırmaya pek yaramamıştı.

Jess ilk gün ofisimin kapısından içeri girdiğinde, göğsümde bir şey çatladı. Artık ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu tekrar kapatamıyordum.

Telefonumda bir zamanlayıcı kurdum ve kendime on dakika süre vererek, yumruklar ve çaprazlar atarak hayal kırıklığımı ve öfkemi dışa vurdum. Kalp atış hızımı artırmak için etrafta dolaşırken, kafamda her şeyi çözdüm.

Brooklyn'de işçi sınıfı bir çocuk olarak, başımı belaya sokmak çok kolaydı, ama boks sporunu erken keşfetmişim ve gençlik öfkemden kurtulmak ve yanlış arkadaşlara bulaşmamak için kendimi bu spora adadım. Babam çok çalışırdı, bu da Dylan'a sık sık bakmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Ona bakmak ve ders çalışmak arasında çok az boş zamanım vardı, ama eski boks salonu, kendimi bırakıp bir süreliğine sadece çocuk olabileceğim bir yerdi.

Her vuruşla birlikte içimde bir netlik oluşuyordu.

Kenneth Mosely hakkında okuduklarım beni çok kızdırmıştı. Ne pislik herif.

Her şeye sahipti. Her şeye. Ve hepsini acımasızca çöpe attı.

Bu beni derinden rahatsız etti.

Çünkü babalık çok değerli bir armağandı.

Uzun zamandır istediğim bir şeydi.

Bir gün babam gibi sevgi dolu bir baba olacağımı düşünerek büyümüştüm. Sonra, yetişkin hayatımın çoğunda, sevgi dolu bir evlilik ve çocuklardan başka bir şey istememiştim.

Ama her seferinde hayat buna engel oldu.

Hukuk fakültesinde ve mezun olduktan sonraki ilk birkaç yıl boyunca, Dylan'ın Liam'ın öz babası onları terk ettikten sonra ona bakmasına yardım etmek için evde çok zaman geçirdim. İlk dişi düştüğünde yanındaydım ve ona bisiklet sürmeyi öğretme şerefine nail oldum. Bu beni en güzel şekilde doldurdu.

O çocuk harikaydı. Kız kardeşim harikaydı. O yılları hiçbir şeye değişmezdim.

Ama çok zorlu yıllardı. Hukuk fakültesi, baro sınavı, sonra kariyerimin başlangıcı. Beni çok yordu.

Yaptığım işi seviyordum ve kurduğum kariyerimle gurur duyuyordum. Ama artık kırk yaşın üstündeyim. Bir hayat kurmuştum, ancak bu süreçte bazı önemli şeyleri kaçırmıştım.

Jess ve kızlarını düşündükçe anılar, pişmanlıklar ve "keşke"ler aklımdan geçiyordu.

Jess'in mahkemede başarılı olmasını sağlayacaktım. Ama daha da önemlisi, onun ve kızlarının yükselmelerini, istedikleri her şeye sahip olmalarını istiyordum. Sonra da onları terk eden o alçağın yüzüne bunu vurmak istiyordum.

"Lo," diye çağırdım, Cal'ın hukuk asistanımızın yardımına ihtiyacımız olduğunda kullanmamızda ısrar ettiği telsizden.

Hızlıca temizlik yapıp Oxford'uma geri döndüm ve işe koyuldum, ama şimdiden hayal kırıklığım yeniden artmaya başlamıştı.

Bir dakika sonra, Murphy'nin yanında kapımda belirdi. İkisi de bana ciddi ifadelerle baktılar, ancak Murphy'nin ağzı maviye dönmüşken onları ciddiye almak zordu.

"Bugün karlı mı?" diye sordum.

Murphy başını salladı. Cal'a çok benziyordu, aynı koyu saçları ve mavi gözleri vardı, ama kişiliği tamamen farklıydı. Babası tanıdığım en rahat insanlardan biriydi. Hayat, arkadaşım ve iş ortağım için eğlence ve oyunlardan ibaretti. Murphy ise, yedi yaşındaki bir çocuğun olması gerekenden çok daha stoikti. Cal'ın yanına taşındığından beri geçen dokuz ayda biraz gevşemiş olsa da.

"Dark Falcon'u ne zaman bitireceğiz?" diye sordu.

Ortak yaşam düzenimizin avantajlarından biri, T. J. ve Murphy'nin benim kadar Lego ile oynamayı sevmesiydi. Çocukken Lego almak için paramız yoktu, ama yetişkin olarak bu oyuncağa olan sevgimi keşfettim. Koşmak veya kum torbasına vurmak için çok yorgun olduğumda, ping-pong masasına oturup bir set oynamaya odaklanarak rahatlardım.

"Yakında." Yüzümü buruşturdum. "Biraz meşgulüm."

O başını salladı. "O zaman senden önce bitirmek kolay olacak. Sonra tekrar tacı takmak zorunda kalacaksın."

Yüzümü buruşturdum. Aptal taç. Jess ofisime geldiği gün, onu takıyordum. Aylardır rekabet ediyorduk. Çocuklar benden daha hızlı set kurduklarında, bana türlü saçma sapan şeyler yaptırıyorlardı. Tatillerde ren geyiği boynuzu takmıştım ve dürüst olmak gerekirse, onları geri alabilirsem taçla seve seve takas ederdim.

"Buna ne dersin?" diye sordum. "Sen ve T. J. bana yardım edip başladığımız *Star Wars* setlerini bitirirseniz, bu hafta sonu Infinity Gauntlet'i almaya giderim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama çocuk sesini çıkarmadı. Bu, genelde soğuk davranan bir çocuk için oldukça büyük bir heyecan göstergesiydi. Tek kelime etmeden, dönüp altın halıda delikler açacak kadar hızlı bir şekilde ofisimden çıktı.

Lo, onun gidişini izlerken başını salladı, mavi tonlu dudakları seğirdi. Ancak geri döndüğünde, ifadesi ciddidi. "Bize ne zaman söyleyecektin?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Ne anlamı vardı ki? Sully zaten herkese söyledi." O ve ben hukuk fakültesinde oda arkadaşydık ve o zamandan beri en iyi arkadaşımdı. Dolayısıyla, doğal olarak Jess'i tanıyordu. Bir kereden fazla, ona bir dolarlık biralar eşliğinde sırrımı açmış, kaçırdığım kız hakkında ona çok fazla bilgi vermiştim. Ve o da o zamandan beri bana bunu hatırlatıyordu.

"Ama bunu senden duymak isterdim," diye cevapladı, yüzünde gerçek bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Lo, şirketin istihdam ettiği en iyi hukuk asistanıydı. Bu yüzden ona bizimle Jersey'e taşınması için yalvarmıştım. Onun pozisyonunda, sadece benim davalarımı değil, Sully ve Cal'ın davalarını da takip edebilecek başka birini hayal edemiyordum. Ama daha da önemlisi, yıllar içinde o benim arkadaşım olmuştu. Ve ona hayatımı emanet edebilirdim.

Yine de burada durmuş, birbirimize bakıyorduk, kazanma umudum olmayan bir çıkmaza girmiştik.

"Bayan Mosely ve ben üniversitede çıkmıştık," diye açıkladım, rahat bir tavır takınmaya çalışarak. "O içeri girdiğinde biraz... şaşırdım."

Kaşlarını kaldırarak, sessizce hikayenin tamamını anlatmam için beni teşvik etti.

"Senin sürekli övdüğün yoga öğretmeni..."

"İlk aşkın mıydı?" diye sözümü kesti.

Kalbim hızla çarptı. "Şey... Hayır," diye kekeledim.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" Cal kapıda belirdi ve Lo'nun omuzlarına kolunu doladı. "Brian'ın yeni müşterisi ve onun

onun uzun zamandır takıntılı olduğu üniversiteli kız arkadaşı hakkında."

Ona öfkeyle baktım. Takıntılı değildim. Ve o zamandan beri aşk hayatımın pek parlak olmaması, on yıllardır ona özlem duyduğum anlamına gelmiyordu.

Lo, gözlerinde lanet olası kalplerle Cal'a gülümserken, ben de elimi sallayarak onları ofisimden kovdum. Bugün ancak bu kadarını kaldırabilirdim.

"Bu davanın ayrıntılarını inceliyordum. Hızlı bir şekilde dava açmalıyız, ama önce birkaç bilgiye ihtiyacımız var. Bayan Mosely ile başka bir toplantı ayarlayabilir misin? Stratejiyi konuşmamız gerekiyor."

O burun kıvırdı. "Stratejiyi konuşmak mı? Çocuklar bugünlerde buna böyle mi diyor?"

Cal, onun yanında adeta eriyip gitmişti. Ona çok aşıktı. Ne dediğı önemli değildi, her konuştuğunda Cal büyüleniyordu.

Kanım öfkeyle kaynıyordu, ama onun yorumunu görmezden geldim. "Eski kocası pisliğın teki."

"Çoğu öyledir," dedi rahatça. "Onu nasıl gömeceğiz?" Gözlerindeki ışıltı onu benim en değerli çalışanım yapıyordu.

"Gömmeyeceğiz," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Onun istediğini yapacağız."

Yer değıştirme başvurusunda bulunacağız ve kabul edilecek." Yüzü düştü. "Ama çocuk nafakası kararı..."

Elimi kaldırdım. "Saçmalık. Katılıyorum. Ama bizi bu iş için tuttu." Lo'nun benim kadar dikkatli bir şekilde dosyaları inceleyip birkaç adaletsizliğı fark etmiş olması beni şaşırtmadı.

Lo kollarını kavuşturdu, kaşları çatıldı. Çoğu zaman soğukkanlı ve mesafeli olsa da, adalet duygusu onun içinde çok derindi. Bu yüzden işinde bu kadar iyiydi.

"Ona çıkma teklif edecek misin?" Cal kaşlarını oynattı.

"Tabii ki hayır," diye tersledim. "Barodan atılırım. Tanrım, Cal."

Mavi gözleri parladı. "Onun davasını alabiliriz."

Lo dönüp ona sert bir bakış attı. "Relo mu istiyorsun?"

"Hayatta olmaz." Cal çekinerek dışarı çıktı ve koridora doğru yöneldi.

"O toplantıyı ayarlayacağım," dedi Lo, onu takip ederek. "Onu tekrar görmeden önce kendini toplasan iyi olur."

Bölüm 7 Jess

"Üzgünüm," dedim, nabzım hızlanmıştı. Gergin bir şekilde eteğimi düzelttim. Eteğim parlak mavi renkteydi ve papatyalarla kaplıydı. Nedenini bilmesem de, bu toplantı için giyinmek zorunda hissetmiştim. Son birkaç yıldır avukatların ofislerinde geçirdiğim onca zamanla, bu durumun yeniliği çoktan kaybolmuştu.

"Sorun değil," dedi Lo. "Kızlar, ne kadar süre gerekiyorsa burada kalabilirler."

Kit ve Greta konferans masasına oturup sırt çantalarından ödevlerini çıkardılar. Son günlerde bize eşlik etmeye alışmışlardı ve kendilerini oyalamak için yeterince büyüktüler.

Lo oturmam için beni teşvik etti ve doldurmam için bir yığın evrak uzattı. Onu yoga stüdyosu yerine doğal ortamında görmek ilginçti. Onu spor kıyafetleri içinde ve saçları dağınık bir şekilde toplamış halde görmeye alışkındım, ama bugün, temiz bir düğmeli gömlek ve siyah kalem etek giymişti, koyu kırmızı saçları sıkı bir örgüyle arkaya toplanmıştı.

Kağıtları doldurmaya yeni başlamıştım ki, kapıda bir silüet belirdi ve "Yoga Jess!" diye bağırdı. Sesi kalın olsa da, Callahan Murphy'nin gözleri parlıyordu ve aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bana doğru koşarak geldi ve beni kucaklayarak havaya kaldırdı.

Başlangıçta, şık İngiliz aksanı ve pahalı spor kıyafetleri beni aldatmıştı. Ancak, tanıştığımızda onun kibirli bir pislik olduğunu düşündüğümün tam tersi olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

"Burada olduğun için çok mutluyum."

Beni ayağa kaldırdığı sırada, boğazını temizleyen bir ses duyuldu ve hepimiz tekrar kapıya döndük.

Cal yakışıklıydı, elbette, ama kapıda duran, kestirilmiş sakalından bir ton daha açık kumral saçlı adam nefesimi kesti. Brian uzun boyluydu, omuzları genişti. Genelde sert bir ifade takınırdı, ama bazen, birisi bunu gerçekten hak ettiğinde, sağ yanağında bir gamze belirirdi.

Başlangıçta Cal ve Lo'nun nasıl uyumlu olduklarını anlayamadım. Her açıdan zıtlardı. Ama ilk yoga dersinden çıktıklarında anladım. İkisi, tanıdığım hiçbir çiftten daha uyumluydu ve gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı.

"Yoga Jess hayatımı kurtardı," dedi Cal, beni koruyucu bir şekilde yanına çekerek.

Brian kaşlarını çattı.

"O tek başına sırt ağrımı düzeltti. Biliyorsun," diye gözlerini kısarak, "çünkü beni bütün gün masada oturmaya zorluyorsun."

Gözlerini kapatan Brian içini çekti. "Sen bir avukatsın Cal. Bu bizim işimiz yaptığımız şey."

Hâlâ beni bırakmayan golden retriever bana gülümsedi, enerjisi bulaşıcıydı. "Onu kaybetmek istemiyoruz. Ama onu suçlayamam. Vermont kulağa harika geliyor."

Öyleydi. Ve onun yorumu iyi bir hatırlatmaydı. Bu savaşı veriyordum, Vermont'a taşınmak için bastırıyordum, böylece çocuklarıma farklı bir şey sunabilecektim. Böylece bir toplulukları, aileleri ve varlığından bile haberdar olmadıkları bir destekleri olacaktı.

Evet, ayrılmak zor olacaktı. Ama kalmak imkansız geliyordu.

Son birkaç yılda avukatlarla pek çok görüşme yaptım, ancak hiçbiri Brian'ın yanına bile yaklaşmadı. Onun yardımını almak için buraya geleli henüz çok kısa bir süre olmuştu, ancak o, Will'in talebi hazırlamak için çalıştığını söylediği haftalarda yaptığından daha fazla iş başarmıştı.

Kısa süre önce Higgins, Smith ve Dodge'dan gönderilmesini onayladığım dosyaları almışlardı ve Brian'ın açıkladığı gibi, saatlik ücret aldığı için e-posta gönderip almak maliyetli olabileceğinden, ilerlemek için en verimli yolun bu olacağını umarak bir soru listesi hazırlayıp gelmiştim.

"Kızları yukarı gönderebilirsin," dedi Brian. "Oğlanlar oyun oynuyor ve Sloane bebekle ilgileniyor."

Göğsümde endişe belirdi. "Ben yapamam..."

"Hayır," dedi elini sallayarak. "Kızlar, beni takip edin. Aç mısınız?"

Kızlarım, sanki yolda onlara atıştırmalık vermemişim gibi sevinçle parladılar ve ödevlerini toplayıp onu arka merdivenlerden takip ederken yüzleri gülümsüyordu. Şüpheyi onların arkasında sürünerek yürüdüm. Genelde bu kadar uysal olmazlardı. Ama atıştırmalık vaadi ve hukuk bürosunun sıkıcılığından kaçma fırsatının ne kadar cazip olabileceğini anlayabiliyordum.

Lo bana onların alışılmadık yaşam düzenleri konusunda uyarıda bulunmuştu, ancak ikinci katta gördüklerimize pek hazırlıklı değildim.

Yaşam alanı genişti, ortasında bir masa tenisi masası vardı ve *her yerde* bitkiler vardı.

İki küçük çocuk ping-pong masasının üzerine oturmuş, başlarını eğmiş, Lego yapımlarına odaklanmışlardı. Sloane, Higgins, Smith ve Dodge'da ilk buluşmamızdan önce hastaneye kaldırıldığı ve aslında tanışmadığımız için, ev giysileri giymişti ve göğsünde yeni doğmuş bir bebek kıvrılmıştı.

"T. J., Murphy," dedi Brian. "X-wing savaş uçağı nasıl gidiyor?"

Çocuklar aynı anda başlarını kaldırdılar. Saçları biraz daha açık renk olanı yerinde zıpladı ve yarısı yapılmış bir uçağı kaldırarak dişsiz bir gülümsemeyle baktı. "Harika. Son kısmında bize yardım eder misin?"

"Toplantımdan sonra, dostum." Brian'ın yüzü, yirmi yıl önce çok iyi tanıdığım adamı hatırlatan bir şekilde yumuşadı. "Bunlar arkadaşlarım Kit ve Greta. Bir süre burada kalıp oynayacaklar, tamam mı?"

Greta çoktan masaya yaklaşmış, çocukların üzerinde çalıştığı Lego setini dikkatle inceliyordu. Kit yanımda durmuş, sessizce manzarayı izliyordu.

"Ödevine başlaman gerekiyor mu?" diye nazikçe sordum.

Başını sallayarak, sırt çantasını omuzlarından indirdi.

Sloane büyük koltuktan kalkıp yanımıza geldi. "Tanıştığımıza memnun oldum Jess. Brian'la çalışmana çok sevindim.

Toplantıyı kaçırdığım için üzgünüm. Böyle bir şey oldu."

Pembe tonlarında giyinmiş minik bebeğe baktım. "Çok güzel. Tebrikler."

Sloane eğilip bebeği inceledi ve en mutlu gülümsemesini gösterdi. "Teşekkür ederim."

İki kızı da kontrol ederken, o endişe geri geldi. "Onları burada bırakmamın sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki. Bilmiyor muydun? Burada gayri resmi bir kreş işletiyoruz." Hafifçe güldü. "Okuldan sonra çocuklar Tia ve benimle vakit geçiriyorlar."

"Birkaç dadiyla görüştük," dedi Brian, ellerini ceplerine sokarak.

"Evet, ama hiçbiri Cal'ın standartlarına uygun değildi. O adam, helikopter ebeveynliğinin tanımıdır." Sloane'ın gözleri sevgiyle parladı.

Ben de güldüm. "Anlıyorum, ama şimdi sadece üçümüz olduğumuz için, ara sıra bir bakıcı tutmadan idare etmek neredeyse imkansız. Kızlarım yeni insanlara karşı huysuz olabiliyorlar, bu yüzden bunu sadece son çare olarak kullanıyorum."

"Burada gayet iyi görünüyorlar." Brian kaşlarını kaldırarak odanın etrafına baktı.

Greta, erkeklerin yanına ping-pong masasına tırmanmış ve tamamen oyuncak yapmaya dalmıştı. Kit mutfak adasına gitmiş ve matematik ödevini yapmaya başlamıştı bile.

Boğazımı yutarak, manzarayı içime çektim. Biraz eski ama temiz bir mekan, çocuklarım hiç tanımadıkları çocuklarla, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi, garip bir yerde takılıyorlardı ve avukatım/eski erkek arkadaşım başını eğerek, sessizce merdivenlerden aşağıya onunla birlikte inmeme işaret ediyordu.

Bir tür solucan deliğinden mi geçmiştin?

Brian'ın ofisinde karşılıklı otururken, o bana ısrarla hazırladığı bitki çayını içiyordum ve ben de biraz kendime gelmiştim. Bu geçişin bu kadar kolay olması benim için bir şoktu. Yıllardır hayatımda hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti ve görünüşe göre, bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Sonsuz hatalara, kötü şansa ve sürekli ortaya çıkan sorunları öncelik sırasına koymaya alışmışım, böylece temel işlere geçebilirdik.

Benim normalim, su ısıtıcısı bozulduğu için işe kirli saçlarla gitmekti. Ve genellikle, kermes için söz verdiğim kurabiyeleri unutmak ve en sevdiği saç lastiğini bulamadığı için sinir krizi geçiren Kit'i sakinleştirmek de buna dahildi.

Brian, ön kollarını masanın üzerine koydu, kaşları çatılmıştı. "Çay iyi mi?"

"Evet," dedim, kendimi o ana geri getirerek. "Çok lezzetli."

Orada oturduk, birbirimize bakarak, aramızdaki hava biraz garipleşmeye başladı. Ama rahatsız edici değildi.

Kupamdan bir yudum alırken, Brian'ın takım elbisesini hayranlıkla inceledim. Koyu gri renkli, ince çizgili bir takım elbiseydi. Siyah kravatı inceydi ve bembeyaz gömleği, bronzlaşmış, çilli tenini ve sakalını daha da belirginleştiriyordu.

Kızıl kahverengi sakalında hafif gümüş rengi iplikler vardı, bu da onu daha ciddi ve seçkin göstermişti.

Görünüşte buraya benim davam için gelmiştik. Ama zihnim dolaşmaktan kendini alamıyordu. Bekar mıydı? Yüzük takmıyordu.

Masasını hızlıca taradım ama aile fotoğrafı bulamadım.

Zaten benim şansım yoktu. Brian kesinlikle etkileyici kariyerleri ve uzun bacakları olan dünyevi, sofistike kadınlarla çıkıyordu. Muhtemelen operaya gidip en sevdikleri havyar hakkında konuşuyorlardı.

Hayatımın büyük bir bölümünde kendime oldukça güveniyordum ve kendimi rahat hissediyordum. Tüm insanlar gibi benim de kusurlarım vardı, ama iyi bir insandım ve kendime ve başkalarına iyi bakıyordum. Ancak evliliğimin nispeten erken dönemlerinden itibaren, yıllar önce Brian ile çıkmış olan kendine güvenen, neşeli kadın gibi hissetmemeye başladım.

Artık dağınık, bekar bir anneydim. Geniş kalçalarım, eski kocamla ilgili sorunlarım ve kendime ayıracak vaktim yoktu. Sunabileceğim şeyler pek de çekici değildi.

Elimde tuttuğum kupa'ya baktım. Lacivert renkteydi, seramik üzerine adalet terazisi ve "Dünyanın En İyi Avukatı" yazısı kazanmıştı.

"Cal, şirkette ortak olduğumda bana bunu verdi," diye açıkladı.

Dikkatimi ondan uzaklaştırarak gülümsedim. "Bence sen 'fena değil'den çok daha iyisin."

Kravatını düzelterip boğazını temizlerken sakalının üstündeki yanaklarında iki pembe leke belirdi. "İşe koyulmalıyız."

Brian ile bu zamanı nasıl geçireceğime dair bir seçim şansım olsaydı, geçmişteki tüm seçimlerimi ve boşanmamın yarattığı cehennemi yeniden yaşamayı seçmezdim.

Ama o beni hemen rahatlattı. Çok zekiydi, anlayışlı sorular soruyordu, ifadesi ve ses tonu samimiydi, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi.

Kendimi duygusal hissetmeye başladım. Hayatımın her gününü kaplayan suçluluk duygusu yeniden ortaya çıktı ve zihnimin ön saflarına yerleşti.

Her sabah uyandığımda, neredeyse fiziksel bir varlık gibi oradaydı. Yastığımın yanında bıraktığı çöküntüyü neredeyse görebiliyordum. Hayatımın her anında bana eşlik eden ve herhangi bir zafer elde ettiğimde beni aşağı çeken sürekli bir arkadaşım.

Kenneth için yeterli olamadığım için duyduğum suçluluk. Evliliğimi yürütemediğim için duyduğum suçluluk.

Çocuklarımın parçalanmış bir aileden geldiği için suçluluk.

Onlara istediğim gibi bakamadığım için duyduğum suçluluk.

"İyi misin?"

Hafifçe burnumu çekerek başımı salladım.

O bana daha yakın eğildi. "Nasıl yardımcı olabilirim, söyle." Bu bir soru değildi. Bir emirdi.

"Çok bunaldım" diye itiraf ettim. "Hastanedeki işimi seviyorum, ama en az altıya kadar eve gelemiyorum. Kızların bazı günler okul sonrası etkinlikleri var, ama etkinlikleri olmadığı günlerde onlara bakacak birini bulmak çok zor. Evde yalnız kalamazlar. Greta

binayı yakar, Kit ise klavyesiyle oynamakla meşgul olduğu için farkına bile varmaz. Bakıcıları denedim. İkisi de ilk günden sonra istifa etti."

Brian masanın üzerinden nazikçe bir kutu mendil uzattı.

Bir tane aldım. Neden böyle içimi döküyorum bilmiyordum, ama bir başladım mı durduramadım. "Ve tüm bunları sonsuza kadar dengelemeye çalışmak." Burnumu sildim. Tanrım, ne acınası bir durumdaydım. "Üzgünüm. Sana dert yanmak istememiştim."

O, beni anlamış gibi geniş, yoğun koyu renkli gözleriyle bana baktı. Adam çok yakışıklıydı; neden aynı zamanda konuşması da bu kadar kolaydı? Kendimi ağlayan bir enkaz gibi hissettim.

Aniden ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Bir dakika yukarı çıkalım."

Daireye girdiğimizde, yerde oyun matında Tia ile karın üstü yatma egzersizi yapan Sloane bana kocaman bir gülümsemeye başparmağını kaldırdı.

"Kızlar buraya gelebilir," dedi Brian, Sloane'a doğru sürünerek ilerlerken.

Midem bulandı. "Hayır."

"Dışarıdan bakınca burası bir hukuk bürosu gibi görünebilir," dedi, bana alaycı bir gülümsemeye, "ama aslında bir kreş işletiyoruz."

Sloane doğruldu ve Tia'yı kucağına aldı. O ve Brian, benim anlayamadığım sessiz bir bakış alışverişinde bulundular.

"O haklı," dedi, bebeği nazikçe okşayarak. "T. J. ve Murphy okuldan sonra her gün buraya geliyorlar. Ve iki yedi yaşındaki enerjik erkek çocuğu bazı günler çok yorucu olabiliyor."

"Kızlarım," dedim, sesimi alçaltarak. "Zor olabiliyorlar. Ve bebek bakıcılarıyla pek iyi bir geçmişleri yok."

Sloane başını salladı. "Anlıyorum. Ama onları bize yardım etmeleri için işe alsam ne olur?" Kaşlarını kaldırarak sordu. "Oğlanların oyun arkadaşlarına ihtiyacı var. Kızlar onları eğlendirebilir ve sen işten dönene kadar onlara göz kulak olabilir. Kit herkesi hizaya sokabilir ve ödevlerin yapıldığından emin olabilir gibi görünüyor."

Kızıma olan sevgim, biraz da eğlenceyle birlikte göğsümde yeşerdi. "O sorumluluk almayı çok seviyor."

Aslında, şu anda mutfaktan bir şocuğa su şişesi getiriyordu. Greta ve çocukların yoğun bir şekilde şalıştığı ping-pong masasının yanında durdu, bir yığından kőçük bir Lego parçası aldı ve onlara uzattı.

"Her zaman kőçük bir erkek kardeş istemişlerdi," diye iş geçirdim.

Greta, X-wing savaş uğağını kaldırdı ve T. J.'nin yaptığı Iron Man zırhına ateş ederek *pew* sesleri çıkardı.

Çocuklar mutlu bir şekilde kıkırdadılar.

Sloane başını eğdi ve bebeğin yumuşak yanağını okşadı. "Murphy kolay bir çocuk. Çoğunlukla sessiz ve söz dinliyor, ama benim T. J." Hafifçe açık renkli saçlı şocuğa başını salladı. "O çok yaramaz. Yardıma gerçekten ihtiyacım var. İlk dadı gőrőřmelerinden sonra, en azından şimdilik, bu fikri reddettik. Doğum iznimde çocuklarla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum ve Cal, Murphy'ye bakması için bir yabancıyı işe almaya pek sıcak bakmıyor."

Őnerilerini dőřőnerek odayı inceledim. Duvarlar sanat projeleriyle kaplıydı ve neredeyse her yőzeyde bir saksı bitkisi vardı. Dağınıklığın ortasında dört tane gőlőmseyan, meşgul çocuk ve bir tane de sevimli bebek vardı.

Evet, Sloane burada tek başına onlarla birlikteydi, ama aşağıda, acil bir durum olursa yardıma koşabilecek birkaç sorumlu yetişkin vardı.

İşten çok sık erken çıkmıştım. Kızlar yoga stődyosunda iyi vakit geçirmişlerdi ama bu uzun vadeli bir őzőm değildi.

"Ödeme yapabilir miyim?" diye sordum.

Sloane şaşkınlıkla ağzını açtı ve Brian, sanki onu kırmışım gibi suratını astı.

"Lőtfen," dedim. "Kendimi çok kőtő hissederim. Bir şeyler yapmama izin verin. Yemek yapabilirim. Market alışverişi yapabilirim. Belki Fuzzy'nin kum kutusunu temizleyebilirim?"

Brian tőm boyunu dikleştirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Gerek yok."

"Gerçekten sorun değil," dedi Sloane. "Onlar iyi çocuklar ve buraya geldiklerinden beri bir saat içinde çok yardımcı oldular."

"Őcretsiz yoga?" diye őnerdim.

"Tamam," dedi Brian sinirli bir şekilde. "Cal ve Lo buna bayılacak." "Ben de," diye ekledi Sloane.

"Peki dostluk?" diye sordu Brian, gözleri beni o noktaya sabitleyerek. "Bunu isterim."

Bölüm 8 Brian

Onu görmek rahatsız ediciydi.

Siyah etekli bir takım elbise giymişti ve çok yüksek topuklu siyah ayakkabılar giyiyordu. Saçları sertçe geriye çekilmişti ve büyük inci küpeler takmıştı.

Karşımdaki kadın, son birkaç haftadır birlikte vakit geçirdiğim Jess'e hiç benzemiyordu.

Güneş gibi parlak ve kendinden emin yerine solgun ve gergindi. Normalde canlı olan hali, şimdi nemli ve donuktu.

"Seni hiç siyah giyinirken görmemiştim." Elimi beline koydum ve onu kapıdan geçirdim.

O sertçe omuz silkti. "Kenneth her zaman böyle giyinmemi isterdi. Onu memnun etmek daha kolaydı. Bugün beni eleştirecek bir şey daha az olursa, gün daha sorunsuz geçecek. Renkli giyinmemi hiç sevmezdi. Özellikle pembeyi."

"Pembe rengini beğendim." Kaşlarımı çattım. "Kendin gibi görünmüyorsun."

"Kendim değilim. Onunla etkileşim kurmam gerektiğinde kendim olamıyorum. Kendimi bulmam yıllarımı aldı ve şimdi, barışı korumak için birkaç saat giydiğim rahatsız edici bir kostüm bu."

Dişlerimi sıktım ve geri kalan düşüncelerimi kendime sakladım. Bu pislik nasıl cüret eder de ona inanılmazdan daha az bir şey hissettirir? Normalde bu tür toplantılara soğukkanlı ve sakin giderdim, ama parmaklarım çoktan kaşınmaya başlamıştı ve bir şeye yumruk atma ihtiyacı içimde kabarmaya başlamıştı. Morarmış parmak eklemlerimi ovuşturdum ve asansörle ofise çıkarken sakin kalmaya odaklandım.

New York ofisimiz son teknolojiyle donatılmıştı. Lüks sayılabilirdik, ama Kenneth'in avukatlarının ofisiyle kıyaslanamazdı. Lüks olmak, bir avukatın işinde iyi olduğu anlamına gelmezdi. Daha çok, ne kadar ücret aldıkları ve ne tür davaları

. Genellikle gerçek insanlara yardım etmekten ziyade kurumsal saçmalıklarla ilgili davalar.

Bu yer özel sermaye işlemleriyle ünlüydü, bu yüzden Kenneth'in boşanmasında ona yardım etmeleri için onları tutması pek mantıklı değildi. Yine de buradaydık.

Onun avukatı, kırklı yaşlarında, sert gri bob saçlı bir kadındı. Velayet durumunu gözden geçirirken sakın ve kendinden emin bir görünüm sergilemek için elinden geleni yaptı, ama ben bu saçmalığı fark ettim. Tamamen kendi alanının dışındaydı, New Jersey yasaları hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi.

İyi. Elde edebileceğim her avantajı kullanacaktım.

Kollarımı kavuşturup Jess'in eski eşine baktım.

Gri saçlı, kalıcı bronz tenli, Botox tedavisini ciddiye alan bir erkeğin kırışksız alnı. Bir de "Umurumda değil" tavrı vardı. Çocuklarının annesi karşısına oturmuş olmasına rağmen.

Dava dosyalarını okuduktan ve internette kendi araştırmamı yaptıktan sonra tahmin ettiğimden daha da itici biriydi.

"Müvekkilinizin taşınma talebimize itiraz etmesine gerek yok," dedim avukata, ama karşımdaki pislikten gözlerimi ayırmadım.

Avukat en ufak bir tepki bile göstermedi.

"Karşı çıkacağız," dedi avukat keskin bir sesle. "O çocukların babası."

"Kenneth," dedi Jess, sesi gergindi. "Bunu konuşmuştuk. Kızlar Vermont'ta çok daha mutlu olacaklar. İstediyini yaptım. Ziyaretleri zorlamadım ve esnek davrandım. Onları senden asla uzak tutmam."

Onun yüzündeki ifadesiz ifade, onu bin dolarlık Hermes kravatıyla boğmak istememe neden oldu.

"Tamam, o zaman." Dosyalarımı karıştırdım ve işe koyuldum, tam olarak ne olacağını, ne zaman mahkemeye çıkması beklendiğini ve bu talebe karşı çıkmasını çocuk nafakası hesaplamasını yeniden açmak için nasıl kullanacağımızı belirttim.

Bu gerçeği söylediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ziyaret hakkınızı kullanmadığınız ve eyalet dışına taşındığınız göz önüne alındığında, hakim size sempati duyacağını sanmıyorum."

"Göreceğiz," dedi.

"Manhattan mahkemesi olmayacak," diye cevapladım. "Jersey'de olacak ve Jersey hukuk sistemi hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onların sorumsuz babaları gerçekten nefret ettikleridir."

Yüzü soldu, ancak ifadesini değıştirmedi.

Avukatı sırasını aldı ve zaten bilmesi gereken temel prosedürlerle ilgili sorular sordu. Jess'in gerginliği ortamı daha da gergin hale getirdi.

Karşımdaki kadın benim için çalışsaydı, onu kovardım. Lo mahkemede bu kadını yerden silip süpürürdü, ama o avukatlık sınavına bile girmemişti.

"Seni görmekten çok memnun olurlar," dedi Jess eski eşine, bir şekilde nazik bir tonu koruyarak.

Bu pisliğe herhangi bir saygı gösterme yeteneğı, onun benden çok daha iyi bir insan olduğunu kanıtlıyordu.

"Kit, önümüzdeki cuma Brooklyn Müzik Akademisi'nde çalacak. Sergiye davet edilen en genç müzisyen o." Dudakları neredeyse hiç görünmeyen bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu çok zor Bach parçasını çalmak için çok çalışıyor."

Göğsüm sıkıştı. Kit'in bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum.

Kenneth'in yüzü bir an için yumuşadı, ama bu ifade hızla somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Gidemem. Miller Vakfı galasında olacağım. Bir masa satın aldım."

Jess sertleşti, yenilginin en ufak bir sesi ağzından kaçtı.

Bu orospu çocuğı. Zavallı Kit. Böyle önemli bir olayda desteğı hak ediyordu. Eğer bir faydası olacağını düşünseydim, onu saç eklerinden tutup oraya kendim sürüklerdim.

Telefonumu cebimden çıkardım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Umduğum gibi, hemen cevap aldım.

"Aslında katılmıyorsun," dedim ve telefonu masanın üzerine koydum. Gözlerini kısarak şişindi. "Anlamadım?"

"Katılmıyorsun." Bu sefer, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

"Evelyn Miller benim arkadaşım. Son on yıldır her yıl katılıyorum."

"Üzgünüm." Sakallı çenemi elime sürttüm. "Davetiniz iptal edildi."

Sanki işaret almış gibi, telefonu ceviz ağacından yapılmış konferans masasının üzerinde titredi.

Telefonu eline aldı ve kilidini açtı. Kibirli ifadesi öfkeli bir bakışa dönüştüğünde, içimi bir memnuniyet kapladı.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Telefonu masaya çarptı. "Jess, ne tür bir üçkağıtçı avukat buldun?"

Ayağa kalktım, dosyalarımı topladım ve Jess'e yardım ettim. "Harika haberlerim var. Kit'in etkinliğinin olduğu gece boşmuşsun. Artık çocuğuna gitmemen için hiçbir neden yok. Araba lazım mı? Seni alabilirim."

Yüzü kızardı ve kulaklarından buhar çıktığına yemin edebilirim.

Jess'i sarsıp bu adamda ne bulduğunu sormak istedim, ama bu odaya girdiğimizde fiziksel olarak küçüldüğünü hatırlayınca öfkem yerini kalp ağrısına bıraktı. Kahretsin. Ondan korkuyordu.

Orada kesinlikle aşk yoktu.

Bu işi yeterince uzun süredir yapıyordum, bir kişinin taşıdığı acıların aslında paylaştıkları tüm sevginin maskesi olduğunu anlayacak kadar.

Jess'in acısı mı? O, korku ve boyun eğmeden kaynaklanıyordu.

Adamın yine istediğini elde edeceğini bilerek kendini kabulleniyordu.

Ama şimdi her zamankinden daha fazla, bu adamla uğraşmaya kararlıyım.

Ve bundan zevk alacaktım.

Güneşin altına çıktığımızda, elini tuttum ve hızlıca sıktım. Elini serin ve yumuşaktı ve benimkinden çok daha küçüktü. Ve bu temas inanılmaz bir his verdi.

Bu düşünce aklıma geldiğinde, elini bıraktım. Kahretsin. Ben onun avukatıydım. O da benim müvekkilimdi. "Özür dilerim."

Güneş ışığında parlayan gözleriyle bana baktı.

"Bu bir müşteriden gelen tuhaf bir istek olabilir, ama bana sarılabilir misin?"

Ne zaman biz adım attığımızda içeri girdiğimizde
gölgeye gölgesine bir bir gölgesinde
birinin

O hemen bana bana ayaklarına ayaklarına
bakmaktan benim bakışlarımdan kaçındı.

"Sormamalıydım."

Çantamı kaldırıma koydum, sonra çenesini avuçlarımla tutup bana doğru kaldırdım.

"Murphy ve Machon'da müşterilerimize tam hizmet sunuyoruz," dedim ciddi bir sesle. "Buna sarılmak da dahil."

Tereddüt etmeden onu göğsüme çektim. Sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi, kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı.

Bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla, başını çenemin altına sokmak için tam doğru boydaydı.

Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkardım. Beni saran mutluluk, herhangi bir mahkeme zaferinden sonra hissettiğimden daha güçlüydü.

Şimdi her zamankinden daha fazla ona yardım etmek istiyordum. Kendini güvende ve korunmuş hissetmesini sağlamak için. Ona ve çocuklarına istedikleri her şeyi vermek için.

"Onu galadan davet etmemek için teşekkür ederim," dedi göğsüme yaslanarak. "Bu onun egosunu çok incitecek."

İçimden bir kahkaha patladı. "Benim için büyük bir zevkti."

Gözleri parlayarak uzaklaştı. "Bunu nasıl bu kadar çabuk başardın?"

"Kız kardeşim," dedim.

"Dylan mı?" Gülümsedi, onu saran korku sonunda azalmıştı. "Onu hatırlıyorum."

"Evet. O bir Miller." Sırıttım. "Kocası Courtney, Craig ve Evelyn Miller'ın oğlu. Emekli beyzbol oyuncusu. Dylan'ın zorbalardan daha çok nefret ettiği bir şey yok, bu yüzden ona hızlıca bir mesaj attım. Ve şimdi Kenneth, tüm Miller Vakfı etkinliklerinden resmi olarak kara listeye alındı."

Jess'in ağzı açık kaldı. "Bu şeytani bir hareket, Brian Machon. Ama teşekkür ederim."

"Ve şimdi konsere gidebilir."

Kafasını salladı. "Yine de gitmeyecek."

"Kit'in hatırı için, umarım gider." Çantamı aldım. "Gitmezse, bu bizim davamızı daha da güçlendirecektir. Yani her halükarda kazançlı çıkacağız."

"Senin bu kadar kindar olduğunu hatırlamıyorum," dedi ben onu otoparka götürürken.

Öyle değildim. En azından yakın zamana kadar. Her zaman soğukkanlı, sakın ve stratejik bir profesyonel olmakla gurur duyardım. İşleri kişisel almazdım veya önemsiz saçmalıklara takılmazdım.

Ama görünüşe göre, onun için durum böyle değildi. Onun için, onunla birlikte, her şeyi yakıp kül ederdim ve bunun her saniyesinden zevk alırdım.

Onun elini tekrar tutabilmeyi dileyerek mırıldandım. "Sadece ara sıra, gerçekten önemli olduğunda." Park ettiğim yere doğru dönerken, aklıma başka bir düşünce geldi ve kafamda bir plan oluştu. "Onun avukatıyla Metros hakkında konuştuğunu duydum."

"Evet." Bir kez başını salladı. "Sezonluk bileti var, lüks bir locası var. Takıntılı."

İçimde kötü bir heyecan uyandı. "Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Greta onun büyük bir hayranı ve onu maça götürmesi için yalvarıyor, ama o kabul etmiyor. Mazereti, bunun sadece 'iş' için olduğu." Son kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi.

Ooh, bu eğlenceli olacak. "Al, bunu tut." Ona çantamı uzattım ve cebimden telefonumu çıkardım.

Nefesini tuttu. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Metros sezon biletleri için bekleme listesinin ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?" diye sordum, ihtiyacım olan kişiyi arayarak.

"Yıllar sürdüğünü duydum."

"Evet. Ve bugün birinin şanslı günü, çünkü Kenneth Mosely artık sezonluk bilet sahibi değil."

Hızla yazarken, eski sevgilisinin bunu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görebilmeyi diledim.

Onun yanıt olarak attığı kahkaha sinir uçlarımı aydınlattı. Kahretsin. Sırf o sesi duymak için dünyayı yakardım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Süper güçlerin mi var?"

"Phillips ailesi," diye açıkladım. "Onlar için on beş yıldan fazla çalıştım. Onlar en iyi insanlardır. O lüks locayı hiç düşünmeden kabul edecek yüzlerce insan var,

ve Cliff Phillips'e bunu daha çok hak eden hayranlara vermesi gerektiğini söyleyeceğim. Ve eğer Greta bir hayranıysa," diye devam ettim, sakalımı kaşıyarak, "onu ve seni memnuniyetle kabul ederim. Hangi maçlar olduğunu bana bildir. Sahibinin locasına açık davetiyem var."

Bana kahramanımmışım gibi gülümsemesi, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Dikkatimi başka yöne çevirip, çantamı ondan aldım ve arabaya doğru yöneldim. Midemin guruldadığını hissedebiliyordum. Bugün protein shake kesinlikle yetmeyecekti.

"Hadi." İçimde oluşan karmaşık duygulardan kurtulmak için hızımın yardımcı olacağını umarak hızlı adımlarla yürüdüm. "Ramen sever misin?"

"Evet," dedi, ses tonu etkilenmemiş gibiydi. "Herkes ramen sever."

Kravatımı biraz fazla sertçe çekerek gevşetmeye çalıştım. "Harika. O zaman gidelim. Eski kocalarla uğraşmak beni acıktırıyor."

Bölüm 9 Jess

"Geciktiğimiz için özür dilerim." Lana'nın yanağına öpücük kondururken, bagel torbasını Max'e uzattım.

Max bana gülümsedi. "Soğanlı var mı?"

Gülümsedim. "Tabii ki. Shira cuma günleri bana birkaç tane ayırıyor. Hala en sevdiği müşterisi sensin ve benim senin stoğunu yenilemek için geldiğimi biliyor."

"Teşekkürler." Lana bebeği bana verdi, sonra kızlarımı kucakladı.

Kit ve Greta bütün gün heyecandan kıpır kıpırdı. Her şeyden çok, en iyi arkadaşım ve ailesiyle aylık akşam yemeğimizi iple çekiyorlardı.

Lana ve ben, yirmili yaşlarımızın başında New York'ta bir halkla ilişkiler şirketinde asistan olarak birlikte çalışmış, birlikte şirket basamaklarını tırmanmış ve kısa sürede yakın arkadaş olmuştuk. Ben Kenneth ile evlenip New Jersey'e taşınarak çocuk sahibi olurken, Lana yoga ve transandantal meditasyon öğrenmek için Hindistan'a gitti. Geri döndüğünde, Jimmy Choos ayakkabılarını burun halkasıyla takas etti ve öğretmeye başladı.

Upper East Side'da, parası iyi olan lüks stüdyolarda çalışmaya başladı, ancak dramlardan ve yalakalıktan çabucak bıktı. Bu yüzden güven fonunu kullanarak Jersey City'de bir bina satın aldı ve onu, yoga'yı yerel topluluk için daha erişilebilir hale getirmek için değişken fiyatlandırma sunabileceği bir yoga ve meditasyon merkezine dönüştürdü.

Burası kısmen yoga stüdyosu, kısmen de toplumsal aktivizm merkeziydi.

Yiyecek toplama kampanyaları ve park temizlikleri düzenledi ve toplum kuruluşlarına yer sağladı. Boşanma davası açtığımda, o bölgenin en önemli isimlerinden biri olmuştu. Hayatımın en zor yıllarında beni yogayla tanıştırdı ve yogaya aşık olduğumda, sadece öğretmenlik eğitimime yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda bana ve kızlarıma da baktı.

sadece öğretmenlik eğitimi almama yardım etmekle kalmadı, aynı zamanda bana ve kızlarıma da baktı.

Uzun boylu ve zayıftı, pürüzsüz koyu tenli, parlak gözlü ve beline kadar uzanan örgülü saçları vardı. Bugün saçları, sırtına kadar uzanan tek bir büyük örgüye toplanmıştı.

Kadın her zaman spor giyim giyerdi. Bugünkü kıyafeti, nane yeşili yüksek bel tayt, arkada çaprazlanan ince askılı spor sütyen ve omuzlarına bağladığı uyumlu bol kazakdan oluşuyordu.

Doğumdan sadece altı ay sonra karnını gösterebilme yeteneğini kıskanıyordum.

Benim karnım sadece kendi başıma yoga yaparken ortaya çıkıyordu ve o zaman bile sadece en yüksek bel pantolonlarımla.

Lana, dünyayı gezmeye devam edebilmek için sık sık misafir eğitmenler getirirdi, ama sonra kendisinden birkaç santim kısa bir fizikçi olan Max ile tanıştı. O yeni çağın ve vahşi yaşamın tanımırken, Max ise inek ve tutucuydu. Çılgınca aşık oldular ve bebek Marie Curie doğduğunda banliyöye taşındılar.

Kızlar orayı ziyaret etmeyi çok seviyorlardı. Ev çok büyüktü, geniş bir bahçesi, havuzu ve salıncakları vardı. Marie henüz çok küçüktü, ama kızlarım hemen burada tuttuğumuz mayoları giydiler ve Max terasta mangalı yakarken yüzmeye başladılar. Mayoların yanı sıra, geçen yıl burada çok zaman geçirdiğimiz için diş fırçaları ve pijamalar da tutuyorduk.

Ev muhteşemdi, ancak Max'e göre yerel bageller öyle değildi. Bu yüzden ona Jersey City'nin en iyilerini temin ettim ve karşılığında, biz ona gittiğimizde bize ziyafetler hazırladı.

Elimizde şaraplarla Lana ve ben terasta oturup kızların suyla oynadıklarını izlerken, Marie oyun matında oturmuş oyuncak zürafasını yere vuruyordu.

Onu son gördüğümde bu yana geçen yedi kısa günde değişen tüm yönlerini sayarken kalbim sıkıştı. "Zaten oturabiliyor olmasına inanamıyorum."

"Biliyorum." Lana iç geçirdi. "Max onun bir bebek dahi olduğuna inanıyor." "Tabii ki öyle," dedim, ona el sallayarak.

En iyi arkadaşım hafifçe homurdandı. "Kızım için makul beklentiler içinde olmaya çalışıyorum Jess."

Omuz silktim. "Makul beklentiler sıkıcıdır. Çocuklarınız hakkında hayaller kurun. Bu bebek, muhtemelen yüksek moda podyumlarında yürümek ve Olimpiyat eskrim takımına girmek arasında boş zamanlarında atomları parçalayacak." Şarap kadehimi kaldırdım. "Ve sıkıldığına birkaç ikonik senfoni besteleyecek. Bırakın kız yaşasın."

Lana kadehine gülerek baktı. "Sen olmasaydın yeni doğan dönemini asla atlatamazdım."

"Ben de sen olmasaydın son beş yılı atlatamazdım," diye karşılık verdim, ses tonumda ciddiyet belirmeye başladı.

Lana beni depresif bataklıktan çıkarmış ve hayatımı yeniden kurmama yardım etmişti. Sosyal hizmetler alanında yüksek lisansımı bitirirken bana iş ve çocuk bakımı konusunda yardım etmişti. Kızlarla ödevlerini yapmıştı ki ben ders çalışabileyim ve iş görüşmeleri için bana kıyafet ödünç vermişti. İhtiyacım olduğunda bana en sağlam dayanak olmuştu.

Yere kayarken, onun güzel bebeğiyle saklambaç oynarken, bir utanç dalgası beni vurdu. Onun için daha fazlasını yapmalıydım. Bu tatlı kızı daha sık ziyaret etmeliydim, Lana'nın benim çocuklarımla kurduğu türden bir bağ kurmalıydım.

"Son zamanlarda çok meşguldün," dedi. "Hukuki açıdan herhangi bir gelişme var mı?"

"Evet. Yeni bir avukat buldum," diye açıkladım, kızlar havuzdan koşarak çıkıp Max'in hazırladığı atıştırmalıkları yemeye başladılar.

Greta tepsiden bir havuç kaparak, "O bizim bebek bakıcımız da," dedi, ağzı doluyken. Daha fazla açıklama yapmadan, bir parça peyniri yuttu ve havuza geri koştu.

"Bakıcı mı?" Lana kaşlarını kaldırdı.

"Tam olarak değil," dedim, içimi garip, koruyucu bir his kapladı.

Lana en iyi arkadaşımdı. Ona her şeyi anlatabilirdim. Ama mevcut durumumuzu açıklamak bile çok karmaşıktı.

"Stüdyodaki bazı arkadaşlarım aracılığıyla yeni bir avukat buldum," diye açıkladım. "O harika biri ve bana yardım edebilir."

Lana bir kraker ısırdı, gözlerini kısarak. "Bana neyi söylemiyorsun?"

"Brian," dedim, yüzümü buruşturarak.

O dikleşti, ağzı açık kaldı. "*Brian* Brian mı?" Yüzümü buruşturdum.

"Üniversitedeki Brian mı? İlk aşkın Brian mı? Bekaretini kaybettiğin Brian mı?"

Ben başımı salladım. "Evet. Onun şirketi. O ve ortakları geçici olarak Jersey'de çalışıyorlar. Onlar ve aileleri ofislerinin üstündeki dairede yaşıyorlar, bu yüzden okul sonrası programları da halledilmiş oluyor. Kızlar buna bayılıyorlar. Yeni arkadaşlar edindiler ve bu benim için büyük bir yardım oldu, çünkü biz lanet olası bir bakıcı tutamıyoruz."

Lana başını salladı. "Bebek bakıcılarından nefret ediyorlar çünkü kimse benim yerime geçemez."

"Doğru." Gülümsedim. "Okul sonrası bakıma ihtiyacım vardı ve Sloane, Higgins, Smith ve Dodge'da birlikte çalışmam gereken avukat, aslında bu ailenin bir parçası. Doğum izninde olduğu için yeni doğan bebeği, yedi yaşındaki oğlu ve yeğeniyle evde."

"Yani hukuk bürosundan çocuk bakımı için kitle kaynak kullanımı mı yapıyorsun?" Tedirgin oldum. "Böyle söyleyince kulağa şüpheli geliyor."

Lana burnunun köprüsünü sıktı. "Şüpheli, tatlım. Bu insanları tanıyor musun? Onları araştırdın mı?"

"Tabii ki," dedim. "Elbette Brian'ı tanıyorum. Lo benim arkadaşım oldu ve ona güveniyorum, ayrıca o mahkeme sisteminde acil durum vasisi. Evleri Lego ve sanat malzemeleriyle dolu, kızlar okuldan sonra birkaç saat ödevlerini yapıp oyun oynuyorlar."

"Beni her zaman arayabilirsin. Marie ve ben arabaya atlayıp şehre gelebiliriz."

Bebeği ezmek için dikkatlice öne eğildim ve elini sıktım. "Elbette biliyorum. Seni seviyorum. Ama söz veriyorum, bu iş yürüyor. Taşınmak için onay almamıza çok az kaldı. Sadece bitiş çizgisine ulaşmam gerekiyor."

"Vermont'a taşınabileceğimizi düşünüyor musun?"

Öyleydim. Özünde pozitif bir insandım. Kenneth bu enerjimin çoğunu tüketmiş olabilir, ama son birkaç yılda ondan uzaklaşınca, bu enerji yeniden birikmeye başlamıştı. Her şey

sonunda yoluna giriyordu. Ve Brian'ın bunu benim için kazanacağını içten içe biliyordum.

Vermont'a gidecektik. Bu sadece an meselesiydi. "Biliyorum," dedim. "Bugün bir toplantı yaptık. Brian, Kenneth'e karşı çıktı ve onu çok korkuttu."

Lana ellerini birleştirdi. "Tamam, bana her şeyi anlat."

Ben daha fazla ayrıntı verdikçe gülümsemesi genişledi. "O mu yaptı? Değerli Metros biletleri mi?"

"Evet. Bu yüzden, ilk kez Vermont'un gerçekleşeceğine dair umutluyum. Yeni bir başlangıç yapabileceğimize dair."

O, dizlerimizi birbirine değecek şekilde yanıma oturdu ve başını omzuma koydu.

"Senin ve çocukların için her şeyi yaparım. Senin için en iyisi neyse onu yap. Senin mümkün olan en parlak, en mutlu ve en doyurucu hayatı yaşamayı istiyorum, aşkım." Hafifçe burnunu çekti. "Ve eğer seni akçaağaç çiftliğine ve o lanet yeşil dağlara kaptırmak zorunda kalırsam, bunu kabullenmek zorunda kalacağım. Ama burada da iyi şeyler var. Bunu unutma."

Gözlerim doldu. Bu kadın beni ayağa kaldırmış ve en karanlık anlarımda bana destek olmuştu. "Asla unutmam."

"Kim kaburga ister?" diye seslendi Max, anın daha da ağırlaşmadan bizi kurtardı.

Akşam yemeğinden sonra Max, Lana ve ben temizlik yaparken Marie'ye banyo yaptırdı. Her zamanki gibi çok fazla yemek yapmıştı. Benim tarafımdan hiçbir şikayet gelmeyecekti. Bu muhteşem kaburgaları yarın kahvaltıda seve seve yerim.

"Brian'ı unuttuğumu sanma," diye fısıldadı Lana. Yıkadığım tabaktan başımı kaldırmaya cesaret edemedim. "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Ben iç geçirdim ve bir anlık çekildi onu bir benim aklımda aklımda belirdi. "İnanılmaz."

"Bekar mı?"

Tereddüt ettim, çünkü onun aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordum. Max'e aşık olduğundan beri, Lana "erkekler gereksizdir" diyen tiplerden umutsuz bir romantik haline dönüşmüştü.

"Bu kader. Sana tavsiye edilebilecek onca avukat arasından, sonunda Brian'ın ofisine mi geldin?"

"Evet. Sonunda iyi bir avukat bulmam kaderdi."

"Tabii." Kıkırdadı. "Çünkü evren senin hukuki temsilinin kalitesiyle çok ilgileniyor." Beni bulaşık beziyle nazikçe vurdu. "Belli ki evren senin biraz bulaşık bezine ihtiyacın olduğunu biliyor."

"Lütfen bu konuyu konuşmayabilir miyiz?" dişlerimi sıkarak söyledim. "O benim avukatım."

"Eski kocanı eğlence için mahvetti, en çok acıttığı yerden vurdu: sosyal statüsünden. Sırf bunun için bile oral seks yapmayı hak ediyor."

"*Kes şunu,*" diye tısladım, kızların oturma odasında oynadıkları yere bakarak.

"Tek söylediğim, cehennemi yaşadığın ve bir molayı hak ettiğin. Tüm iyi şeyleri hak ediyorsun. Ve hayal kurmaya değer harika bir avukat bulmak? Bana iyi bir şey gibi geliyor." Omzunu kaldırdı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Brian'a mı? Tabii ki çekici buluyorum. Bulmamam için ölmüş olmam gerek. O gürleyen derin sesi ve altın rengi gözleri arasında? Tanrım."

Gülümsemesi neredeyse şeytaniydi.

"Üniversitede çok tatlıydı," dedim. "Ondan da öte. Yakışıklıydı." Lavabonun yanındaki bulaşık rafına yıkadığım tabakları koydum. "Ama şimdi? Açıklayamıyorum." Onu düşünmek bile yanaklarımı

kızartıyordu. "Daha yaşlı, daha ciddi. Ve koruyucu rolünü tamamen benimsemiş. Gençken de öyleydi, ama o zamanlar daha çok benimle yol arasında durup, daireme güvenle ulaşmamı sağlıyordu. Şimdi mi?

Bizi korumak için Kenneth'in hayatını mahvediyor. Bütün bunlardan sonra ona çekici gelmemek imkansız."

Kendini yelpazeledi. "Halleluiah. Senin için bunu istiyorum. Bunu kesinlikle gerçekleştireceğim."

Midem burkuldu. "Öyle değil." Öyle olamazdı. Onu ne kadar öpmek istesem de.

Geniş bir gülümsemeyle ellerini çırpı. "Hayır, ciddem. Bu gece Canva'da vizyon panosu hazırlayacağım. Bu çok iyi bir haber. Eminim yatakta harikadır. Ciddi, odaklanmış tipler hep öyledir."

"Öyle değil. Kafam karıştı. Ve aramızda bu var..." Ellerimi kurularken iç geçirdim. "Bu bağ. Sanki uzun zaman önce yaşadıklarımız hiç bitmemiş gibi

. Kimya, yoğunluk, onun yanındayken her seferinde havada çatırdandığını hissedebiliyorum."

"Oh, hayır. O, o *kişi*," dedi Lana, ellerini birleştirerek. "Ama benimle ilgilenmesi imkansız. O yakışıklı ve başarılı ben ise..." Sözümlü yarım bıraktım. "Kısa ve tıknaz ve..."

"*Hayır*." Lana omuzlarımı tuttu ve beni hafifçe salladı. "Bunu yapma. Vücudun hakkında olumsuz konuşma. O nesiller boyu süren yaraları iyileştirdik ve artık daha iyiyiz, hatırladın mı?"

Göğsüm ağrıyordu. Çok yol katetmiştim ama... "Kızlarımın önünde bunu yapmayacağım."

"Önemli değil," diye ısrar etti. "Onlar bilecek. Kit'in telepati yeteneği olduğuna neredeyse ikna oldum."

Bir nefeslik bir kahkaha attım. "Bu birçok şeyi açıklardı."

"Jessica Mosely, sen tam bir bomba gibisin. Cep Venüsü diyebiliriz. Minik ama bolca kıvrımlı."

Yanaklarım kızardı, kendimi oyalayabilmek için havluyu fırın koluna asarak arka döndüm.

Ben bitirene kadar sabırla bekledi, sonra beni döndürdü ve çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Göğüslerin, senin doğuştan gelen bir özelliğin. Ama o popo? Onun için övgüyü ben alıyorum."

Kaşlarımı çatarak, esnek siyah yoga pantolonumun içindeki popomu kontrol ettim. İstediğimden daha büyüktü, ama haklıydı: yıllarca yoga yapmam sayesinde şekilli bir popom vardı.

"Doğru," diye kabul ettim.

"Teşekkürler." Kollarını kavuşturdu. "Kimse yoga kışından bahsetmez, ama bu bir gerçek, yemin ederim."

"Biliyorum kızım."

"Her neyse," diye devam etti. "Sen güzelsin. Ve daha da önemlisi, sen harikasin. Komik ve ilginçsin. Ken ne kadar uğraşsa da, senin yaşam gücünü tüketemedi. Her zamanki gibi enerjik, parlak ve umutlusun."

"Umutlu olmak istemiyorum. Sert bir kadın olmak istiyorum."

"Öylesin zaten. İki de olabilirsin, biliyorsun. Sert kızların da birçok çeşidi vardır."

İç çekerek tezgaha yaslandım. İçten içe buna inanmak istiyordum. Lana'nın sahip olduğu türden bir özgüvene sahip olmak istiyordum.

sağladığı türden bir özgüvene sahip olmak istiyordum.

Ama çok fazla kez incinmişim.

Boşanmamdan beri beni biriyle çıkmam için zorluyordu. Ama ben henüz o adıma hazır hissetmiyordum.

Kenneth'in başıma açtığı hukuki sorunlardan kaçarken, birden fazla işte çalışıp çocuklarıma tek başıma bakarken ve sonra da anne babamı kaybederken, buna vaktim yoktu.

Birkaç kez arkadaşlık uygulamalarını indirdiğimde, birkaç saat içinde silmişimdir. Orada çok fazla ürkütücü adam vardı ve bir yabancıyı benimle vakit geçirmeye değer olduğuma ikna etmek için kendimi süsleyip püsleyip giyinme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Başımı eğip, altımdaki süslü fayansları ayaklarımla dürttüm. "Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bence denemelisin," dedi, bir adım yaklaşarak. "Brian iyi erkeklerden biriydi. En iyisi. Hala öyle gibi görünüyor."

"Henüz emin değilim," diye kaçamak cevap verdim.

O, "Kanıtlar sağlam. Eğer ilgileniyorsa ve bir şans istiyorsa, neden ona bir şans vermiyorsun?" diye mırıldandı.

"Şans istediğini kim söyledi? Ben iyi seçimler yapamıyorum," diye hatırlattım ona.

"Kenneth kötü bir seçim değildi. Bu evlilikten iki harika çocuğun oldu."

"Evet." Kızlarımı düşününce içim ısındı. Yan odadan gelen kahkahalarını duyunca. "Ama," diye itiraz ettim, "benim içgüdülerim iyi değil. Onun beni ezmesine izin verdim. Ve onun beni aldattığını anlamam çok uzun sürdü."

Yanağımlı avuçladı. "Çünkü sen güvenen ve umutlu birisin. Çünkü insanlarda en iyi yanları görmek istiyorsun. Bu bir kusur değil. Harika bir özellik. Sen harikasın." Koyu renkli gözleri yoğundu. "Kötü insanlar senin nazik ve cömert doğandan faydalandı. Evet, bu korkunç bir şey, ama sen öğrendin, büyüdün ve iyileşiyorsun."

Sözleri kalbimin tam ortasına isabet etti. Haklıydı. Artık daha yaşlı, daha hassas ve daha yorgun olabilirdim, ama iyileşmek ve büyümek için çok mücadele etmişim.

"İyi şeyleri hak ediyorsun." Kollarını bana doladı. "Artık buna inanmanın zamanı geldi."

Bölüm 10

Jess

"Sana bir şey yaptım. Teşekkür etmek için." Sözlerim zorla çıkarken kulağa yapmacık geliyordu. Bu aptalcaydı. Doğruca yukarı çıkıp çocuklarımı almalıyım. Ama sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi, kendimi burada buldum, çekildim, ve bunu yapan dosya dolabının üzerinde kıvrılmış kocaman kedi değildi.

Brian ayağa kalktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet." Telefonumla oynuyordum. "Çiçek göndermek istedim. Ya da erkekler için çiçeklerin yerine geçecek bir şey. Meyve? Kurutulmuş et hediye kutusu? Ama param yok, o yüzden sana bir çalma listesi hazırladım."

Masasının etrafından dolaşırken gözleri parladı. "Çalma listesi mi?"

Yüzünü aydınlatan çocuksu sırıtış, kalbimi biraz eritti. Sakalı, koyu altın kahverengi gözleri ve kıvrılmış gömlek kolları, üzerimde biraz farklı bir etki yarattı. Bir müvekkilin avukatına karşı hissetmesi uygun olmayan bir etki.

"Evet. Sana bir karışık CD hazırlardım, ama CD çaların olduğunu sanmıyorum."

"Bu, bunca yıl sonra hala CD yazıcın olduğu anlamına mı geliyor?" diye alay etti. "Sen müzik kıızıydın. Benim için hazırladığın karışık CD'ler muhtemelen babamın garajındaki bir kutuda duruyordur."

Kendi kendime güldüm. O zamanlar ona pek çok CD hazırlamıştım. Bu benim aşk dilimdi. "Hayır." Bir an için, keşke yapsaydım dedim. "Onun yerine, sana bir Spotify çalma listesi hazırladım."

Telefonumu kaldırdım. "Al, sana linki mesaj atayım."

Cebinde telefonu çaldığında, onu çıkardı ve gülümseyerek kaydırıldı.

Sinirlerim gerildi ve yüzüm kızardı. "Beğenmeyebilirsin."

"Hiç de nefret etmedim." Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bunlar bizim şarkılarımız."

Bir kıkırdama kaçtı. "2000'lerin başındaki grunge ve punk. Üniversiteden en sevdiğimiz gruplar."

Ellerini saçlarında gezdirip güldü. "The Offspring mi? Harika."

O kaydırmaya devam ederken vücudum gevşedi, içimi bir rahatlık kapladı. Yıllar önce, sadece onun yanında olmak beni sakinleştirirdi ve görünüşe göre, hala öyle.

"Just Breathe." Durdu ve bu sefer bana baktığında, dikleştirdi ve gözlerime bakarak dikkatimi çekti.

Anında, Fenwick Hall'daki o geceye geri döndüm. Birkaç haftadır takılıyorduk ve ona büyük bir aşık olmuştum. Yurt odasındaki ikiz yatakta yan yana oturduk, karşımızdaki beton duvarı dev bir duvar halısı kaplıyordu.

Bu şarkı çalmaya başladığında, Pearl Jam'i ne kadar sevdiğimizi heyecanla konuştuk. Müzik bitmeden önce, cesaretini topladı. Yakınlaştı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu ve beni öptü.

İlk öpücüğümüz.

O şarkı, birçok ilkimizin fon müziği idi.

Sıcak yanaklarım şimdi yanıyordu. Onu dahil etmemeliydim. Aptal Jess. Ama seçimlerimi yaparken nostaljiye o kadar dalmıştım ki, bu anın ne kadar garip olacağını düşünmemiştim.

"Bu bizim şarkımızdı," dedi.

Öyleydi. Nasıl unutmuşum? O kadar çok gece, o küçük ikiz yatakta sıkışıp, onun beyzbol temalı yorganının altında sarılıp, gelecek planları yapmıştık.

Belirsiz bir kavramdı. Yetişkinlik, sanki ne getireceğini biliyormuşuz gibi konuştuğumuz bir şeydi.

"Üzgünüm." Başımı salladım. Bu berbat bir fikirdi. Nazik bir jest, eğlenceli bir şey yapmaya çalışıyordum. Bunun yerine, bizi doğrudan garip bir anı yolculuğuna çıkarmıştım.

İçimden kendime lanet okudum. Neden onun yanında normal bir insan gibi davranamıyordum?

O benim ilk aşkımdı, evet, ama o, birçok kişinin üniversitede yaşadığı ve sonra geride bıraktığı gençlik aşkıydı. Dostane bir şekilde ayrılmış ve yetişkinlikte ayrı yollara gitmiştik. O zamandan beri, o benim için güzel bir anı olmuştu. O benim kalbimi kırmamıştı;

durum kırmıştı. Farklı yönlerle doğru ilerliyorduk ve o zamanlar, ailelerimizin her ikisine de ihtiyacı vardı.

O, ara sıra gülümserken sayfayı kaydırды ve sonunda başını kaldırdı, altın rengi gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

"Pfft." Elimi salladım. "Lütfen. Kenneth'e yaptıkların çok önemli. Ve dediğim gibi, ben meteliksizim," dedim, sözlerim hızlı ve gergin bir şekilde çıkıyordu. "Elimden gelenin en iyisi bu. Tabii, hukuki hizmetlerin karşılığında cinsel iyilik kabul etmiyorsan?"

Midem bir anda çökünce, gözleri komik bir şekilde büyüdü.

Aptal Jess ve benim aptal ağzım. Yüzümün morardığını hissettim, üzücü altın halıya baktım ve bir cehennem ağzının açılıp beni yutmasını diledim. Şu anda Brian'ın gözlerine bakmaktansa, Şeytan ve cehennem köpekleriyle yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Hayır. Öyle değil," dedim, çılgınca el sallayarak, bu saçma ifadeyi bir kenara atabilmeyi dileyerek. "Faturalarını gerçek parayla ödeyeceğim, tabii ki. Kazandığım parayla. İşimde. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Lütfen beni dinleme."

O sadece gözlerini kırptı.

"Tanrım, çok kırılmış olmalısın." Bütün vücudum yanıyordu, koltuk altlarım birden terlemişti. "Sen ciddi bir profesyonelsin, bir de ben varım. Ben çıkayım."

Topuklarımı döndürdüm, ama kapıya ulaşmadan, onun güçlü eli koluma kondu.

"Jess, hayır," dedi boğuk bir sesle. "Gitmene gerek yok. Aptalca bir şaka yapıyordun. Anlıyorum. Benim yanımda kendini sansürlemene gerek yok. Evet, ben senin avukatın olabilirim, ama aynı zamanda arkadaşız da. Senin garip şakalarını seviyorum."

Kalbim durdu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu ofiste yeterince mizah yok. Cal'ın Sully'ye mini basketbol toplarıyla attığı zamanlar ve Lo'nun fare gördüğünü sandığı zamanlar hariç." Yüzünü buruşturdu. "Söz veriyorum, burada kemirgen yok. Taşındıktan sonra bu sorunu hemen hallettik. Ayrıca Fuzzy de ekstra güvenlik sağlıyor."

Nefes almaya odaklandığım için söylediklerini zar zor duyuyordum. Onu görmek için heyecanla buraya gelmişim, nazik bir jest yapmak istiyordum.

Sonra gidip her şeyi mahvettim.

"Ben işimi yapıyorum. Hediye gerektirmez. Ve inan bana, Kenneth'le uğraşmak benim için gerçekten büyük bir zevkti. Bu..." Telefonunu kaldırdı. "Bu beni mutlu ediyor. Değerli boş zamanını bir fikir bulmak ve benim hoşuma gidecek bir şey yaratmak için harcadın. Bu benim için çok önemli. Yarın koşarken dinleyeceğim. Bu, senin ve diğer müşterilerim için daha çok çalışmam için bana motivasyon olacak."

Burnum acıdı ve gözlerim ısındı. Söyleyebileceği en tatlı şey buydu. Ve bu, onu daha çok öpmek istememe neden oldu. Neden eyaletin en iyi taşınma avukatı huysuz bir yaşlı adam olamıyordu? Ya da belki beni korkutan aşırı yetkin bir kadın?

Her ikisi de bundan daha iyiydi. Çünkü bu yakışıklı, yetkin, düşünceli adamla çalışırken hayatta kalabileceğimden emin değildim. Onun varlığı her zaman en güzel anıları geri getiriyordu.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim," dedim garip bir şekilde, bir adım geri çekilerek. "Kızları almam lazım."

Başını sallayarak masasına geri döndü. "Tekrar teşekkür ederim."

Ona aptalca bir gülümseme ve iki başparmağını kaldırarak selam verdim, sonra kapıyı arkamdan kapattım.

Çift başparmak yukarı mı? Tanrım, tam bir rezalettim. Travmatik evlilik ve boşanmanın ardından paslandığımı biliyordum, ama tanrım, tökezleyip kırımın üstüne düşsem daha iyi olurdu. Bu adam tam anlamıyla benim kurtarıcımdı. Hukuki sorunumu, şüphesiz indirimli saatlik ücretle hallediyordu ve üstüne üstlük eski kocamla ücretsiz olarak uğraşıyordu. Ve ben ona öfkeli, uygunsuz bir şekilde aşık olmuştum.

Aslında paramın yetmediği varsayımsal terapistim Edna, bu durumu çok eğlenceli bulurdu. Eve giderken kesinlikle dondurma alacaktım.

Bölüm 11

Brian

"Nereye gidiyorsun?" Lo, ofisinin önünden geçerken seslendi.

"Fuzzy'yi yürüyüşe çıkarma zamanı değil."

Geri dönüp kapısında durdum. "Bir randevum var."

Bilgisayarında takvimimi açtı ve ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Doktor Johnson kim?"

Cal'ın kahkahası koridorda yankılandı. "Aferin sana," dedi yaklaşırken. "Artık bunu kontrol ettirmenin zamanı geldi. Birçok erkeğin başına geliyor. Bugünlerde birçok ilaç seçeneği var."

Elinden küçük basketbol topunu çekip alıp alnına fırlattım.

"Burada biraz mahremiyet için ne yapmam gerekiyor?"

"Ben senin asistanıyım," dedi Lo, çenesini kaldırarak. "Benden mahremiyet bekleme." Mavi gözleri merakla parıldayan Cal'a baktı. "Ona sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordu, bana bakarak. "Benden bilgi almayı başarmanın yollarını bildiğini biliyorsun."

"Peki." diye homurdandım. "Ve onun senden nasıl bilgi aldığından bahsetmeden de yapabilirim, çok teşekkürler." Titredim. "Terapi."

Cal, fiziksel bir itme almış gibi bir adım geri attı ve bir saniye sonra Sully ofisinden fırladı.

"Sen mi?" Cal ağzı açık kaldı. "Terapiye mi gidiyorsun? Penis doktoruna gideceğini sanıyordum."

"Ona ürolog denir," diye açıkladı Sully.

"Ben çok daha genç olduğum için, bu tür ayrıntıları bilmeme gerek yok," dedi ve Lo'ya göz kırptı.

Tüylerim diken diken oldu. "Seni ilgilendirmez ama evet, terapiye gidiyorum. Neden? Sen gittin mi?"

"Ben İngilizim. Soğukkanlılık falan var."

"Gittim," diye itiraf etti Sully. "T. J. ve Sloane için. Ve çok yardımcı oldu. Senin için de iyi olmuş dostum." Omzuma vurdu ve sonra ofisine geri dönerek ortadan kayboldu.

Bunu takdir ettim. Sloane ona taşınmasını istediğinden beri Sully aylarca homurdanıp hırlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Son günlerde, hukuk fakültesinden beri, karısına sıırıslıklam aşık olduğundan beri hiç olmadığı kadar sık gülümsediğini fark ettim ve çok sık, ikisini mutfakta dans ederken yanlışıyla yakaladım.

"Vücuduma bakmak için spor salonuna gidiyorum," diye açıkladım. "Neden terapiye gidip zihnime de bakmayayım?"

"Oh, bakın kim kendini geliştirme Kool-Aid'i içiyor." Lo ellerini ovuşturdu, yeşil gözleri parıldıyordu. "Bu harika bir gelişme."

"Eh," dedi Cal, ayak bileklerini çaprazlayıp kapı çerçevesine yaslanarak. "Bence bunun nedeni, belli bir sarışın müşteriden hoşlanması."

Ona sert bir bakış attım. "Ben kırk iki yaşında, siz iki aptal, harika kadınlarınız ve üç çocuğunuzla yaşayan bekar bir erkeğim. Bu çocuklardan ikisiyle şu anda hayatımdaki herkesten daha iyi anlaşabileceğimi düşünüyorum. Yapmam gereken çok şey var."

"Amin." Çenesini eğdi. "Git düzelt kendini."

"Siktir git," dedim ve onu iterek geçtim. Ofisi geçtim, Cal'ın yardım etmesi için getirdiği aptal stajyer Amy'yi görmezden geldim. Amy konferans odasından deli gibi el sallayarak adımı çağırıyordu ve hayatımda mahremiyetin tamamen yokluğundan şikayet ediyordu.

Ama güneş ışığına çıktığımda, yüzümde bir gülümseme belirdi. Küçük Jersey ailemiz gürültülü, rahatsız edici ve saçma sapan bir aileydi, ama bu insanlar benim ailem olmuştu. Sully ve Cal on yıllardır kardeş gibiydiler, Sloane ve ben ise o ve Sully bir araya gelmeden önce de arkadaştık. Lo mu? Terry onu işe aldığından beri birlikte iyi çalışıyorduk ve aramızda da bir dostluk gelişmişti. Ama son birkaç aydır hepimizin birlikte yaşadığı bu hayat, hepimizi büyümeye ve gelişmeye zorlamıştı.

Şimdiye kadar, benim değişikliklerim en az dramatik olanlardı, ama sonunda sıra bana gelmişti. Manhattan'da hayatım o kadar düzenli ve organizeydi ki, hiç gerçekten durup düşünme fırsatım olmamıştı. Şimdi ise

dünyayı yeni bir bakış açısıyla görüyor, hayatı yeni keşfedilmiş bir takdirle yaşıyordum.

Bu yaşam durumu sinir sistemime kesinlikle bir sarsıntı yaşatmıştı.

Beni uyandırdı ve hayatımın birçok yönünün eksik olduğunu fark etmemi sağladı. Sadece o adam olmakla yetindiğimde yanlış mı yaptığımı merak etmeme neden oldu. Pahalı takım elbiseli avukat. Jersey City'de saatlerce kedisini gezdiren, o kadar üzücü ve boş bir hayatı olan adam.

Artık tohum ekilmişti, şimdi bir şeyler yapma zamanı gelmişti. Bu yüzden Doktor Johnson'a gittim.

Yetmişli yaşlarındaydı ve Hoboken'daki büyük kahverengi taş binasındaki muayenehanesinde hastalarını görüyordu. Muhtemelen küçük bir servet değerindeydi. Ve piposu vardı.

"Merak etmeyin. Artık sigara içmiyorum," dedi ve beni deri koltuklarla ve duvardan duvara kitaplarla dolu bir odaya davet etti.

"On yıl önce bıraktım. O bok seni öldürür. Ama dişlerimin arasında tutma alışkanlığımdan hiç vazgeçmedim."

Deri koltuğa oturduğumda, bu durumun tuhaf ama aynı zamanda doğru olduğunu düşünmeden edemedim.

O da yerleştiğinde, Dr. Johnson piposunu ısırdı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Ee, Brian, kızın adı ne?"

Kaşlarımı çatıp öne eğildim, minderim gıcırdadı. "Bir daha söyler misin?"

"Seni yere serip sonunda terapiye gelmen için motive eden kadın." Kaşlarını kaldırdı. "Sen benim ilk kırklı yaşlarındaki, aşırı başarılı, hiç evlenmemiş hastalarımın birisi değilsin. O yüzden kartları masaya koyalım. Adı ne?"

Bu kadar kolay yakalandığım için utanarak geri çekildim.

Ama lanet olsun, buraya gelişmek için gelmiştim ve elimden geleni yapacaktım. Bu yüzden tekrar dikleştim ve "Adı Jess" dedim.

Hiç tanışmadığım bir kişi tarafından parçalanıp, içten içe sakladığım tüm saçmalıklarımın ortaya çıkarılıp bana gümüş tepside sunulmasından daha ayıklaştırıcı bir şey ^{yoktu}.

Ve Dr. Johnson tam da bunu yapmıştı. Pislik.

O adam beni kesip kanatmıştı. Ve ben de bu ayrıcalık için ona para ödemiştim.

Ve gelecek hafta yine aynı şeyi yapmak için geri gelecektim.

Ama ofise geri dönerken ne kadar hafiflediğimi inkar edemezdim. Zaten doğru yönde küçük bir adım attığıma emindim.

Yıllarca duygularımı içime atıp yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştıktan sonra, bu benim için yepyeni bir duyguydu. Dr. Johnson'ın talimatıyla, ofise dönene kadar telefonumu kontrol etmeme izin verilmedi.

Görevim, çevremdeki dünyayı deneyimlemektir.

Ne garip bir duyguydu. Sakin bir kır yürüyüşü değildi, ama Jersey City sokaklarında dikkatim dağılmadan yürümek gözlerimi açtı.

Bu, çözmem gereken tüm sorunları düşünmem için bana zaman verdi.

Kim olduğum, ne istediğim ve kendimi daha fazla açmak için ne yapmam gerektiği.

Dr. Johnson, yıllardır kendimden sakladığım gerçekleri yüksek sesle söylememi sağlamıştı.

Bir partner istediğimi.

Biriyle bir hayat kurmak istediğimi. Ve baba olmak istediğimi.

Kimseye itiraf etmeye cesaret edemediğim gerçekler.

Artık bunları evrene açığa vurduğuma göre, inkar etmenin bir anlamı yoktu. Zaten ne kadar inatçı ve kapalı bir insan olduğumu görebiliyordum. Her şeyimi işime veriyordum, kendime yemek yemeye bile zaman ayırmıyordum. Daha iyisini yapmam gerekiyordu. Daha iyisini yapacaktım.

Bu yüzden, işin girdabına ve beni bekleyen bitmek bilmeyen görevlere geri çekilmeden önce, bu güzel günü içime çekerek, sadece bu dünyada var olarak yürüdüm. Lo muhtemelen ağzından köpükler saçarak, incelemem için bir yığın dosya ile beni bekliyordu.

Onları memnuniyetle inceleyecektim. Jess çarşamba günleri çalışmadığı için kızlar okuldan sonra bizim eve bırakılmayacaktı, bu yüzden kendimi işe gömecek

kendimi işe gömecek, bodrumdaki spor salonunda biraz zaman geçirecek ve bu günün aldığı garip dönüşü düşünecektim. Bugün ne kadar çok iş başarırısam, yarın o kadar erken bitirebilirdim, Jess Kit ve Greta'yı almaya uğrayacaktı.

Ofise vardığımda öğle yemeği bitmişti ve telefonumu kontrol etme dürtüsüne yaklaşık dokuz yüz kez direnmişim.

"Brian," tanıdık bir ses tiz bir şekilde konuştu. "Seni uzun zamandır görmedim. Benden kaçıyor musun?"

Madame E kaldırımında bana doğru sallanarak yürürken ona gülümsedim. Bugün, mücevherlerle kaplı turuncu bir kaftan giyiyordu. Kaftan, onun ağırlığından daha ağır görünüyordu.

"Neden yukarı gelmiyorsun?" diye önerdi. "Hızlı bir fal bakmak için vaktim var."

Saatime baktım, ama saati gerçekten fark etmedim. "Çok üzgünüm. Birkaç dakika sonra bir müşterimle görüşmem var."

Kaşlarını kaldırdı, neredeyse mor olan gözleri beni olduğum yere çiviledi, bakışlarını başka yere çevirmemi imkansız hale getirdi. "Son zamanlarda çok şey görüyorum."

Kalbim hızla çarptı ve onun teklifini yeniden düşündüm. Aylarca, Cal ve Lo onun psişik yetenekleri olduğuna yemin ettikten ve Sully bile onun kehanet yeteneklerine inanmaya başladıktan sonra bile, Madam E'nin saçmaladığından emindim. Peki şimdi? Onun bazı ürkütücü derecede doğru tahminleri olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Genaro's," dedi, çenesini okşayarak. "Kokuyu alabiliyorum."

Ben homurdandım. Neyden bahsediyordu bu kadın? Genaro'nun mu? Ben onun fal bakmak istediğini sanıyordum.

"Ellerini ver."

Ellerimi ona uzattım, o da gözlerini kapattı, kendi kendine hafifçe mırıldanarak büyük boncuklu küpelerinin kulaklarında titremesine neden oldu.

"Müziği hissediyorum, güzel müziği. Ve tutkuyu. Ve büyük tavan kirişleri olan bir ahır ve hafif gübre kokusunu."

Onun neyden bahsettiğini hiç anlamadım. "Yukarı çıkalım. Tarot kartlarımı getireyim."

"Teşekkürler, Madam E," dedim kibarca ve onun yanından geçerek binaya girdim. "Ama beş dakika sonra bir müşterim var."

Omuz silkti. "Yarın. Yukarı gel ve beni gör." Arkadaşlarımın nasıl onun büyüüne kapıldıklarını anlamıyordum. Elbette, Sebastian'ı idare etmede oldukça yardımcı olmuştu.

Tanrım, yine hayaletleri başka bir ev arkadaşı gibi düşünmeye başlamıştım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Kesinlikle daha fazla uykuya ihtiyacım vardı.

Ben uzaklaşırken, "Terapiye gittiğin için seninle gurur duyuyorum" dedi. "Büyümek için asla yaşlı değiliz."

Donakaldım, aniden onun görüşünün ne kadar güçlü olduğunu merak ettim. "Elimi tuttuğunda bunu gördün mü?" Belki de onu hafife almıştım.

"Hayır." Güldü. "Cal söyledi. Çarşamba günleri Katz's'a Reubens yemeye gidiyoruz."

Lanet Cal, benim özel işlerimi paylaşıyor.

"O kadar derine inmek için kristal küreye ihtiyacım var. Ama öğleden sonra çok işim var. O CEO çocuğu kripto yatırımları hakkında konuşmak için geri gelecek. Ona balonun patlayacağını söyleyip duruyorum."

Kafamı sallayarak uzaklaştım ve bu etkileşimi anlamaya çalıştım.

"Psikolog nasıldı?" Cal, ben daha oturmadan ofisimin kapısında belirdi. "Penisin artık çalışıyor mu?"

"Sikim her zaman çalışır, teşekkürler," diye cevap verdim, ceketimi çıkararak. "Ve Madam E'ye söyledin mi? Ne halt ediyorsun?"

"Zaten anlayacaktı ve senin için endişeleniyor. Sully ve beni düzelttiği için sana da yardım edeceğini söyledi, ama sen çok zor birisin. Sanırım kullandığı kelime "kozmetik kabızlık"tı. Sonuçta, bu sorunu çözmek için penis doktorunu aramak isteyebilirsin."

"O bir ürolog. Sen yetişkin bir adamsın, lanet olsun. Ve benim yapmam gereken işler var."

"Tamam." Kapı çerçevesine parmak eklemleriyle vurdu ve bir adım geri çekildi. "Jess'in Sloane'ı aradığını bilmeni istedim."

Donakaldım, ceketim önümde duruyordu.

"İşine çağrıldı, bu yüzden kızlar okuldan sonra buraya gelecekler."

Nefesimi bıraktım. Jess bugün geliyordu. Bu haber, zaten hafiflemiş olan göğsümdeki hissi daha da hafifletmişti.

"Görünüşe göre bugün kız arkadaşını göreceksin."

Midem burkuldu ve ona öfkeyle baktım. "O benim kız arkadaşım değil."

"Henüz," diye karşılık verdi Cal. "*Henüz* senin kız arkadaşın değil. Güven bana Brian, gerçek aşkı ortaya çıkarmak konusunda bir şeyler biliyorum. Tavsiye istiyorsan, ben senin adamınım. Hatta, bir yığın Post-it al. Hemen başlayabilirim. Her şey onaylama ve pozitif düşünce döngüleriyle ilgili."

"Hiç çalışıyor musun?" diye bağırdım.

"Verimliliğimi kıskanma." Basketbol topunu duvara çarptı ve tek elle yakaladı. "Lo nerede? Bir öpücük istiyorum."

Bölüm 12

Brian

Bütün gün kalbim deli gibi atıyordu. Jess'in izin gününde çağırılmasına üzülmememe rağmen, onu görebileceğim için kızgın değildim. Belki acınası bir durumdu, ama kızları almaya geldiği günlerde birlikte geçireceğimiz birkaç dakikayı iple çekiyordum.

Döndükten kısa bir süre sonra adliyeden bir telefon geldi ve Amy'nin mahkemeye hizmet belgesini veya imzalı CLIS'i sunmadığını öğrendik. Bu günü bir eksiklik bildirimi ile başlatmak istememiştim.

Kalbim sıkıştı, ama tereddüt etmeden takım elbise ceketimi giyip dışarı çıktım, Yargıç Gordon'un katibi geç başvuruyu kabul eder umuduyla. Cal turuncu takım elbisesiyle gitmeyi teklif etmişti ve o ve o iğrenç şeyin başarı oranı yüzde 100 olsa da, bu benim davamdı; sorumluluk bana aitti.

Eve vardığımda saat neredeyse yedi olmuştu ve ben dağınık, huysuz bir haldeydim. Jess'i kaçırdığımı bilmek beni çok üzdü. Özellikle de böylesine önemli bir gelişmenin yaşandığı bir günün ardından. Ama mahkemede bir saatten fazla zaman geçirdim ve sonra trafik çok kötüydü.

Dosyaları bırakmak için ofisime uğradığımda üst katta müzik çalıyordu, bas sesleri tüm evi titriyordu. Çocukların video oyunları için biraz gürültülüydü ve Sloane son zamanlarda T. J.'nin ekran başında geçirdiği süreyi kısıtlıyordu. Belki de Sully'nin ona getirdiği karaoke makinesini çıkarmıştı. Üniversitede karaokeye takıntılıydı ve çocuklara şarkılara eşlik etmenin sanatını öğretmişti, ancak neredeyse her kelimeyi yanlış söylüyorlardı.

Merdivenlerin başında kapıyı açtım ve beklemediğim bir manzarayla karşılaştım.

Ping-pong masasının ortasına yerleştirilmiş bir Bluetooth hoparlörden pop müzik çalıyordu. Oturma odasının ortasında Jess, kendini tamamen bırakmış bir şekilde sallanıyor, zıplıyor ve gülüyordu. Uzun bir günün ardından iş kıyafetleriyle bile, neşesi bulaşıcıydı. Kit onun yanında dans ediyordu, hareketleri çok daha karmaşıktı. Greta ve T. J. ise el ele tutuşmuş, daireler çizerek dönüyorlardı.

Sloane ve Sully mutfakta yavaşça dans ediyorlardı, bebek Sully'nin göğsüne bağlanmıştı. Her dönüşte, eğilip bebeğin kafasına öpücük konduruyordu. Lo ve Cal robot dansı yapıyorlardı ve Murphy her zamanki gibi çekingen tavıyla kanepede oturuyordu, ama onlara gülümsüyordu.

"Neler oluyor?"

Jess aniden durdu ve bana sıcak, geniş bir gülümseme attı, bu da içimi anında rahatlattı. "Çarşamba dans partisi var," dedi dönerek. "DJ Kit, yeni bir şarkı lazım. Ve artık Lake Paige yok."

Kit gözlerini devirdi, kendini ping-pong masasına sürükledi ve kenarına konmuş tableti aldı.

"The Gummy Bear Song"u çalabilir misin?" diye sordu T. J.

Kit sıırttı, Greta kıkırdadı ve bir an sonra, hayatımda duyduğum en iğrenç sesler daireyi doldurdu. Saçma sapan sözler kulak zarlarını zarar verecek kadar yüksek sesle çalıyordu ve yemin ederim, şarkının her *popunda* duvarların titrediğini hissedebiliyordum.

Murphy sonunda ayağa kalktı ve T. J. ile birlikte kanepenin önünde iki çocuklu bir mosh pit oluşturarak bu saçmalığa kendilerini kaptırdılar.

Onları izlerken, ben de kendimi biraz aptal hissetmekten alıkoyamadım. "Dans etmelisin," dedi Greta, kolumu tutarak.

Jess bana yaklaştı, sallanan kalçaları dikkatimi çekti. "Gummy bear" kelimesi sonsuza kadar tekrarlanmasına rağmen, tek düşünebildiğim onu orada tutup parmaklarımı yumuşak tenine gömmektir.

"Hadi," dedi, beni sersemliğimden çekerek.

Yapacak çok işim vardı ve Sloane karaoke makinesini çıkardığında ona katılmak gibi bir niyetim yoktu. Aslında, genellikle

grubun geri kalanı karaoke gecelerinde Grasshopper'a gitmek istediğinde gönüllü olarak çocuklara bakardım.

Ama Jess'in bana attığı bakışlar yüzünden? Onun gülümsemesini görebilmek için ateşin üzerinde yürürdüm.

Bu yüzden kravatımı gevşettim, ceketimi çıkardım ve şarkı çalarken dünyanın en büyük aptalı gibi dans ettim.

"Şimdi 'It's Raining Tacos'u çal," diye bağırdı T. J.

Kit başını salladı, parmağını cihazın ekranında kaydırды ve kısa süre sonra yeni bir ritimle dans ediyorduk ve yüzüm gülümsemekten ağrıyordu. Ne zamandır bu kadar kaygısız ve aptalca hissetmemiştim. O anda, hayatımda on yıllardır bu tür bir neşeyi özlediğimi fark ettim.

Sully ve Sloane, sanki etrafta kimse yokmuş gibi birbirlerine bakmaya devam ettiler ve Cal, profesyonel dans dersleri almış gibi Lo'yu sallayıp döndürüyordu. Çocuklar bağılıyor ve gülüyorlardı, ben ise terli ve kızarmış yüzle hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum.

"Ooh," dedi Jess, Kit'in elinden iPad'i alarak. "Bu Brian ve benim için."

Cihazı yere koydu, bana doğru yavaşça yürüdü ve kravatımı daha da gevşetirken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Dans etmeye hazır mısın?" diye sordu, açılış akorları çalarken.

Şarkıyı tanımam yarım saniye sürdü ve tanıdığımda, kaşlarımın saç çizgime kadar çıktığından eminim.

Fallout Boy'un "Dance, Dance" şarkısı çalarken, "Hatırladın," dedim yumuşak bir sesle.

O, kravatımı gösterişli bir hareketle çıkardı. "Tabii ki hatırladım. Çok sevimli bir punk nerd'ddin." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak, dönüp çılgınca dans etti. Kızlar da ona katılarak şarkının sözlerini bağırarak söylediler. Sanırım o hala hayranıydı.

Kısa süre sonra T. J. Sully'nin etrafında dönüyor, Sloane Tia ile sallanıyor, Cal ve Lo ise dans ederken flört etmeye geri dönmüştü. Lo'nun kıkırdamaları müziğin sesini bastıracak kadar yüksekti ve Murphy de onlara katıldı.

Lo neredeyse on yıldır benim için çalışıyordu ve Cal onu sonunda yıpratıp tavlayana kadar kıkırdadığı kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

"Hadi," dedi Jess, kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek.

Çocuklarla çevrili, dünyadaki en iyi arkadaşlarımla yanında ve hayatımda sevdiğim tek kadın önümde dururken, daha mutlu olabileceğimi sanmıyordum.

Bir şarkı daha çaldıktan sonra Sloane hoparlörü kapattı. "Yatma zamanı," dedi.

Greta ve erkekler bir anda homurdanmaya başladı ve Sloane, bir şarkı daha çalması için yapılan ricalara hemen boyun eğdi.

Kit gülümseyerek iPad ekranına dokundu ve başka bir Lake Paige şarkısı çaldı. Sonra karmaşık bir dansa başladı.

Dans bittiğinde ve müzik tamamen kapandığında, tüm ekip terli bir yığın halinde yere yığıldı, bazıları kanepede, bazıları sandalyelerde, çocuklar ise yerde uzanıyordu.

Cal ve Sully, çocukları yatmaya hazırlamak için uğraşırken, Greta bana yaklaştı. "Annem pizza getirmiş. İster misin?"

"Ne kutluyoruz?" diye sordum Kit'e, bana kağıt tabakta bir dilim peynirli pizza uzattığında. Jess mutfağı temizlemekle ve Lo ile sohbet etmekle meşguldü.

"Çarşamba günü dans partisi var."

"Annemiz gelenekler yaratmayı çok sever," dedi Greta, arkamda bir bardak suyla belirterek.

Ona teşekkür ederek bardağı aldım ve dökülmemesi için yavaşça yudumladım.

Kit kanepeye oturdu. "Boşanmanın hemen ardından işler zordu. Annem bizi neşelendirmek için bizimle birlikte tüm bu saçma sapan şeyleri yapmaya başladı."

"Munchkin Pazartesi'leri gibi," dedi Greta, kız kardeşinin yanındaki yastığa oturarak. "Her Pazartesi sabahı erken kalkar ve okula giderken Dunkin'de Munchkins almak için dururuz. Ben çikolatalı olanı yerim."

"Jöle olanları seviyorum," diye ekledi Kit.

"Annen ne tercih ediyor?" Sırtını dönmüş olan Jess'e baktım.

"O, balkabaklı olanları seviyor. Ama bulmak zor. Her Dunkin'de yok ve çok fazla üretilmiyor." Kaşlarını çatı.

"Oh, gerçekten mi?" diye sordum, aklımda bir fikir belirdi. Greta başını salladı. "Evet."

"O buna takıntılı," diye devam etti Kit. "Bu jöleler ona çocukluğunu ve büyükbabasının özel günlerde onu buraya götürdüğü günleri hatırlatıyor."

"Buraya taşınmadan önce, çok uzun sürüyordu," diye şikayet etti Greta. "Evimizin yakınında Dunkin' olmadığı için çok erken çıkmak zorundaydık."

"Artık kolay çünkü yeni okula giderken bir tanesinin önünden geçiyoruz."

"Evet." Greta kanepenin minderinde zıpladı. "Ve orada çalışan herkesi tanıyoruz. Çok güzel."

"Butternut Munchkins satıyorlar mı?" diye sordum.

Greta omuz silkti ve Kit, "Sadece bazen," dedi.

"Tamam. Senin için gözüm üzerinde olacak," dedim. "Başka hangi gelenekleri kutluyorsunuz?"

"Cumartesi gecesi oyun gecesi ve şarküteri gecesi," dedi Greta neşeyle. "Hiçbir şey pişirmemiz gerekmediği için buna kızlar yemeği diyoruz. Trader Joes'tan lüks peynirler alıyoruz ve bazen Lana teyze ve Max amca bebekleriyle bize geliyorlar."

Aklımda canlanan cumartesi geceleri görüntüsü kalbimi ısıttı. "Harika bir annen var."

Greta sırtıttı, ama Kit bana ihtiyatla baktı. Tam da bu nedenle ergen kızlar beni korkutuyordu. Mutlu bir şekilde sohbet ediyor, bana bilgi veriyordu, sonra birdenbire gardını aldı. Kafasında neler döndüğünü hiç bilmiyordum.

"Biliyoruz." Bunun üzerine ayağa kalktı ve arkasını dönmeden mutfağa doğru yürüdü.

Sonunda tavrının değişmesine rağmen, sohbetimizin olumlu geçtiğine karar vererek, kendimi yemek yemeye verdim. Yemeğimi bitirdikten sonra, kediye beslemek için mutfağa gittim ve Jess'in kızlara eşyalarını toplamalarını söylediğini gördüm.

"Çarşamba günü ilk dans partisi hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Açık alanı gözden geçirdim ve arkadaşlarımdan ortadan kaybolduğunu, kızların da meşgul olduğunu fark ettim.

"Kızlar bana geleneklerinizden bahsetti." Bir adım yaklaştım, belki fazla yaklaştım, ama o geri çekilmedi. "Sen inanılmaz bir

bir annesin, Jess."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı, bakışı birkaç dakika önce kızının bana attığı bakışı andırıyordu.

"Brian," dedi sert bir sesle. "Kes şunu."

"Samimi konuşuyorum," diye söz verdim. "Çocukların için her günü sihirli hale getiriyorsun ve onlar da bunun için seni seviyorlar. Onlar, senin onları ne kadar sevdiğini asla merak etmek zorunda kalmayacaklar. Bu çok açık. Kendine ne kadar sert davrandığını görüyorum, ama harika bir iş çıkarıyorsun."

Burnunun köprüsünü sıktı ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Lanet olsun sana, Brian Machon," dedi, başını sallayarak.

Kalbim sıkıştı. *Kahretsin. Yanlış bir şey mi söyledim?*

"Üniversitedeki halinden daha da yakışıklı bir adam oldun. Bir de nazik misin?" diye homurdandı. "Şimdi de beni ve ne kadar çok çalıştığımı gördüğünü mü söylüyorsun? Ve eski kocamla uğraşmak için elinden geleni yapıyorsun?" Kolunu *bir şaplakla* yanına indirdi. "Lanet olsun. Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın? Benim avukatım olduğun halde, seni sevmemi bu kadar istemek zorunda bırakman adil değil."

Göğsümde beklenti ve umut kabardı. Benden *hoşlanıyor muydu?* Bir yanım bunu son derece ilginç bulurken, diğer yanım kırmızı bayraklar sallayarak sınırimi aştığımı haykırıyordu. "Üzgünüm," dedim zayıf bir sesle bir adım geri çekilirken.

"Özür dilemelisin." İleri doğru adım attı ve parmağıyla göğsümü dürttü. "Bu adil değil. Ben yorgun bir bekar aneim. Sen öyle görünerek, öyle konuşarak ve her zaman bu kadar iyi davranarak beni işkenceye sokuyorsun. Zavallı hormonlarım için bu bir işkence."

Neler olduğunu hiç anlamadım, ama kesinlikle hoşuma gitti. "Onlara özür dilediğimi söyle."

"Anne," diye seslendi Greta. "Hazırız."

Jess uzun bir nefes aldı, benden uzaklaştı ve tezgahıtan çantasını aldı.

"Yarın görüşürüz," dedi. "Ve uslu dur."

Bölüm 13

Brian

Jess ve kızlar gittikten sonra, her hücrem adrenalinle dolmuş halde, cezalandırıcı bir egzersiz yapmak için bodruma koştum.

Kadın neredeyse bana karşı hisleri olduğunu itiraf etmek üzereydi. Yakışıklı olduğumu söyledi. Hatta mükemmel olduğumu.

Mükemmel. Bu, gerçeklerden çok uzak bir şeydi. Bu tür düşünceleri bırakmam gerekiyordu. Tehlikeliydi. Jess konusunda çözülmemiş çok fazla duygum vardı ve o benim müşterimdi. Bu kariyeri yirmi yıl boyunca inşa etmişim ve asla sınırimi aşmamıştım.

O benim müşterimdi.

Yumruğum sert bir şekilde isabet etti ve parmak eklemlerim karıncalandı. Karmaşık duygularımı atlatmaya çalışarak, hızlı bir şekilde birkaç aparkat yumruk attım.

Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Onun yeniden yerleştirilme talebinin onaylanması için elimden geleni yapmak gibi etik bir yükümlülüğüm vardı. Vermont'a taşınmasına yardım etmek için.

Yukarı çıktığımda saat gece yarısını geçmişti ve terli ve bitkin durumdaydım.

Lavaboya yaslanıp su bardağımı doldurdum ve karanlık şehri seyrettim.

"İyi misin?"

Döndüğümde, Sloane'ın Tia'yı kucağında karanlıkta volta attığını gördüm.

Bu kadını çok uzun zamandır tanıyordum. O benim için bir kardeş gibiydi ve geçen yıl hem ona hem de Sully'ye çok acımasız geçmişti.

Hukuk fakültesinde, onların aşk hikayesini en ön sıradan izlemiştim. O zamanlar onların üçüncü tekerleğiydim ve geçen yıl evlilikleri dağıldığında da öyle kalmıştım.

Şimdi barıştılar ve her zamankinden daha iyiler, hem kendileriyle hem de birbirleriyle daha barışıklar.

"O büyümeye devam ediyor."

"Büyümeye devam ediyor." Yaklaşıp bebeğin yumuşak yanağını nazikçe okşadım.

"Bebekler böyledir. T. J.'nin ne kadar iri olduğunu hatırlıyor musun?" "Yanakları." Güldüm. "Çok tombuldu."

Gülümsayarak, dudaklarını Tia'nın başının üstüne bastırdı.

Bir an için, karanlık sessizlikte durduk, o anın huzuruna kapıldık ve Tia'nın uyumasını izledik. O yaştaki yeğenim Liam'ın anıları aklıma geldi ve kalbim sızladı. O zamanlar birçok uykusuz gece geçirmiştik. Dylan uyuyabilsin diye babam ve ben gece vardiyalarına girmiştik. Uyanık olduğu her an onu beslemek ve ona bakmakla meşguldü ve kendini yıpratmanın eşiğine gelmişti.

Liam doğduğunda, ben yirmi üç yaşında, hiç bebek tutmamış aptal bir gençtim. Ama çabucak öğrendim. Hareket ettiğimiz sürece uyuyordu, bu yüzden geceleri saatlerce babamın evinin oturma odasında daireler çizerek dolaşıyordum. Sonra derslere gitmeden önce biraz uyuyordum.

Ve şimdi Liam üniversiteye gidiyordu. Bu düşünce bile gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettiriyordu.

"Acaba...?" Sloane, Tia'yı bana uzattı.

Tereddüt etmeden onu dirseğime yatırdım ve hemen onun sevdiği sallanma hareketine başladım.

Sloane bir bardağı suyla doldurdu ve uzun, yavaş bir yudum aldıktan sonra omuzlarını silkti.

"Bu saatte neden uyanıksın? Ve bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışma. Seni tanıdığım yirmi yıldır, her zaman sıkı bir uyku düzenine sadık kaldın."

Ben homurdandım. "O kadar sıkı değil."

"Lütfen. Bana kaç kez uyku hijyeni hakkında ders verdin? Hukuk fakültesindeyken bile beni bununla işkence ettin. Ve Sully'nin alarmini şafak vakti beni uyandırması için kurardın."

"Sen, sabahın birinde ödevlerini yazan çılgın bir gece kuşusun. Ve önemli günlerde iyi bir kahvaltı yapmak çok önemlidir. Sınavların olduğu zamanlar gibi," diye tartıştım. "Sınıfın birincisi olarak mezun olduğunda şikayet etmiyordun."

Bana dilini çıkardı. "Evet. Seni yenmek çok tatmin ediciydi."

"Evet, evet," diye alay ettim, bebeği uyandırmamak için sesimi yumuşak tutarak. "Beni rahat bırak."

"Peki, seni rahatsız eden ne?"

Gözlerinden kaçındım ve bunun yerine Tia'nın mükemmel küçük burnunu ve kirpiklerini incelemeye başladım.

"İçini dök. Saklamanın bir anlamı yok. Dikkatin dağınık, uyuyamıyorsun, deli gibi spor yapıyorsun ve..." Buzdolabının yanındaki dolabı açtı ve neredeyse boşalmış bir paket kurabiye çıkardı. "Yine Oreo mu yemeye başladın?"

Çenemi kaldırdım, döndüm, hala düzgün bir şekilde sallanıyordum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Nicotine bağımlısı sigara içtiği gibi Oreo yiyorsun.

Hadi, söyle."

İnledim. Beni bu kadar iyi tanıması canımı sıkıyordu. Ve genellikle beni rahat bırakıp kendi halime bırakan Sully'nin aksine, o bu konuyu bırakmayacaktı.

"Geç oldu," diye geçiştirdim.

"Vaktim var." Elini beline koydu. "Yirmi dakika sonra yine yemek isteyecek."

Belki yorgun olduğum içindi, ya da bu mükemmel küçük bebeği kucağımda tutmak savunmamı zayıflattığı içindi, ama kendimi pes ederken buldum.

"Jess."

Sloane'ın yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı ve dizlerini bükerek ayaklarını yerden kaldırmadan zıplamaya başladı. Sonra fısıldayarak "Brian *bir kızdan* hoşlanıyor" diye bağırdı.

Oreo paketini ondan kaptım ve bir tanesini ağzıma attım, o ise mutfakta kutlama dansı yapıyordu.

"Onu seviyorsun."

"Kes şunu." Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüksek sesle nefes verdim. "O benim ofisime girdiğinden beri dünyam altüst oldu. Sanki hayatım artık benim hayatım değilmiş gibi. Her şey değişti ve anlamadığım şeyler düşünüyorum, anlamadığım şeyler hissediyorum."

Sloane durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu harika. Anlamıyor musun? Sen olgunlaşıyorsun." Sakallı yanağını okşadı, koyu renkli gözleri ay ışığında parıltıyordu. "On beş yıldan fazla bir süredir, kaçan Jess hakkında bir sürü hikaye duydum. Üniversitede deli gibi aşık olduğun, gamzeli sarışın tanrıça."

Bu abartılı bir ifadeydi. Hayatlarımız ayrıldıktan ve ilişkimizi bitirdikten sonra ara sıra onu düşündüm mü? Evet. Ama son yirmi yılı onu özleyerek geçirmedi. Hayatıma devam ettim.

"Ve sen kimseyle birkaç randevudan fazlasını yaşamadın. Ama seni suçlayamam. Hepsi sıkıcıydı." "Hey," dedim. "Beni Deborah ile tanıştıran sendin."

"Evet. Ve hemen pişman oldum." Su bardağını tekrar eline aldı. "Cal, onu hayatımıza soktuğumda beni reddetmeye çalıştı. Hep birlikte Montauk'a hafta sonu gezisine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Ben irkildim. O çok acı verici bir olaydı.

Deborah vergi avukatıydı. Sloane onu bir hukuk konferansında tanışmış ve birkaç kez bizimle dışarı çıkmaya davet etmişti. Beni yemeğe davet etti ve ben de onun kendine güvenini takdir ettiğim için kabul ettim. Zeki ve işine takıntılı biriydi, bu yüzden onunla çıkmak mantıklıydı.

Ne yazık ki, onun eğlence anlayışı vergi kanunlarını tartışmaktan ibaretti, başka hiçbir şeyden ibaret değildi.

"Peki Viola?"

Yüzümü buruşturdum. Ondan ayrıldıktan sonra, daireme girip tüm sol ayakkabılarımı çalmıştı. Bu çok tuhaftı.

"Pul koleksiyonu yapıyordu," dedi Sloane biraz fazla yüksek sesle, bebeği kollarımda kırırdatarak. "*Pul*. Psikopat eğilimleri olduğunu bilmeliydik."

Tüylerim diken diken oldu. O gerçekten tuhaf bir kadındı.

"Her neyse," diye iç geçirdi. "Demek istediğim, yakışıklı, başarılı ve nazik olmana rağmen, kadınlarla olan geçmişin berbat."

Eğlence ve inanamama duygusu içimi kapladı. "Teşekkürler."

Başını eğdi ve bana ciddi bir bakış attı. "Seni sevdiğim için gerçeği söylüyorum. Sen benim kardeşimisin ve senin mutlu olmanı istiyorum. Uzun zamandır otomatik pilotta gidiyorsun, bu yüzden senin de duyguların olduğunu bilmek beni iğrenç bir şekilde mutlu ediyor."

Kalbim sıkıştı. "Bu etik değil."

Elini salladı. "Tabii ki öyle. Ama o sonsuza kadar senin müşterin olmayacak."

"Ve gidiyor."

"Belki." Kollarını kavuşturdu. "Eğer başarılı olursan."

Başımı eğip ona baktım. "İşinde iyi olduğumu biliyorsun."

Tia kollarımda tekrar kıpırdadı, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ben de onu annesine geri verdim.

"Duygularını onurlandır," dedi bebeği alırken. "Onları keşfet. Terapiye devam et ve sorunlarını çöz."

Bir nefes aldım. "Herkes terapiye gittiğimi biliyor mu?"

Sessizce güldü. "Bu binada sır saklayabilirsin sanki. Tabii ki hepimiz biliyoruz ve seninle gurur duyuyorum. Çalışmaya devam et. Bana güven, çünkü bu konuda ilk elden deneyimim var." Ciddi bir tavırla, ses tonu ciddiye büründü. "Yıldızlar hizaya girerse ve ilk aşkınla ikinci bir şans verilirse? O zaman bunu mahvetmesen iyi olur."

Sözleri beni derinden etkiledi. "Bunu mahveder miyim sence?"

"Hayır. Doğru şeyi yapmaya kararlıysan, boşa harcamazsın. Ama duygusal olarak biraz ulaşılmazsın. Beni tanırsın. İşini yapan ve daha iyisini yapmayı öğrenen, duygusal olarak ulaşılmaz erkeklere karşı zaafım vardır."

Kollarındaki güzel bebek, bu sözlerin canlı kanıtıydı. Sully, boşanmanın eşiğindeyken karısını geri kazanabiliyorsa, ben de müşterime olan ilgimi nasıl kontrol edeceğimi bulabilirdim.

Tia çok sevimli bir esneme yaptı ve gözlerini açtı.

"Beslenme zamanı," dedi Sloane, koridordan banyoya doğru yürürken.

Bebek beslemek için garip bir yer gibi görünebilirdi, ama geçen yıl taşındıklarında, o ve Sully

engelli kabinini, T. J.'nin hediye ettiği lav lambası, yumuşak halı ve sallanan sandalyeyle onun için bir tür dinlenme odasına dönüştürmüşlerdi.

"Senin altın gibi bir kalbin var, Brian Machon, ve saatte dokuz yüz dolar değerinde bir beynin. Onları işe koy ve kızını al."

Bölüm 14

Jess

Ne kadar derin nefes alsam da, sinirlerim beni ele geçiriyordu. Tırnaklarımı çoktan ısırıp bitirmemiş olsaydım, yine ısırırdım. O anda ayakkabılarımı çıkarıp lanet olası ayak tırnaklarımı ısırmak için can atıyordum.

Anne olmak keyifli ve muhteşem bir şeydi. Kesinlikle hayatımın en harika deneyimiydi. Ama bazen de korkutucuydu. Çünkü onları başarısızlıktan, hayal kırıklığından veya incinmekten koruyamıyordum ve hayatlarının tüm sorunlarını çözemiyordum.

Ve bu büyük bir sahneydi. Brooklyn Academy of Music, New York'un en prestijli sahne sanatları merkezlerinden biriydi. Burada bir gösteride çalmak için davet edilmek çok büyük bir olaydı ve Kit aylardır parçası üzerinde takıntılı bir şekilde çalışıyordu.

Kristal avizeler, kadife perdeler ve art déco mimarisiyle mekan sanki bir filmden çıkmış gibiydi. Pahalı parfüm kokusu çiçek bulutu gibi etrafa yayılıyordu ve etrafımda dolaşan yüksek sosyete alfa ebeveynler beni daha da yabancı hissettiriyordu.

Çoğu zaman, kızlarımla birlikte yarattığımız hayattan gurur duyuyordum. Ama Julliard'ın dahileri, özel öğretmenler ve dünya çapında öğretmenlerle çevrili böyle bir yerde, kendimden şüphe duymaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kit dört yaşındayken piyanoya aşık olmuştu.

Bergen County'deki evimizin beyaz mermer fuayesi, kızlarla birlikte yaşadığımız daireden daha büyüktü ve Kenneth, fuayenin ortasına bir kuyruklu piyano koymakta ısrar etmişti. Enstrüman çok güzeldi ve çoğu lüks arabadan daha pahalıydı, ama ikimiz de piyano çalmıyorduk. Sanırım tasarımcı, piyanonun ortama hava katacağını düşünmüştü.

Sonra okul öncesi çağındaki Kit, piyanonun çıkardığı sesleri keşfetti. Tuşların üzerindeki kapağı kaldırdı, klavyeye oturdu ve çalmaya başladı. Dört yaşındaki bir çocuğun yapacağı gibi rastgele ve çok fazla güç kullanarak tuşlara basmıyordu. Tuşlara vurarak çalmıyordu, parmaklarını uzatarak notaları ve ritimleri deniyordu ve gülümsemesi her saniye daha da genişliyordu.

Kısa süre sonra onu derslere yazdırdım ve o günden beri onu müzikten daha mutlu eden hiçbir şey olmadı. İlk resitalinde, "When the Saints Go Marching In"i muhteşem bir şekilde çaldığında, gururdan gözyaşları döktüm.

Öğretmeni, bu geceki gösteride yer alması için ısrar etmişti. Üç eyalet bölgesinin en iyi müzisyenlerinden bazıları buradaydı, çoğu çok daha yaşlıydı, ama Kit buraya aitti.

Artık piyanomuz olmamasına rağmen, çok çalıştı ve durmaksızın pratik yaptı. Bunu her düşündüğümde annem suçluluk duygusuna kapılıyordu. Ancak, ikinci el bir klavye bulmuştum ve tatlı kızım buna hiç aldırış etmemişti. Her gece kulaklıklarını takıp pratik yapıyordu. Ayrıca okulunun idaresiyle de konuşmuştum ve onlar da, çalışma salonuna gitmek yerine her öğleden sonra müzik odasına gidip gerçek bir piyanoda çalışmasına izin vermeyi kabul etmişlerdi. Bu, yeni okula geçişini biraz daha kolaylaştırmış ve ona bol bol çalışma zamanı sağlamıştı.

Doğal olarak yetenekliydi, elbette, ama aynı zamanda tutkulu da biriydi. Kendini işine adanmıştı ve kendini adıyordu, bazen bir parçayı doğru yapamadığında ağlıyor, sonra da başardığında sevinçten ıslı ıslı oluyordu.

Ben hayatım boyunca bir tutku arayışındaydım, ama o ortaokula başlamadan önce bunu bulmuştu. Ona hayranlık duyuyordum.

Bu gece de ona hayranlık duyuyordum, evet, ama aynı zamanda kusmak üzereydim. Bu çok büyük bir olaydı. Bölgemizdeki klasik müzik dünyasının önemli isimleri, gelecekteki yıldızları keşfetmek için buradaydı. Ve on iki yaşında böyle bir baskıyla başa çıkabileceğimi hayal edemiyordum.

Greta, Kit'in eski elbiselerinden biri olan fırfırlı mavi elbisesiyle yanıma oturdu ve öğleden sonra zorlukla yaptığım Fransız örgülerini düzeltti.

. Lana ve Max, bu gece için bir bakıcı tutmuşlardı, onun diğer tarafına oturdular.

"Kıpırdamayı kes," dedi Greta, sanki o ebeveyn, ben de çocukmuşum gibi. "O harika olacak."

Ona hafifçe gülümsedim. Kardeşine olan inancını ve kesinliğini takdir ediyordum.

"O kadar çok çalıştı ki, artık ben bile çalabilirim." Yaklaşarak alnına bir öpücük kondurdum.

Bana sinirli bir bakış attı ve geri çekildi. Sonra gözlerini kocaman açarak omzuma dokundu. "Anne, bak."

Hızla döndüm ve bizim sıramızdan yürüyen üç yakışıklı adamı ve onların arkasında iki küçük ama aynı derecede yakışıklı çocuğu gördüğümde nefesim kesildi.

Brian.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum ayağa kalkarken, koltuğumun minderinin havaya uçup arkasına çarpmasına neden oldum.

Omuz silktili. "Kit'i desteklemek için gelmek istediğimi söyledim, onlar da gelebilir miyiz diye sordular."

"Kit artık bizim kuzenimiz. Onu desteklemeliyiz." T. J., dişsiz bir gülümsemeyle parmak uçlarında zıplıyordu.

O ve Murphy, babalarından miras aldıkları mavi gözlerini ortaya çıkaran lacivert takım elbise giymişlerdi. Ve dördü bir arada? Sully ve Cal, özel dikim takım elbiseleriyle tam bir İngiliz gibi görünüyordular. Bu manzara yıkıcıydı.

Arkamızdaki koltuklarda bayılanların sesini duyduğuma yemin edebilirim.

"T. J., Murphy," dedi Greta. "Gelip yanıma oturun. Annem fidget ve atıştırmalık getirmeme izin verdi."

"Harika," diye bağırdı T. J. ve yanımdan geçip gitti.

Murphy sessizce "affedersiniz" diyerek yanımdan geçti ve Lana ile Max, çocuklar birlikte oturabilsinler diye yerlerini değiştirdiler.

Tanıştırdım ve Lana, Brian'ın elini sıktıktan sonra bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu gece göndereceği çılgın mesajları hayal edebiliyordum.

Brian yanıma geldi. Sakalı kesilmişti ve takım elbisesi özel dikim gibi görünüyordu. Tanrım, çok yakışıklıydı. Onun burada olması

beni daha sakin hissettiriyordu. Bana tamamen odaklanmışken güçlü ve kendinden emin görünüyordu.

Zaten gerginlikten kıpır kıpır olan midem altüst oldu.

"Bu koltuk boş mu?" diye utangaçça sordu.

Sully ve Cal, erkeklerin yanına oturabilmek için diğer tarafıma geçtiler ve Max ile Metros hakkında sohbet etmekle meşguldüler.

"Hayır," dedim, yanaklarım kızardı. "Gelmen gerekmiyordu."

Durdu, hala üzerimde duruyordu, yüzü aşağıya doğru eğikti. Altın rengi gözlerindeki yoğunluk omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Yanımda oturduktan sonra bacaklarını uzattı ve etrafına bakındı. "Burası çok şık bir yer. Kit'e layık olduğu için mutluyum. Onu sahnede görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi defalarca kırpıştırarak sahneye odaklandım ve gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım. Gerginlik, heyecan ve Brian'ın varlığı bir araya gelince duyularım alt üst oldu.

"Cuma gecesi yapacak daha iyi şeyleriniz vardır herhalde," dedim, hala ona bakamadan. Bakarsam, yakışıklı bir adamın çekim gücüne kapılacağımdan emindim.

O güldü. "Aslında yok. Çoğu cuma gecesi geç saatlere kadar çalışır, spor yapar ve sonra beyzbol izlerken uykuya dalarım. Bu benim için göz alıcı bir gece."

Birkaç dakika içinde, etrafımızdaki koltuklar doldu ve ışıklar karardı.

Ve aniden, sinirlerim yine gerildi.

"Ellerin titriyor," diye fısıldadı Brian, bana yaklaşıp.

"Bu çok önemli bir konu ve Kit için endişeleniyorum. Buraya ait olmadığını hissedecek diye korkuyorum."

Brian uzandı ve büyük, sağlam eli benim elimi kavradı. "O buraya ait," dedi kararlı bir sesle. "Senin sayende. Onu görüyor ve ona inanıyorsun. Ona cesur ve atılgan olmayı öğrettin."

Sonunda, gözlerim yaşlarla dolsa da, kendimi zorlayarak ona baktım.

"Gergin olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. O kadar yakındık ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. "Ama o iyi olacak

iyi olacak. O kızın annesi gibi elik gibi bir iradesi var."

Gözyaşlarım akmak üzereydi. Kahretsin. Nasıl oluyor da her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyordu? Derin bir nefes alarak dikkatimi sahneye verdim, ama onun elinin sıcaklığı ve serin, erkeksi kokusuna kapılmaktan kendimi alamadım.

Sessizlikte, endişe hemen geri döndü. Dikkatimi başka yere çekmek için, erkeklere fısıldayan, gülümseyen ve isteksizce giymeyi kabul ettiği elbiseyle çok daha az kıpır kıpır olan Greta'ya baktım.

"Bu arada, çok güzelsin," diye fısıldadı Brian, sıcak nefesi boynumda hissedince omurgamdan bir titreme daha geçti.

Gülümsememek için dudağımı sertçe ısırdım. O sadece kibar davranıyordu. Hepsi bu kadardı. Evet, giyinmişim, ama basit, ucuz, parlak mavi bir elbise giyiyordum. Haute couture denilebilecek bir şey değildi. Onun takım elbisesinin on kat daha pahalı olduğuna şüphem yoktu.

Ama kumaşı beğenmişim ve içinde rahat hissediyordum. A kesim bir elbiseydi, kalçalarımı güzel gösteriyordu ve eteği şık bir şekilde dalgalanıyordu.

Kenneth'in nefret ettiği türden bir elbise.

Beni azarlardı. Her zaman sıkı siyah elbiseler giymemi isterdi, çok sıkıcı ve son derece kısıtlayıcı, ayrıca çok yüksek topuklu ayakkabılar. Ciddi, pahalı kıyafetler. Bir kadının, ya da bizim durumumuzda, *kocasının*, herkese paralı olduklarını göstermek istediğinde giydiği türden kıyafetler.

Gardırobumu geri kazanmak bir isyan eylemi gibi gelmişti ve bu günlerde, kendimi iyi hissettiren güzel şeyler giymek benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. Erkekler için giyinmiyordum; kendim için giyiniyordum. Ama onun iltifatı yine de kalbime işledi.

Işıklar daha da karardı ve sahnede bir yaylı dörtlü yerini aldı. Ben de koltuğuma yerleşip gösterinin tadını çıkarmaya başladım. Birbiri ardına, bazıları gruplar halinde, şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli çocuklar becerileriyle bizi hayran bıraktılar.

Annem piyanistti. Bana da öğretmeye çalışmıştı, ama ben hiç öğrenemedim. Onu düşününce göğsüm sıkıştı. Bugün onun burada olması için her şeyi verirdim. Onu her gün çok özliyordum, ama özellikle bu anlarda. Gururdan patlayacaktı.

Birkaç etkileyici performansın ardından sıra Kit'e geldi.

"Ve şimdi piyanoda," dedi sunucu. "Katherine Mosely, Johann Sebastian Bach'ın bestelediği *D Minör Adagio*'yu çalacak."

Kit yavaşça sahneye çıktı, yüzü yukarı doğru, dikkati tamamen piyanoya odaklanmış halde. Sıraya oturduktan sonra parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Sonra derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı.

Parça yavaş, narin ve melankolik bir şekilde başladı, sonra daha duygusal bir hale geldi.

Oturmuş, ellerinin her hareketini, omuzlarının sallanışını hayranlıkla izliyordum. Müziğe uyum sağlama şekli büyüleyiciydi. Her notayı tüm bedeni ve ruhuyla hissediyordu. Yüzü ciddi olsa da, çalarken içinden neşe fışkırıyordu.

Hayranlık. Hayranlıkla dolmuştum. Ve gururla. Çünkü son birkaç yılda çok fazla acı ve hayal kırıklığı yaşamış olan bu küçük, cesur on iki yaşındaki kız, o sahnede durmuş, yeteneklerini korkusuzca dünyayla paylaşıyordu. Parçanın yarısına geldiğinde, gözyaşlarımı tutmanın bir anlamı kalmamıştı, bu yüzden gözyaşlarımın yüzümden serbestçe akmasına izin verdim.

Bitirdiğinde, sahnede dönerek seyirciler arasında beni aradı. Ben de ayağa kalkıp, gözyaşları içinde ama geniş bir gülümsemeye alkışladım. Greta da ayağa kalkıp alkışladı ve zıpladı. Kit bizi fark etti ve hafifçe gülümsedikten sonra selam verip sahneden indi.

Oturdum ve hemen çantamdan bir mendil çıkardım. Makyajım muhtemelen berbat olmuştu, ama bu gece umurumda olan son şeydi. Kızım, cesur, yetenekli kızım büyük şeyler başarmıştı ve bu sadece başlangıçtı.

Brian elini benim elime koydu ve sıktı. "O olağanüstü bir kız," dedi, bir sonraki sanatçılar sahneye hazırlanırken. "Tıpkı annesi gibi."

Konserin geri kalanı mutlu bir bulanıklık içinde geçti. Bulutların üzerindeydim, kimin neyi icra ettiğini neredeyse hiç fark etmiyordum. Kızım sadece güzel bir performans sergilemekle kalmamış, onu desteklemek için burada bir tezahürat grubu da vardı.

Elbette, T. J. o kadar çok kıpır kıpırdı ki ayağı koltuk minderinin arasına sıkıştı ve Sully ile Cal, bir harpçi çalarken onu acil olarak kurtarmak zorunda kaldılar, ama bunun dışında her şey yolunda gitti.

Her şey bittiğinde, tüm grup onu tebrik etmek için kaldı, ona sarıldı ve fotoğraf çekilmek istedi. Sık sık bu işi yapabileceğimden şüphe duyuyordum. Bu kızları tek başıma yetiştirebileceğimden. Ama bu gece, yapabileceğim en önemli şeyin onları sevgiyle çevrelemek olduğunu hatırladım.

Her şey planlandığı gibi giderse, yaz bitmeden buradan ayrılacağımızı bilmek tatlı ve acı bir duyguydu. Bu destek sistemini kaybedecektik. Vermont'ta başka bir destek sistemi kazanacak olsak da.

Memleketimde Kit için daha az müzik fırsatı bulacaktık ve dünyanın hiçbir yeri bu şehrin sonsuz heyecanı ile kıyaslanamazdı. En iyisi buydu. Bunu içimden hissediyordum. Ama Jersey'de geçirdiğimiz zor yılları neredeyse değdiren, işte böyle anlardı.

Çıkarken, heyecandan hala sersemlemiş, biraz şaşkın bir haldeydim, bu yüzden Brian elini belime koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

Çıkışa yaklaştığımızda, kalbim hızla çarpmaya başladı. Kenneth, bir tarafta duruyordu, her zamanki gibi kravatsız, kendine özgü koyu renkli takım elbisesini giymiş, gri saçları her zamanki gibi geriye taranmıştı.

Onun burada olması beni şaşırtmamalıydı, ama o kadar gergin ve dalgındım ki onu aramayı bile unutmuştum. Mekan o kadar büyüktü ki, eğer gelmeye tenezzül ederse onu göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Yanında, koluna asılmış, yüzünü telefonuna gömmüş genç bir kadın vardı. Üzerinde, sadece bir kumaş parçası olarak tanımlayabileceğim bir şey giyiyordu ve öfkeyle mesaj yazıyordu.

"Jessica," dedi Kenneth.

Sadece sesi, bana kızgın olduğunda uzun süredir kullandığı o ton, omurgamı dikleştirdi.

"Ve sen," dedi Brian'a alaycı bir şekilde bakarak.

"Avukat." "Merhaba baba," dedi Greta elini hafifçe sallayarak.

Kenneth, en azından kızına gülümsemeyi akıllıca buldu. "Margaret. Seni görmek ne güzel." Bu sözler, sanki o dokuz yaşındaki öz kızı değil de, iş arkadaşıymış gibi söylendi.

Greta'nın arkasından, Lana ile sohbet eden Kit'e baktı.

"Katherine," diye bağırdı. "Harika iş çıkarmışsın. Bach parçası senin için çok zor olur diye düşünmüştüm, ama başarmışsın."

Görünüşe göre mi? Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum. "O muhteşemdi," diye düzelttim, onun pasif saldırganlığına sinirlenerek.

"Teşekkürler, baba," diye cevapladı Kit, sesi ve ifadesi aynı derecede soğuktu.

"Hepinizi görmek güzeldi," dedi, saatine bakarak. "Gitmem gerek. Rezervasyonumuz var."

O ana kadar telefonundan başını kaldırmamış olan kadın, birdenbire sohbe katılmak istedi. "Kenny beni Le Bain'e götürüyor," dedi sırtarak. "Şişe servisi. Nasıl olduğunu bilirsin." Beline kadar uzanan saçlarını omzunun üzerinden attı ve mesajlaşmaya geri döndü.

Alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırdım. Bu pratik çocuğu bir kulübe mi götürüyordu?

O elli üç yaşında bir babaydı.

Greta'nın yüzü düştü, ama Kit'in ifadesi sertleşti, gözleri babasına kilitlendi. Bir an için, küstah ergen bakışlarıyla babasının alnında bir delik açacakmış gibi baktı. Sonra kız kardeşinin kolunu tutup onu geri çevirdi ve erkeklere odaklandı.

Kenneth, çenesini sıkarak Brian'a yaklaştı. "Şimdi mutlu musun?" diye sordu. "Ne yaptığını biliyorum. Metro koltuklarımın birdenbire neden boşaldığını biliyorum. Ve eminim baro, bir müvekkili siktiğini öğrendiğinde çok sevinecektir."

Onun sesindeki sertlik karşısında bir adım geri atarak nefesimi tuttum. "Sınırı aştın," dedi Brian, sesi çelik gibi sert.

Cal ve Sully yaklaştılar, ikisi de tüm boylarını kullanarak, ki bu açıkçası korkutucuydu.

"Yanlış mı anladım?" diye sordu Kenneth. "Avukatını sadece eğlence için buraya getirdiğine inanmamı mı istiyorsun? Ya da beni gördüğünde

destek olsun diye mi? Birine, umursuyormuş gibi davranması için para ödeyebileceğini bilmiyordum."

Boğazıma safra yükseldi ve kaçma içgüdüğü beni sardı.

Ama yapamadım. Kızlarımın beni pes ederken görmelerine izin veremezdim.

Kenneth beni baştan aşağı süzdü, tiksintiyle alaycı bir şekilde sırttı ve utanç dalgası beni neredeyse yere yıkacaktı. O anda, onun şimdiye kadar yaptığı her eleştiri ve kötü yorumları yeniden yaşıyordum.

Gözlerimi kapattım ve yerin açılıp beni yutmasını diledim.

"Kit ve Jess'i desteklemek için buradayım." Brian önüme çıktı, sadece bir iki santim kadar, koruyucu bir tavırla, sonra çocukların dinlemediğinden emin olmak için etrafa baktı.

Kenneth'e eğilip fısıldadı, "Kendi çocuğun için zorla getirildiğin için neden kafanın karışık olduğunu anlayabiliyorum. Sorumsuz bir baba olmak sana gerçekten yakışıyor gibi görünüyor."

O an, bir tokmak vuruşu gibi asılı kaldı. Ve çocukların bu sözlü saldırıyı duymadıklarından emin olmak için kontrol ettim.

Kenneth, yüzü kıpkırmızı olmuş, titrek bir eliyle yanındaki kadını tuttu ve fotoğraf çekilmek için ayrılmış alana geçip benim telefonumla selfie çeken kızlara veda bile etmeden uzaklaştı.

"İyi misin?" Brian'ın sesi beni irkitti.

Ona bakarak, donuk bir şekilde başımı salladım. Beni savunmuştu.

Ve daha da önemlisi, çocuklarım için de savunmuştu.

Beni lobiden dışarı çıkarırken, daha önce hiç kimsenin benim için böyle bir şey yapmadığını fark ettim.

Bölüm 15

Brian

"Sen çok yeteneklisin," dedi Cal coşkuyla.

Kit'in yüzü aydınlandı, yüzündeki sevinç onu annesine şaşırtıcı derecede benzetiyordu.

"Bir gün," diye devam etti Cal, "Lincoln Center'da seni izlemek için bilet alacağız."

Kızına sarılmış, gururla parıldayan Jess'e bakmadan edemedim.

Çocuğun iyi olduğunu biliyordum, ama yaşının ötesinde bir tutku ve hassasiyetle çalarak beni hayrete düşürdü.

Ve çocuklar ve erkekler gelmekte ısrar edince neredeyse ağlayacaktım. T. J. ve Murphy bile keyif almıştı. Murphy nadiren coşkulu davranırdı ama bütün gece gülümsüyordu ve birkaç metre ileride T. J. çılgınca el sallıyordu, muhtemelen bir hikaye anlatıyordu.

"Bu muazzam başarıyı kutlamalıyız," dedim, ellerimi ovuşturarak. "Dondurma yemeye ne dersiniz?"

Dört çocuk o kadar yüksek sesle çığlık attılar ki, muhtemelen Park Slope'un yarısı uyandı.

Gülümsedim. "Çok özel bir yer biliyorum."

Sackett Caddesi'nde yürüdük, çocuklar önümüzde zıplıyorlardı, Cal her zamanki gibi yaramazlık yapıyordu ve Sully durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. Jess ve ben biraz geride kalarak yan yana yürüdük. Arada sırada ona bakıyordum. O gecenin heyecanına ve tüm bunların ne kadar güzel olduğuna odaklanmak istiyordum. Ama bunun yerine, Kenneth'in kendini beğenmiş yüzü ve acımasızlığı aklıma geliyordu. Onu ne zamandır böyle davranıyordu? Yapabilseydim, zamanı geri alır ve boşanma davasında onu temsil etmek için geri dönerdim. O adamı mahkemede kanatırdım. Ondan her kuruşunu ve kemik iliğini bile emerdik.

Mahkemede onu mahvedebileceğim tüm yolları zihnimde sıralarken çenem sıkışmıştı ve Jess koluma dokunduğunda, hukuki temelli bir intikam fantezisinin derinliklerine dalmıştım.

"İyi misin?" diye sordu.

Endişeli yüzüne baktım ve omuzlarımı kulaklarımdan aşağı indirmeye zorladım. "Şimdi iyiyim."

Kolunu dirseğime doladı ve anında gerginliğimin bir kısmını daha ortadan kaldırdı. "İyi, çünkü bilmen gerek. Ben dondurmaya çok severim, o yüzden burası beklentilerimi karşılasın iyi olur."

"Oh, öyle olacak," diye cevapladım, şimdi kaldırımdaya pirouette yapan Kit ve Greta'ya bakarak. "O bunu hak etmiyor," diye patladım.

Vücudu yanımda sertleşti ve bir adım sendeledi.

"Üzgünüm." Ben yüzümü buruşturdum. "Bu benim işim değil."

Jess kolumu sıkarak beni durdurdu. "Haklısın. O bunları hak etmiyor. Ve bunu senin ağzından duymak bana iyi geldi."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve yüzünden bir tutam saçını çektim. Bir an için, onun içinde kayboldum, onun dipsiz kahverengi gözleri çıkış yolunu bulmamı zorlaştırıyordu.

Önde, T. J. çığlık attı ve sonunda bir adım geri çekilip nefes aldım. Sonra Jess'in elini tuttum ve ikimiz gruba yetişmek için koşmaya başladık.

"Burası neresi?" diye sordu Greta, pencereden içeri bakarak.

"The Farmacy," diye okudu Kit. "Nedir o?"

"Brooklyn'e özgü bir kurum," diye açıkladım, bize kapıyı tutan Sully'nin yanından geçerken. "Yüzyılın başında burası bir eczaneydi."

"O ne?"

"İnsanların ilaç ve diğer sağlıkla ilgili şeyleri almak için gittikleri eski moda bir eczane," diye açıkladı Jess.

Burası artık eski tarz bir dondurma salonu ve soda çeşmesi olmuştu. "Umarım açsındır," dedim, "çünkü buradaki dondurma kaseleri Fuzzy kadar büyük."

"Evet," diye tısladı T. J., zıplayarak.

Hepimiz büyük pembe bir kabine sıkıştık, çocuklar süslü menüleri görmek için bağıyorlardı.

Jess masanın diğerk ucundan bana gülümsedi, Murphy ona sessizce *Minecraft* hakkında bir hikaye anlatıyordu ve kalbim sıkıştı.

O gülümseme.

Her gün onu hak etmek istiyordum. Onun tüm gülümsemelerini istiyordum. Ve bu korkutucu bir düşünceydi.

Ama bu kolay geliyordu. Çocuklar, kaos, dondurma. Bu kadar uzun süre neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum.

"Ne alacaksın?" diye sordu Greta.

Ben ağzımı açmadan Cal araya girdi. "Brian dondurma sevmez." Masadaki herkes şok içinde bana baktı.

"Hayır," diye düzeltiltim, kravatımı düzelterek. "Dondurmayı severim. Sadece sık sık yemem."

"Şüpheli," dedi Kit, menüyü bir kez daha inceleyerek. "Çok şüpheli," diye tekrarladı Greta, bana şüpheli bir bakış atarak.

"Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu Jess. "Ninety-Nine Problems'a bayılıyorum ama hepsini yiyemem."

Greta'ya daha yakın eğildim ve menüsünü inceledim. Ninety-Nine Problems'ın ne olduğunu aslında umursamıyordum. Karşımda oturan güzel kadınla dondurma paylaşmanın heyecanı ile başım dönüyordu, ama lezzetli olduğunu onaylar gibi davranmam gerektiğini düşündüm.

"Evet. Harika görünüyor." Dikleştim. "Çikolatayı severim."

Sully'nin dudakları aşağı doğru çekildi, ama ben bu bakışı görmezden geldim ve çok geniş menüdeki seçeneklerin avantajlarını tartışan çocukları dinlemekle meşgul oldum.

Siparişimizi verdikten sonra, Greta dirseklerini masaya dayadı. "Neden Fuzzy'yi gezdiren tek kişi Brian?"

"Lo öyle söylediği için," dedi Cal. "Ve biz onun dediklerini yaparız."

"Fuzzy bizimle yaşamaya başladığında, Brian onu gezdirme rutinini başlattı. Hiçbirimiz ilgilenmediğimiz için ona bıraktık," diye ekledi Sully.

"Ama Lo bize onun senin kedin olduğunu söyledi," diye ekledi Kit, Cal'ı dikkatle inceleyerek.

Cal ellerini havaya kaldırdı. "Fuzzy Wuzzy onu seviyor. Kimse bunu açıklayamıyor. Ona organik kedi maması ve bir sürü oyuncak aldım, ama en başından beri Brian'ı seçti... Oops." Cal yüzünü buruşturdu, sonra her zaman onu beladan kurtaran çekici gülümsemesini takındı.

"Üzgünüm. Demek istediğim uşak. Brian'ın insan uşağı olmasını istiyordu ve kararını vermiş bir kediye kim hayır diyebilir ki?"

Kızlar kıkırdadılar. T. J. de öyle. Murphy, Cal'a bir ebeveynin çocuğuna bakacağı gibi yumuşak bir bakış attı, tersi değil. Ama ikisinin ilişkisi böyleydi.

"Yani kedi sana kaldı," dedi Jess yumuşak bir sesle.

Omuz silktim. "Kedi kum kabı olmasa da olur, ama yürüyüşlerimden şikayetçi değilim. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyorlar. Gerçi geceleri baş belası oluyor. Göğsümde uyumayı seviyor. Ve eğlence için masamdaki eşyaları devirerek beni deli ediyor."

"O bir kedi," dedi Cal. "Kediler böyle yapar." Sanki kediye eve getirdiğinden beri bir gün bile ona bakmamış gibi konuştu. Lo benden yardım etmemi istemişti ve ben de seve seve kabul etmiştim, özellikle de bitki ve balık bakımı görevlerinden kurtulduğum için.

Murphy ilk kez Cal'ın yanına taşındığında, Cal birkaç bakım aşamasından geçmişti. Lo, Cal'ın ebeveynlik özgüvenini geliştirmek için gizlice onun arkasından bitkilerini ve balıklarını bakmıştı. Murphy bile bu işe dahil olmuştu. Cal fark etmeden önce ölen balıkları değiştirebilmek için, Lo ile birlikte Murphy'nin odasındaki kaselere birkaç balık saklamışlardı. Bubbles the Ninth şu ana kadar hala iyiydi. Madame E'ye göre on, uğurlu sayıydı, bu yüzden çok geçmeden bu oyun sona erecekti.

Kendi ağırlığı kadar dondurma yedikten ve onu yıkamak için milkshake sipariş ettikten sonra, Cal Jess'e sinsi bir gülümseme attı. "Ee, Jess. Artık sen de aramızdasın, College Brian hakkındaki tüm kirli çamaşırları istiyorum. Bize her şeyi anlat. O her zaman gergin bir pislik miydi?"

Sully gürültülü bir kahkaha attı, bu ses Murphy'yi ürküttü, sonra yeğeninin saçlarını karıştırdı.

En iyi arkadaşlarıma öfkeyle baktım. Hainler.

"Brian gergin biri değil," dedi Jess anne sesiyle düzelterek. "Ama... yoğun biriydi. Odaklanmıştı. Ne olduğu önemli değildi. Mümkün olduğunca sık konsere giderdik. Gerçekten, bulabildiğimiz her türlü canlı müzik konseri. Brian plan yapmakta, biletleri hatırlamakta ve hepimizin güvenle eve dönebilmesi için T trenlerinin saatlerini bilmekte her zaman çok iyiydi. Bu tür şeyler."

Gülümsemesi genişledi, koyu renkli gözleri sevgiyle ısındı, ya da ben öyle düşünmek istedim.

"O zamanlar da çok yardımcıydı." Bana göz kırptı. Yüzüm gülünç bir şekilde kızardı.

"Zorluk çeken arkadaşlarına ders veriyordu. Ve, aman Tanrım." Elini ağzına koydu ve kıkırdadı. "Üçüncü sınıftayken, arkadaşlarım ve ben kampüs dışında çok korkunç bir dairede yaşıyorduk. Pencerelerinde parmaklıklar olan, sıcak suyu olmayan ve dolaplardan şüpheli kokular gelen bir bodrum katıydı."

Orayı anında hatırladım ve titredim, onun hangi hikayeyi anlatacağını zaten biliyordum.

"Bir partiden ya da konserden falan dönmüştük ve ben çamaşır makinesinin bozulduğunu ve bozuk paralarımı yediğini şikayet ediyordum. Brian da onu tamir etmeye karar verdi."

"Kızmış mıydı?" Cal, çocukların kendi konuşmalarıyla meşgul olduklarından emin olmak için onlara bakarak fısıldadı.

"Sarhoş mu?" Jess kaşlarını kaldırarak sordu. "Belki biraz çakırkeyif. Ama babam, kendime bakabilmem için pembe bir alet çantasıyla beni üniversiteye göndermişti. Brian pembe aletleri aldı, oraya gitti ve parçalamaya başladı. Ama..." Gözleri eğlenceyle parladı. "Bir sorun vardı. Çamaşır odasının kapısı büyük bir çelik kapıydı ve her zaman sıkıştırdı, bu yüzden hepimiz büyük bir taşla kapıyı açık tutardık."

"Olamaz." Cal saçlarını elleriyle taradı, gülümsedi, üniversiteli Brian'ın iyiliğini hiç umursamadan.

Jess başını salladı. "Brian çamaşır makinesini duvardan çıkardığında, neden çalışmadığını hemen anladı."

İki erkek de dirseklerine yaslanarak Jess'e ve bana bakıp duruyorlardı.

Jess, sanki bu onu gülümsemekten alıkoyacakmış gibi dudağını ısırdı. "Orada bir rakun vardı."

Cal doğruldu. "Saçmalık."

Ben başımı salladım.

"Ve benim tatlı Brian'ım, bizi vahşi bir hayvandan kurtardığını düşünerek, kayayı tekmeledi ve onu içeride tutmak için kapıyı kapattı. Ancak

hala içerideydi ve her zamanki gibi kapı sıkıştı ve dışarı çıkamadı."

"Ve Brian böylece kuduz oldu," dedi Sully ciddi bir ifadeyle.

"Tam olarak öyle değil," dedi Jess, peçetesini ikiye, sonra dörde katlayarak. "Panikledik. Pencereler parmaklıklıydı, bu yüzden onu oradan çıkaramazdık ve ben onun içeride bir rakun tarafından parçalandığına emindim. Oda arkadaşlarımdan biri 911'i aradı, ama saat Cumartesi gecesi saat ikiydi

saatleriydi. Rakunla birlikte çamaşır odasında mahsur kalan sarhoş bir üniversite öğrencisini kurtarmaktan daha önemli sorunları vardı."

"Sonunda geldiler," diye araya girdim. "Ve kapıyı menteşelerinden söktüler."

"Sonra?" Sully ve Cal hâlâ hayranlıkla dinliyorlardı, mavi gözleri - Sully'ninki daha çok gri, Cal'inki ise daha çok okyanus rengi - parlıyordu.

Jess'in gülümsemesi artık göz kamaştırıcıydı, yanakları pembeydi. "Brian cebinden çıkardığı protein bariyeri rakunu evcilleştirdi. Ve onu ısırmayacağından emin olduktan sonra çamaşır makinesini tamir etti. Sadece bunu da değil, makineye bir müdahale yaptı, böylece içine bozuk para attığında makine çalışmaya başlıyordu, ama parayı geri veriyordu. Yılın geri kalanında bedava çamaşır yıkamanın keyfini çıkardık."

"Olamaz."

"Üzerinde tek bir çizik bile yoktu," dedi Jess gururla. "Bu tam Brian'a göre bir davranıştı. Panikleyerek zaman kaybetmedi. Bunun yerine, vahşi hayvana bir atıştırma verdi ve işine geri döndü."

"Dostum," dedi Cal, başını sallayarak. "Sen gerçekten böyle doğmuşsun, değil mi?"

"Fuzzy'nin onu seçmesine şaşmamalı," dedi Sully saygıyla. "Onun bir hayvan terbiyecisi olduğunu biliyordu."

Jess başını eğdi ve bakışlarını kaçırdı. "Hâlâ parlak zırhlı bir şövalye olmasına çok seviniyorum."

Onu izledim, sessizce dikkatini çekmeye çalıştım ve gözlerim onunla buluştuğunda, ona dokunma ve ona yakın olma isteği geri geldi.

Ama o benim müşterimdi. Bu düşünce, bir kova buzlu su gibi geldi. Bu yüzden bağlantıyı kestim ve peçetemi masayı silmek için kullandım.

Bunu özlemişim. Onun yanında hissettiğim rahatlık, her anı daha eğlenceli ve canlı hale getirme şekli. Onu özlemişim.

Ama en azından şimdilik, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Hukuk fakültesinden güzel hikayelerin olmalı," diye Sully'ye ısrar etti. "Çok var." Gülme sesi gibi bir ses çıkardı.

"Hukuk fakültesinin ilk yılında, park cezası aldığı, sonra on bir sayfalık bir hukuki özet yazdığı ve kendini savunmak için trafik mahkemesine gittiği zaman da dahil."

Bu anıyı hatırlayarak gülümsedim. O zamanlar adalet konusunda çok heyecanlıydım.

"Ayağa kalktı ve arabalar henüz icat edilmeden önce, 1800'lü yıllara dayanan bir emsali gerekçe göstererek, anayasal haklarının ihlal edildiğini savundu. Adam kendini Clarence Darrow sanıyordu."

"Klasik Brian," dedi Cal, başını sallayarak.

"Ceza makbuzundan kurtuldun mu?" diye sordu Jess.

Kafamı salladım. "Yargıç yine de cezayı ödememi istedi, ama bana staj imkanı sundu."

Hesabı ödedikten sonra — Cal masadan çekini çaldı ve ısmarlamayı üstlendi — park rampasına doğru yürüdük, grubumuz eskisi kadar gürültücü değildi. Cal ve Sully uykulu oğullarını taşıırken, Jess ve ben kızlarıyla geride kaldık.

Gece sıcaktı, ama esinti serindi. Şehri özlememi sağlayan türden bir akşamdı. Birkaç ay sonra, Jersey City deneyimimiz sona erdiğinde buraya geri dönecektik. Terry'nin vakfının ayrıntılarını öğrendiğimiz ve onun şirketi kurduğu harap binada zorlu bir hayat sürmemiz gerekeceğini anladığımız andan itibaren, geri dönmeyi çok istiyordum, ama birdenbire bu düşünce göğsümü sıkıştırdı.

Geri dönmek, evime ve Manhattan'ın muhteşem manzarasına sahip ofisime geri dönmek anlamına geliyordu. Ortaklarımın iyi bakacağına dair bana güvence verdikleri devasa akvaryumum.

Ama aniden, Jersey'den ayrılmayı düşündüğümde, endişe damarlarımdan süzölmeye başladı. Son dokuz ayda Cal ve Lo birbirlerini bulmuşlardı, Sully ve Sloane sorunlarını çözmüşlerdi ve her zamankinden daha çok seviyorlardı. Şirket hem Jersey'de hem de şehirde geliyordu. Ailemin kazandığı yakınlığı

Ya da Jess ile geçirdiğim az zamanı.

Ağustos ayında şehre geri taşınacaktık ve umudum, onun Vermont'a gitmesiydi.

Bu dűřünce midemi bulandırdı.

Arabasına vardığımızda Kit bana sarıldı ve beni şaşırttı. "Teřekkűrler Brian."

Jess arkasında durmuř, gülűmsűyordu.

"Harikaydın, evlat," dedim ve ona sarıldım. "Bir sonraki performansını sabırsızlıkla bekliyorum."

űű arabaya binip çıkıřa dođru yola çıkana kadar bekledim, sonra kendimi Sully'nin SUV'sine sürűkledim. Yolcu koltuđunda, geçen dűnyayı izleyerek bu gece olan biteni anlamaya çalıřtım.

Buraya Kit ve Jess'i desteklemek için gelmiştim. Ama şimdi, gecenin sonunda, gruba kabul edilmiş gibi hissediyordum. Birdenbire, eksikliğini bile bilmediğim bir şeye aitmişim gibi hissediyordum.

Bölüm 16

Jess

"Bir dakikan var mı?" diye sordum, kapıdan başımı uzatarak. Brian masasında oturuyordu, yakası açık ve kolları sıvamış, çok çekici görünüyordu, dişlerinin arasında bir kalem sıkıştırmış, hızla yazıyordu.

Gözlerindeki saf odaklanma *çok çekiciydi*.

"Bana gönderdiğin belgeleri birlikte inceleyebilir miyiz?" diye sordum.

O başını salladı ve ben sessizce misafir koltuğuna oturdum, bu ofisin başarısını hayranlıkla izledim. Eski, kirli altın rengi halı ve titrek floresan ışıklarına rağmen, o kadar düzenliydi ki neredeyse steril gibiydi. Bir duvarı, sırtları mükemmel bir şekilde hizalanmış hukuk kitaplarıyla dolu raflar kaplıyordu ve küçük pencere içeriye yeterli miktarda güneş ışığı girmesini sağlıyordu. Masası, iki bilgisayar monitörü ve kalemlerin bulunduğu küçük bir deri kupa dışında boştu. Koltuğunun arkasındaki duvarda müze kalitesinde çerçeveler içinde süslü diplomalar asılıydı. Oda, yazıcı toneri ve kahve kokuyordu. Sadece Brian, Jersey'deki çürümüş yetmişler tarzı bir ofisi Manhattan standartlarına yükseltebilirdi.

Ben kağıt yığnını karıştırırken, o ayağa kalkıp gerindi ve üniversite günlerimizden beri gördüğüm en dağınık haliyle karşımda duruyordu. O zamanlar olduğu gibi yine çok sevimliydi. Gerçi şimdi bile "dağınık" kelimesi biraz abartılı olabilir. Onun için bu, açık yakalı ve kıvrılmış kollu bir gömlek, parmaklarıyla saçlarını karıştırmış gibi biraz dağınık saçlar anlamına geliyordu. Böyle olsa bile, Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda lüks saatlerin reklamını yapıyor olabilirdi.

Brian bana önergenin taslağını ve onu destekleyen memorandumu e-posta ile göndermişti, ancak ben pek anlamadım, bu yüzden gelip bunu tartışmamızı önerdi.

Hukuk sistemi ile ilgili tüm deneyimlerimden sonra, bu tür belgeleri okumak ve anlamak konusunda profesyonel olmam gerekirdi. Ancak

1960'lardan kalma emsalleri örnek vermeye başladıklarında dikkatim dağılıyordu.

Büyük masasının etrafında dolaşıp arkama geçti ve kağıtları işaret etti.

"İşte argümanlarımı burada ortaya koyuyorum. Yargıç Gordon'u görevden aldığımız için mantığı açıkça ortaya koydum."

Ben okurken, bir elini sandalyemin arkasına, diğer elini masaya koyarak bana doğru eğildi, beni kollarının arasında hapsetti.

Nefesini boynumda hissettim, davamızın unsurlarını bana anlatırken tüylerim diken diken oldu.

"Ve bu." Daha da yaklaştı, sayfadaki bir şeyi daire içine aldı, sıcaklığı içime işledi.

Onun işaret ettiği bölüme odaklanmaya çalıştım, ama kelimeler bulanıktı. Belgeleri kendim deşifre etmeye çalışsam daha iyi olurdu. Bu gidişle, mahkemede ne yaptığımı bile bilemeyecektim. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu, tüm varlığım onun varlığını aşırı derecede farkındaydı.

Kelimeler.

Sayfadaki kelimeleri oku, Jess.

Ama güzel kokuyordu ve yumuşak, derin sesiyle konuşuyordu.

Odaklan, Jess.

Bu bilgi çocuklarımda geleceği için çok önemliydi. Benim geleceğim için. Ve Brian benim avukatımdı, benim adıma çok çalışıyordu.

Anlamak istedim. Gerçekten istedim.

Ama o bu kadar yakınımda ve bu kadar güzel kokarken nasıl anlayabilirdim ki? Sıcak ve baharatlı, belki biraz da orman gibi odunsu bir koku.

"Bu koku da ne?" diye sorarak başımı kaldırdım. "Sedir mi?"

Anında yüzüm kızardı ve tüm gücümle bu sözleri geri alabilmeyi diledim. Bunun yerine, bakışlarımı tekrar belgeye indirdim ve ziyaretlerle ilgili bir paragrafa ilgiyle bakıyormuş gibi yaptım.

"Sakal yağı," dedi, parmaklarını sakalına geçirerek. "Sedir gibi bir şey."

Bu hareket dikkatimi çekti. Basit ama büyüleyiciydi. Sakallara hiç ilgi duymamıştım ama Brian'da onu daha erkeksi ve yetenekli gösteriyordu. Sanki güne benim adıma yasal başvuruda bulunarak başlayıp, ardından arabamın yağını değiştirip, günü gurme bir yemek hazırlayarak bitirebilecekmiş gibi.

Birçok yönden, o hala üniversitede aşık olduğum sırık gibi çocuktuk. Ama bir şekilde tamamen yeni, olgun bir adam da olmuştu. Akıllı ve yetenekliydi, yatıştırıcı sesi bana belki de bunu kazanabileceğimi ve yıllardır hayalini kurduğum yeni bir başlangıç yapabileceğimi inandırdı.

Biraz geri çekildi ve bu mesafe, belgelerin geri kalanını okumam için bana gerekli gücü verdi. Dosyalamayı onaylamadan önce birkaç açıklayıcı soru bile buldum.

Kalemimi bıraktığımda, evrakları topladı ve üstüne birkaç not yazdı.

"Bu düzeltmeleri yapacağım ve Lo yarın sabah mahkemeye başvuruda bulunacak."

Ayakta durup, sundressimin eteğini düzelttim, içimi bir rahatlama hissi kapladı. "Bütün bunları nasıl bu kadar çabuk hallettin bilmiyorum, ama sana çok minnettarım."

Belge yığınının eline aldı ve masaya vurarak düzeltti. "Benim işim bu. Sana yardım etmek için gece gündüz çalışırım Jess."

Onun sözlerine tepki olarak midem altüst oldu. Daha doğrusu, konuşma tonuna tepki olarak. Sanki ben sıradan bir müşteri değilmişim gibi.

İlk içgüdümlük olan kendimi serinletmek yerine, ellerimi birleştirdim ve ona kararlı bir gülümseme attım. Bayılmak için zamanım olacaktı. Bu iş meselesiydi ve en azından işini bilen yetişkin bir kadın gibi davranmam gerekiyordu.

Yanımda durup beni izliyordu. Geri çekilmiyor, işine dönmüyor, sadece bakıyordu.

Yakından.

Aslında çok yakındı.

İçinde bu küçük ofiste, bu neredeyse neredeyse imkansız bir uygun uygun bir mesafe koymak neredeyse imkansızdı. Böylece, ben sadece birkaç

göğsünün sert hatlarından birkaç santim uzaktaydı. Böylece, onun güçlü vücudunun sıcaklığını hala hissedebiliyordum. O da beni değerlendirirken altın rengi gözleri parlıyordu. Beni olduğum yere çivilediler. Hareket edemiyordum. Hareket etmek de istemiyordum. Ona daha yakın olmak, yüzünü benimkine yaklaştırmak istiyordum.

Çenesindeki bir kas seğirdi ve vücudum kendiliğinden ona doğru sallandı. Adını koyamadığım, anlayamadığım bir şeyi istiyordum, ihtiyacım vardı.

Elini uzattı, parmakları kulağımın arkasındaki saç telimi okşadı. "Jess." Dudaklarından çıkan adım bir yalvarış gibiydi.

Gözleri hâlâ bana kilitliydi, masaya avucunu düz bir şekilde koyarken gözleri kehribar rengine dönüştü ve serbest elinin uzun parmaklarıyla kalçama dokundu.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Brian Machon'u öpecektim. İlk aşkım ve avukatım. Başka bir sonuç olamazdı.

"Evet?" dedim, elimi göğsüne koyup ona doğru eğildim.

O başını daha da yaklaştırdı ve ben de gözlerimi kapattım. Ne olacağını merakla nefesimi tuttum...

Bir hırıltı ve ardından gelen bir çarpma sesi kalbimi hoplattı. Brian ve ben birbirimizden uzaklaştık, gözlerimiz odanın içinde dolaşıyordu. Neler olduğunu anlamamız biraz zaman aldı.

Fuzzy, tüylü bir füze gibi odanın içinden geçti. Kitaplıktan masaya atladı ve kalemlerin bulunduğu bardağı yere düşürdü. Brian'ın klavyesinin üzerinden atladı, sonra bize doğru atladı, ben de geri adım atıp yolundan çekildim.

Hızını kesmeden yere atladı ve tekrar koşmaya başladı. Kafasını kitaplığa çarptı ve bir yığın belge yere düştü.

"*Lanet olsun*," diye bağırdı Brian, ama kedi hızını kesmedi.

Sanki ona saldırmışlar gibi, Fuzzy pençeleriyle kağıtları parçaladı. Onları mahvettikten sonra, daireler çizdi, Brian'ın gözlerine baktı ve boğazından çıkan bir savaş çığlığıyla odadan fırladı.

İçimde kahkahalar kabardı, kontrol edilemez bir coşku hissi. "Az önce ne oldu?"

Brian saçlarını elleriyle tarayarak dağınıklığı inceledi. "T. J. ve Murphy buna 'kıyamet çılgınlığı' diyorlar. Şahsen ben bunun şeytani bir ele geçirme olduğuna inanıyorum."

Dudakları seğirdi ve benimle göz teması kurduğunda kahkaha attı.

Farkına varmadan ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk. Gözyaşları yanaklarımdan akarken koltuğun koluna sıkıca tutundum.

Sanki vahşi bir hayvanın saldırısına tanık olmuşuz gibi hissettim.

Brian gözlerini ovuşturdu, başını salladı ve kendini topladı. "O lanet kediye kasıtlı olarak duygusal acı çektirdiği için dava etmek istiyorum."

Bu da beni yine kahkahalara boğdu.

Romantik gerilim yok olmuştu, ama Brian'ın köpek büyüklüğündeki bir kediye lanetlerken kahkahalarla gülmesini izlemek bana garip bir mutluluk hissi verdi.

Kitapları ve kalemleri toplarken gülmekten kendimizi alamadık ve tanırım, gülerken ne kadar yakışıklıydı. Bu ses, üniversitedeki anılarımı canlandırdı ve geçirdiğimiz tüm eğlenceli zamanları hatırlattı. Bir zamanlar, Boston'da birlikte gülerek dolaşırdık. O benim güvenli limanımdı, çok tanıdık ve çok rahatlatıcıydı.

Hayat son yirmi yılda kesinlikle değişmişti.

"Çocuklarımı almam gerek," dedim ve ona bir yığın kağıt uzattım.

Onları benden aldı ve parmaklarımız birbirine değdiğinde, kolumdan bir elektrik akımı geçti. Bu his beni ona daha yakınlaşmaya, ona daha fazla dokunmaya itti.

Boğazımı temizleyerek, bu arzuya karşı koymaya çalıştım. Üzerine atlayıp yakışıklı yüzünü öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bu ofisten çıkmam gerekiyordu.

"Bunu kazanacağız," dedi, ciddi avukat yüzü bir kez daha yerine oturdu.

"Umarım." Çantamı aldım ve kapıya doğru sürünerek yürüdüm, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak.

Brian Machon neredeyse beni öpecekti.

Ve ben de ona karşılık vermek için can atıyordum.

Bölüm 17

Brian

Yukarıda her zamanki kaos vardı. Sully mutfak tezgahının önünde durmuş, bir kolunda Tia'yı tutarken, diğer eliyle dizüstü bilgisayarında hızla bir şeyler yazıyordu. Sloane ise Greta, Murphy ve T. J. ile Monopoly oynuyordu. Jess, Lo ile sohbet ederken gülümsüyordu, Kit ise kanepede sessizce kitap okuyordu. Cal, Murphy'nin arkasındaki kanepede oturmuş, o lanet kediyi tutarken Murphy'ye Monopoly'de gayrimenkul satın alma stratejisi konusunda koçluk yapıyordu.

"Brian," dedi Jess, kalbimin atışını hızlandıran bir gülümsemeyle. "Duydun mu? Grasshopper'da cumartesi günü karaoke gecesi var."

Dişlerimi sıkarak Sully'ye gözlerimi kısarak baktım. Bunu o yapmıştı. Sloane'ı geri kazanmak için bir makine satın almış ve sahibi Gunner'a rüşvet vererek karaoke geceleri düzenlemesini sağlamıştı.

Sallanarak, kollarında kıpırdayan Tia'yı susturdu ve omzunu kaldırdı. "Karımın dışarı çıkmaya ihtiyacı var."

Sloane ona gülümsedi.

Ben o kadar heyecanlı değildim ve cevabım otomatik oldu. "Harika fikir. Ben bakarım."

"Harika," dedi T. J. "Bize yeni Legolar alır mısın, Brian amca?"

"Evet," dedim gülümseyerek. Karaokeden kurtulmak için o çocuğa bir Lego fabrikası bile alırdım.

Hâlâ arkadaşşıma kızgın bakarken, kızını kollarından aldım. "Ne dersin, güzelim?" Onun mükemmel küçük yüzüne şefkatle baktım. "Brian amcanla vakit geçirmek ister misin? Sana henüz Lego alamam, ama yeterince büyüdüğünde, bir midilliye ne dersin?"

Sloane tısladı. "Ona midilli almayı teklif etmeyi kes."

"Brian," dedi Cal sertçe. "Saçmalama. Geçen sefer sen bakıcılık yaptın. Lo ve ben erkeklerle ve küçük prensesle bir gece geçirmek istiyoruz

prensesle bir gece geçirmek istiyoruz."

Ona bir bakış attım. En son istediğim şey karaoke gecesine katılmaktı. Hukuk fakültesindeyken bunu yapardım, ama o zamanlar ucuz içkiler ve uzun çalışma seanslarından sonra stres atma fırsatı için buna katlanırdım. Başka şeyler için ne param ne de zamanım vardı, bu yüzden Sloane bizi sürüklediğinde genellikle giderdik.

Ama ihtiyacım olan son şey, kötü şarkılar ve kulakları sağır eden gürültüyle dolu bir geceydi.

"Brian." Nazik bir el pazıma dokundu, ama hemen ardından tırnakların derime batması hissi geldi. Lo başını Jess'in Sloane ile neşeyle sohbet ettiği yere doğru eğdi. "Gitmelisin. Jess'le birlikte."

Hızla gözlerimi kıptım. Bir daha düşündüğümde, Jess ile bir gece geçirme fikri, arkadaş olarak bile olsa, en nefret ettiğim aktiviteyi bile çekici hale getiriyordu.

Bana baktı, geniş bir gülümsemeyle ve heyecandan parıltıyan gözlerle. Ve aniden, onu mutlu etmek için isteyerek ateşin üzerinden geçebileceğimi fark ettim. Ofisimde neredeyse öpüşeceğimiz andan beri çok mutluydum ve onunla vakit geçirmek için her türlü bahaneyi kabul ederdim.

"Karaoke yapmalı yıllar oldu," dedi Jess.

Cal kanepeye yaslanıp ellerini ovuşturdu.

"Biz de gitmeliyiz," dediğimi fark ettim. Ele geçirilmiş miydim? Muhtemelen, ama Jess ile geçireceğim bir gece, Sloane Def Leppard şarkılarını çığlık çığlığa söylesede, kaçırılmayacak kadar güzeldi.

"Kızlar arkadaşım Lana'nın evinde pijama partisi yapmayı planlıyorlardı," dedi.

Cal alkışladı. "Anlaştık. Sevimli Lola ve ben bebek bakıcılığı görevini üstleneceğiz. Siz dördünüz dışarı çıkın ve eğlenin. Çok eğlenin. Yorgun düşün ve Brian'a John Mayer taklidini yaptırın."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Bunu hafızamdan silmiştim. Ve bir daha asla bu konuyu konuşmamak üzere centilmenlik anlaşması yaptığımızı sanıyordum.

Ama Cal çoktan başlamıştı. "Ses tonu çok kısık, biliyorsun. Ve asla şarkı söylemez. Ama Sloane ve Sully evlendikten sonra hepimiz dışarı çıktığımızda, Brian çok sarhoş oldu ve 'Your Body is a

Wonderland'ı söyledi. Binadaki tüm kızlar ona külotlarını fırlatıyordu."

Sully kahkahayı bastı. "Çok kızgındım, ama ben bile hatırlıyorum. O zaman saçların dağınıktı ve her zamankinden daha depresifdin."

"Sesi çok güzel," dedi Sloane. "Şarkı söylemeyi reddettiği için bunu hiç bilmiyorduk."

Jess'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına Brian Machon, sen tam bir sürpriz kutususun."

"Ben şarkı söylemiyorum," dedim terler içindeyken kararlı bir şekilde. Sully sert bir kahkaha attı. "Tabii ki, dostum."

Caddenin karşısındaki bar THE GRASSHOPPER, hukuk fakültesinde sık sık gittiğimiz bara benziyordu. Gıcırdayan bar tabureleri ve eski vinil koltuklar. Ucuz ve sert içkiler, yetersiz aydınlatmayı telafi ediyordu.

Mekan tıklım tıklımdı. Karaoke gecesi işler için harika geçiyordu. Ve tabii ki, Sloane şarkı seçiminde öncelikliydi çünkü Sully o lanet makineyi satın almıştı ve o, Gunner ve barmen Neal, karaoke geceleriyle ilgili bir tür kan yemini etmişlerdi. Anlamış gibi davranmadım ama arkadaşım karısını geri kazanmıştı ve onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdı.

Sloane boş bir otoparkta karaoke yapardı, bu yüzden kalabalık onu daha da heyecanlandırdı. Şarkı söylemede çok da kötü değildi, ancak sözleri nadiren doğru söylerdi, ama bu onun coşkusunu daha da artırıyordu.

"Bu gece ne söyleyeceksin tatlım?" Sully, küçük sahnenin yanındaki sunucuya başını salladı.

Neal her zamanki içkilerimizi getirdi. Sully'ye Guinness, Sloane'a kırmızı şarap, bana sek Jameson.

"Bu güzel bayana ne getireyim?" diye sordu Neal gülümseyerek.

"Bir kadeh sauvignon blanc isterim." Jess gülümseyerek yanıma yaklaştı, kolu benimkine değdi.

"Peki ya Neal?" Sloane, onun dikkatini çekmek için öne eğildi. "İşleri başlatmak için bir tur redheaded sluts."

Diğerimize baktı ve şarap kadehini kaldırdı. "Bu gece pompalayıp boşaltacağım. En azından doğru düzgün yapalım."

Ben shot içmedim. Sorumsuzca olurdu. Ama cildim kaşınmaya başlamıştı.

Jess bu gece çok güzel görünüyordu, koyu pembe bir elbise giymişti, üzerinde fiyonklu askılar vardı. Birini çözmek için can atıyordum, ama bu çok uygunsuz olurdu.

Yine de, ona dokunma isteği beni yakıp kavuruyordu. Ofisimde paylaştığımız o andan sonra, başka hiçbir şey düşünmüyordum. Hiç bu kadar çok bir şeyi istediğimi hatırlamıyordum. Jess'e ihtiyaç duyduğum kadar birine ihtiyaç duyduğumu hiç sanmıyordum.

Sanki yirmi yıldır tam bir nefes almamışım gibiydim. Ancak şimdi, o odadayken, tam anlamıyla nefes alabiliyordum.

İnsanlar en popüler şarkıları mahvederken, bu havasız barın içinde bile hit şarkıları mahvederken bile.

Neal shotları getirdiğinde, birini hemen içtim ve bir tur daha istedim.

Alkol, merkezi sinir sistemimi baskılayarak beni sersemletiyordu. Buradan çılgılık atarak kaçmamı engelleyen tek şey buydu. Sloane bir kez, acı verici ama coşkulu bir şekilde "Dancing Queen"i söylemişti ve Jess de kendinden geçmişti. Neon ışıklarının altında parıldayan Jess, müdavimlerle arkadaşlık kurmuş ve Spice Girls'ün "Wannabe" şarkısını *The Voice*'a katılıyormuş gibi yüksek sesle söylüyordu. Çok sevimliydi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Sully.

"Sanki synth pop müziği ile işkence görüyor gibiyim," diye cevapladım.

O ve Jess masamıza geri dönerken, beni tamamen görmezden gelerek Sloane'a sırtıttı. Karısını gördüğünde sürekli somurtkan yüzünün bu kadar çabuk parlak bir gülümsemeye dönüşmesi hala rahatsız ediciydi. O benim en eski arkadaşım olabilir, ama bazı günler benim için tam bir gizemdi.

"Bizi düet için kaydettim," dedi Jess, bankın üzerine atlayarak neredeyse kucağıma düşecek şekilde.

"Hayır," dedim.

Koluma hafifçe vurdu ve beynimi karıştıran, beni mantıklı kararlar alamayacak hale getiren bir bakışla bana baktı.

"İyi ki daha fazla shot istemişim," diye alay etti.

"Ben şarkı söyleyemem," dedim.

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz. Öyle olsa bile, karaokede şarkı söylerken kalbinle söylersin Brian. Sesinle değil."

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım, bu yüzden görevimi yerine getirip bir shot daha içtim ve adımı çağırmamaları için dua ettim.

Ama bu gece şans benim yanımda değildi. Sunucu mikrofonla benim adımı söylediğinde Sully'nin gülümsemesinden, onu bana sıradaki kişi olarak çağırması için rüşvet verdiğini düşündüm.

"Ve şimdi, sahneye Brian ve Jess'i davet ediyoruz."

Jess gömleğimin önünden tutup beni zorla kabinden çıkardı.

Kahretsin. O ana kadar onun bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim.

Yoga yapmasından olmalı.

Beni sahneye doğru yönlendirirken, hayranlarına el salladı.

"Ne söyleyeceğiz?" Ellerim titriyordu. Hayır, bu olamazdı. Kaçmak istedim. Saklanmak istedim. Ama Jess'in sıcak tutuşu beni yerinde tuttu ve beni sahneye çekerken ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Monitörün önünde durduk ve açılış akorları çalmaya başladığında şarkıyı tanıdım. Yine de monitör bulanık görünüyordu. Disney mi?

Beni sertçe dürttü ve ben otomatik pilotta mikrofonu kaldırdım. "Sana gösterebilirim. Şeyi..."

Bana dehşetle baktı. "Sözleri oku," diye fısıldadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, benim yerime geçti ve Aladdin'in rolünü kusursuz bir şekilde seslendirdi.

Monitöre odaklanmaya çalıştım, ama Jess eğilip elimi sıktığında, sanki beni saran sis

dağıldı ve özgür kaldım.

Görüşüm netleşti ve sözler geldi.

Kalabalık kayboldu ve ikimiz birbirimize bakarak, ellerimizi sıkıca tutarak şarkı söyledik. Gözlerimi onun yüzünden ayıramıyordum. O kadar güzeldi ki, o anda bu binada, bu şehirde sadece biz vardık.

Müzik durduğunda, oda alkışlarla çınladı ve beni sersemliğimden uyandırdı.

Tüm gözler üzerimizdeydi, Sully ve Sloane ayakta bağııyorlardı.

Yüzüm kızardı ve yakam birdenbire çok sıkı geldi. Az önce ne olmuştu?

Sarhoştum ve kendimi rezil etmişim, işte olan buydu.

Masaya dönerken, hala el ele tutuştüğümüzü fark ettim.

"Su," dedi Jess, beni bara doğru çekerek.

Tanrıya şükür. Vücut ısım şu anda güneşin ısısına rakipti.

Barda Jess bana baktı, kalabalık ortamda vücudu neredeyse benimkine yapışmıştı. "Benim için bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Hoş bir şey söylemeliydim. Ya da gülümsemeli ve çenemi kapalı tutmalıydim. Ama sarhoş Brian, sessiz ve düşünceli Brian değildi. Bunun yerine, "Çok güzelsin" demeyi tercih ettim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin sen?"

"Karaokede iyi olduğunu söyledim," diye mırıldandım, kimseyi kandıramadan. Beni kaburgalarımın dirsekledi. "Öyle demedin."

Kaçmalıydim. Belki barın arkasına atlayıp buz makinesinin altına saklanmalıydim. En azından çenemi kapalı tutmalıydim. Ama öyle mi yaptım? Hayır. Devam ettim.

"Peki." diye homurdandım. "Sen güzelsin. Aslında çok güzelsin. Ve gülüşün bulaşıcı. Senin yanında olmak istiyorum. Bu gidişle, seni her zaman, her yere savaşa kadar takip ederim."

Orada durdum mu? Hayır, durmadım. Jägermeister ve şehvetle beslenen aptal ağzım konuşmaya devam etti.

"Geçen gün ofisimde olanları düşünmeden edemiyorum. Seni öpecektim."

Beynim alkol, şarkı sözleri ve ihtiyaçlarla doluydu. Çünkü onu öpmek akıllıca bir seçim gibi görünüyordu. Karar basit ve çok akıllıcaydı. En azından o anda. O zaman da, şimdi de, ona dokunmak, onu tatmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bu, hayatımdaki her şeyi mahvetmek anlamına gelse bile.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak bana baktı, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve eli yine gömleğimin önünü yumrukluyordu. Bu şekilde, birkaç on yıl öncesine, kalabalık barlarda birbirimize bakıp sonra odalarımıza koşarak ikiz yatakta birbirimize sarılacağımız günlere geri döndüğümüze yemin ederdim. Boston'da dolaştığımız, bir dolarlık pizza dilimleri yediğimiz ve hayatın bizi nereye götüreceğini hayal ettiğimiz gecelere.

O zamanlar beni saran aynı türden baş döndürücü coşku geri döndü. Çünkü Jess'le birlikteyken her şey yolundaydı. Ben yolundaydım. Ve her şey mümkündü.

"Bri..." Ağzını kapattı, gözleri büyüdü.

"Aferin dostum." Sully omzuma vurdu, Jess bir adım geri attı. "Gerçekten başardın."

Bir anlığına ona baktım, beynim olanları anlamaya çalışıyordu.

Bir yandan, beni gerçekten aptalca bir şey yapmaktan kurtarmıştı. Öte yandan, Jess ile olan anımı böldüğü için ona yumruk atmak istedim.

Hâlâ kafam karışıkken, Neal'ın önüme koyduğu su şişesini aldım. Ayılmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Teşekkürler. Harika bir partnerim olduğun için." Jess'e göz kırptım.

O da su şişesini yudumlarken bize başparmağını kaldırdı.

Kalbim sıkıştı. Başparmak yukarı mı? Az önce paylaştığımız şeyden sonra mı?

El ele tutuşmak, şarkı söylemek, gömleği kavramak?

Omuzlarım çöktü, Sully'yi takip ederek masaya geri döndüm.

Kahretsin, artık ayılma ve müşteriye şehvet duymayı bırakma zamanı gelmişti.

Bölüm 18

Brian

"Çok eğlenceli olacak." Cal, sırtarak elektrik mavisini matını kolunun altına sıkıştırdı. O ve Lo son zamanlarda yogaya gerçekten sarmışlardı. Öyle ki, birbiriyle uyumlu matları bile vardı. Bu hem tatlı hem de biraz rahatsız ediciydi.

Yogaya karşı bir şeyim yoktu, ancak yoga hakkında çok az şey biliyordum ve benim gibi meşgul biri için zaman kaybı olduğunu düşünüyordum. Egzersiz mi istiyorsunuz? Ben koşmayı veya bir şeye vurmayı tercih ederdim.

Rahatlamaya mı ihtiyacım vardı? Harika. Uyumak ya da televizyon izlemek.

Egzersiz ile rahatlamayı birleştirmek bana çelişkili geliyordu.

Sully sessizce yanımda durmuş, telefonuna gülümsüyordu. Muhtemelen Sloane'ın Tia'nın fotoğrafını gönderdiği mesajdı. O bebek her geçen gün daha da sevimli oluyordu.

Omzuna yumruk attım. "Geldiğin için teşekkürler."

O homurdandı. "Yeni şeyler denemeye açığım," dedi kayıtsızca. Sanki bu, Sully'nin ağzından çıkan en Sully'ce söz değilmiş gibi. Gerçekten değişmiş bir adamdı.

"Umarım hazırsındır." Lo omzunun üzerinden sırttı. "Jess şakaya gelmez. Bu mumlarla uyku zamanı değil. Çalışacaksın."

Ona başımı salladım. Başa çıkabilirdim. Kilometrelerce koştum ve terden sıırıslam olana kadar ağır bir çanta ile çalıştım. Yoga ne kadar zor olabilirdi ki?

Sevmesem bile, Jess ile vakit geçirdikten sonra seansı bitirebilirdim. O gün kaldırımda onu izlediğimden beri, hayatının bu kısmı hakkında meraklanıyordum. Artık onu doğal ortamında görebilecektim.

Bugün bunu denemek için en ideal gün olmasa da. Gün çok uzun ve yorucu geçmişti. Öyle ki, uyuyakalırsam ona hakaret ederim diye endişelendim.

Cal kapıyı açık tuttu, mavi gözleri şakacı ama meydan okuyan bir ifadeyle. "Hazır mısınız?"

Stüdyoya adımımı attığım anda, sıcaklık beni vurdu.

Bir düzine kişi, her biri büyük bir su şişesi ile donanmış, matlarını seriyor ve neşeyle sohbet ediyorlardı.

Cal ve Lo ön sırada yerlerini aldılar ve matlarını çok ince havlularla kapladılar.

"Buraya gel." Cal çılgınca el salladı. "Hareketleri görmek daha kolay olacak."

Zaten terlemiş olan ben, kaşlarımı çattım. Belki sıcaktan dolayıydı, ama kafam karıştı.

"Neden bu kadar sıcak?" diye sordum.

"Bu ısıtılmalı vinyasa akışı," diye açıkladı Lo, sanki bunun ne anlama geldiğini anlamam gerekmiş gibi.

"Meditasyon yapacağımızı sanıyordum." Sully koyu renk saçlarını eliyle karıştırdı.

"Restoratif perşembe geceleri," dedi Lo, ona bir mat sererek. "Bu daha atletik. Siz erkeklerin seveceğini düşündüm."

Beni buraya getiren Cal, oturmam için işaret etti, sonra kız arkadaşına gülümseyerek başını salladı. "Evet. Hazır ol. Jess bize çok zorlu bir antrenman yaptırıyor."

Sanki işaret almış gibi, arka odadan çıktı, açık mavi tayt ve arkada çaprazlanan ince askılı, uyumlu bir spor sütyeni giyiyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kulaklık takıyordu.

Onu görünce kendimi tutamadım. Güçlü ve vücudu tam da olması gerektiği gibi kıvrımlıydı. Üniversiteden bu yana vücudu değişmişti, ama ona karşı hissettiklerim değişmemişti. Onu görmek bile zaten sıcak olan kanımı daha da kaynatıyordu.

"Namaste," dedi, ellerini birleştirip başını eğerek. "Ve hoş geldiniz, yeni arkadaşlar."

Çapraz bacak pozisyonumda hareket ettim, Metros tişörtüm sırtıma yapışmıştı bile.

Mumlar titreyip yumuşak piyano müziği çalarken, odanın içinde sessizce dolaştı. "Hatırlatmak isterim," dedi sakın bir ses tonuyla, "yoga, kendini keşfetme yolculuğudur. Uygulama boyunca değişiklikler ve alternatifler sunacağım. Kendi hızınızda ilerleyin ve rahatlayın."

Nefes egzersizleri harika hissettiriyordu ve çok geçmeden vücudum odanın sıcaklığına alıştı. Çoğunlukla gözlerimi Jess'ten ayıramıyordum.

Parlak, odaklanmış ve tamamen kendi elementindeydi. "Şimdi," dedi, nefesi mikrofonun üzerine hafifçe esiyordu, "çocuk pozuna geçin."

Cal ve Lo'nun öncülüğünü takip ederek öne doğru uzandım. Bu hiç de fena değildi. Aslında, zor bir günün ardından bunun nasıl rahatlatıcı olabileceğini anlayabiliyordum.

Jess bizi oturarak bükülme pozisyonuna geçirdi ve kısa sürede kaslarım gevşedi.

"Tamam," dedi. "Isınmamızı bitirdiğimize göre, şimdi güneş selamlamalarına, bazı ayakta durma pozlarına ve ardından kol dengelerine geçme zamanı. Şu anda pratiğinizde bu pozlardan bazıları yoksa veya mola vermek istiyorsanız, istediğiniz zaman çocuk pozuna geçebilirsiniz."

Gözlerim ondan aynaya, Cal ve Lo'ya kayarken, onun söylediği tüm pozları yapmaya çalıştım.

Savaşçı bir, alçakgönüllü savaşçı, sandalye, kuğu dalışı, masa üstü. Ne oluyordu böyle?

Plank pozisyonuna ve ardından bir tür şınav pozisyonuna geçtiğimizde, ter yüzümden aşağıdaki matın üzerine damladı. Kahretsin.

Jess parlak pembe matının üzerine çıktı ve kollarını öne ve yukarı doğru uzattı. "Şimdi gökyüzüne uzanın."

Biz de onu takip ettik. O başını geriye eğmişken, saatime baktım ve neredeyse alay edecektim. Nasıl olur da sadece sekiz dakika geçmişti? Ter hala yüzümden, sırtımdan ve göğsümden akıyordu ve matım çoktan kayganlaşmıştı. Kalbim göğsüme o kadar güçlü çarpıyordu ki, patlayacağımı sandım.

Jess, pozları tekrar sıralamaya başladı ve bunları sesli olarak söyledi. Ancak bu sefer stüdyoda dolaşarak öğrencilerinin duruşlarını düzeltti ve nazikçe cesaretlendirdi. Arada sırada matına geri dönüp pozları yaptı ve bize değişiklikleri gösterdi, ama ben doğal olarak bunları yapmayı reddettim.

Daha da kötüsü neydi? Bir iki dakikada bir bana odaklanıp cesaret verici bakışlar atıyordu.

Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

Bize daha kaç kez plank pozisyonundan yukarı doğru köpek pozisyonuna, oradan da aşağı doğru köpek pozisyonuna geçmemizi yaptıracaktı? Bu hareketin bir adı vardı. Chatter-bir şey...

"Ve Chaturanga," dedi, sanki aklımı okumuş gibi.

Çevremdeki insanlar pozları akıcı bir şekilde yapıyordu. Yanımda Cal gömleğini çıkarmıştı. O pislik profesyonel bir yogi gibi görünüyordu, ben yere yüzüstü düşmemek için çabalarken vücudu zarifçe akıyordu.

Diğer tarafımda Sully, doğal olmayan bir pozisyonda kıvrılmıştı, yüzünde saf acı vardı.

"Bu gece hepiniz çok konsantre oldunuz," dedi Jess, sesi sevinçle doluydu. "Aşağı bakan köpek pozunda ekstra nefes alalım." Hepimiz ellerimizi yere koyup kollarımızı havaya kaldırmışken, "Şimdi kalçalarınızı sallayın ve nefesinizi düzenleyin," dedi.

Birkaç nefes aldıktan sonra, bizi bu pozisyondan çıkardı ve ayaklarımızı omuz genişliğinde açarak durmamızı söyledi.

"Şimdi biraz eğlenmek istiyorum."

Rahat bir nefes aldım. Bu umut verici geliyordu.

"Biraz kol dengesi çalışacağız."

Cal, onu yere devirmek istememe neden olan küçük bir sevinç çığlığı attı.

Kibirli piç.

Ama kollar mı? Kollarımı yapabiliyordum. Övünmek gibi olmasın ama üst vücudum oldukça güçlüydü.

"Ayaklarını genişçe aç ve derin bir yoga squat pozisyonu al. Dirseklerini kullanarak dizlerini daha da aç ve pelvisini içeri çek."

Cal derin bir çömelme yaptı, poposu neredeyse yere değecekti.

Tanrım, benim hamstringlerim bunu yapamazdı, bu yüzden geleneksel spor salonu squatıyla yetindim. Sully de aynı şekilde dizlerini doksan derece açıyla bükerek, daha aşağı inmeyecekmiş gibi bana kızgın bir bakış attı.

"Şimdi, karga pozunun başlangıç aşamalarını yaparken beni izleyin," dedi Jess.

Bir dizi hareketi akıcı bir şekilde yaptı, sonra kollarını öne doğru itti ve dizlerini dirseklerinin arkasına çekti, bükülmüş kollarında dengede durdu. Ayak parmaklarını uzattı, omurgası zarif bir şekilde kıvrıldı.

Vay canına. Onun vücudunun yapabildiklerine bakmaktan kendimi alamadım.

Sadece kollarının üzerinde dengede durmakla kalmadı, pretzel gibi bükülmüş halde, hepimiz ona bakarken, tamamen hareketsiz bir şekilde öylece kaldı. Gücü ve kontrolü büyüleyiciydi, yüzündeki saf mutluluk da öyle, sanki bu çılgınlığı bir oda dolusu insanla paylaşmak onu gerçekten tatmin ediyordu.

Geriye doğru sallandı, ayakları yere hafifçe değdi ve kendini yukarı iterek ayağa kalktı. Ayağa kalktığında, bize de denememiz için cesaret verdi.

Çevremdeki birkaç kişi, Cal ve Lo da dahil olmak üzere, bu pozisyona geçtiler ve birkaç saniye bu pozisyonda kalmayı başardılar.

"Daha fazla destek için tek bacaklı karga pozisyonunu deneyin," dedi Jess, rahat bir gülümsemeyle odada dolaşarak.

Burası cehennemin dokuzuncu katından daha sıcakken, nasıl bu kadar güzel ve rahat görünebiliyordu?

Kaslarım bana haykırıyordu, ama kolay yolu seçmeyecektim. Pes etmeyecektim. Güçlüydüm. Ağırlık kaldırıyordum ve on beş yaşımdan beri boks yapıyordum. Karga pozunu yapabilirdim.

Birkaç denemeden sonra, aslında karga pozunu yapamadığımı fark ettim. Dizlerimi yeterince yukarı çekecek esnekliğim yoktu ve aniden dengemi kaybettiğimi fark ettim.

Ama başaracaktım. Yemin ettim. Hayatımdaki her şeyde olduğu gibi, bunu da başaracaktım.

Birkaç denemeden sonra, ona biraz benzeyen bir pozisyona girdim. Kollarım şiddetle titriyordu ve dengemi sağlamak için vücudumdaki tüm kasları kullanmak zorunda kaldım, ama başarmıştım.

Al sana, aptal karga.

Sessizce kendime cesaret verirken, dengesini kaybettim. Ve onun bize gösterdiği gibi ayaklarımın üzerine geri dönmek yerine, yüzüstü yere düştüm. Kendimi tutmaya çalışırken, büküldüm, ama bu sadece alnımın darbe almasına neden oldu. Yüksek bir gürültüyle yere düştüm ve itibarımı geri kazanmak için çabalarken, odadaki herkesin gözlerinin üzerimde olduğuna emindim.

Dikkatimi yere vererek su şişemi aldım ve başımı geriye eğdiğimde utançtan ölmek için elimden geleni yaptım. Bu çok zordu.

"İyi misin, Danışman?" Jess, şefkatli bir ifadeyle üzerime eğildi. Belki susuzluktan kaynaklanan bir halüsinasyondur, belki de kafama aldığım darbe yüzündendi, ama mumlar onun sarı at kuyruğunun etrafında yumuşak bir hale oluşturunuyordu ve onu beni kurtarmak için dünyaya gönderilmiş esnek, sportif bir melek gibi gösteriyordu.

"İyiyim." diye homurdandım ve tekrar oturma pozisyonuna geçtim.

Dudaklarını kıvrarak başını salladı. Sonra, başka bir şey söylemeden, güvercin denen bir şeyin açıklamasını yapmaya başladı, ki bu da karga kadar acı verici bir şey gibi geliyordu.

Kalçalar böyle olmamalıydı. Bundan emindim. İnsanlar kendilerini bu şekilde işkence etmek için evrimleşmemişti. Etrafımdaki insanlar nasıl bağlarını yırtmıyorlardı? Sıcaklık yüzünden miydi? Daha fazla su içtim ve bitirdiğimde, bileğimin arkasıyla ağzımı silerken, Jess'in endişeli bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

Sully'ye baktım, yüzü kızarmış, pigeon pozuna girerken yüzünü buruşturuyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadım. Boynundaki tendonlar gergindi, gözleri sıkıca kapalıydı, bir bacağını arkaya uzatmış, diğerini önüne bükmüş, kasıklarını doğal olmayan bir şekilde germişti.

Kafasını salladı. "Karıma onu sevdiğimi söyle," diye fısıldadı ve devrilmiş bir ağaç gibi yavaşça bir tarafa yattı.

Sırt üstü düşüp bana bakarken gülmeme engel oldum.

Ama ben devam etmeye kararlıyım. Islanmış tişörtümü çıkardım, yüzümü sildim ve tekrar diziye katıldım. Kendimi daha fazla küçük düşürmeyecektim. Kırk yaşın üzerindeydim ama Tanrı aşkına, ölmemişim.

Jess bize, bükülmeli ama yapılabilir birkaç oturma pozunu gösterdi, sonra da benim en sevdiğim poz olan çocuk pozuna geri döndürdü.

"Aferin," dedi, sesi bir şekilde hem yatıştırıcı hem de enerjikti. "Şimdi shavasana pozuna geçeceğiz. Ceset poz olarak da bilinir. Pratikimizi bu şekilde bitireceğiz. Siz gevşemeye odaklanıp vücudunuzdaki tüm gerginliği bırakırken, ben de alnınıza koymak için esansiyel yağlarla ıslatılmış serin bezler getireceğim."

Kaslarım yanarken, sanki bir santim kalınlığında ter birikintisi içindeymiş gibi matımın üzerine uzandım.

Kahretsin, bir daha asla yogayı küçümsemeyeceğim.

Jess bize temizleyici nefesler yaptırırken, yatıştırıcı bir müzik çalıyordu. Sonra sadece ben ve düşüncelerim kaldık. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak, o deneyimden fiziksel ve duygusal olarak kurtulmaya çalıştım.

Soğuk bir bez alnıma bastırıldığında, lavantanın sakinleştirici kokusu burnuma sızdı. Gözlerimi açtım ve beni rahatlatmaya gelen meleğe baktım.

Yanımda çömeldi ve bezi düzeltti. "Harika iş çıkardınız, Avukat Bey."

Gözlerimi tekrar kapattım. Öncelikle, spor sütyeninin içini görmek çok cezbediciydi. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım, çünkü sonuçta bu, yerde yatan cesedin tek amacıydı.

Ama tek odaklanabildiğim şey Jess'in ne kadar güzel olduğuydu. Ne kadar çekici. Sesinin tınısı ve o kıyafetle görünüşü bana yıllardır hissetmediğim kadar enerji vermişti.

Orada terli ve bitkin bir şekilde yatarken, Cal'ın sürekli bahsettiği huzurun beni sardığını fark ettim. Jess'in varlığı beni sakinleştirdi. Kafamdaki kaostan çıkmamı sağladı ve bu fiziksel işkenceyi bile iyi hissettirdi.

Bir zil çaldı ve oda yavaşça aydınlandı. Oturdum ve arkadaşlarımı gözden geçirdim. Pek de kötü görünmeyen Cal ve Lo, birbirlerine hayran hayran bakıyorlardı. Sully, sanki çölde bir hafta geçirmiş gibi su içiyor ve inanamıyormuş gibi başını sallıyordu.

Minderlerimizi temizleyip diğer ekipmanları kaldırdıktan sonra, ön tarafa doğru yürüdüm. Orada, düzenli müşteriler olduğunu düşündüğüm bir grup Jess ile sohbet ediyordu.

"Hayatta kaldın." Bana doğru zıpladı, tertemiz at kuyruğu sallanıyor ve cildi hafif bir ter parıltısıyla ışıldıyordu. İnanılmaz görünüyordu. Ben ise bataklık canavarı gibi görünüyordum ve muhtemelen Ağustos ayında bir çöp konteyneri gibi kokuyordum.

"Zar zor." diye homurdandım. "Bir daha yogayı asla küçümsememem gerektiğini hatırlat bana."

"Bir dahaki sefere daha kolay olacak." Geniş gülümsemesi yarı eğlence, yarı meydan okumaydı ve bir adım daha yaklaştı.

Bu küçük hareketle, sanki görünmez bir bariyeri aşmış gibiydi. Bu kadar yakınken, aramızdaki hava cızırdadı, bunun yarattığı ısı yoga stüdyosundaki ısıdan çok daha keyifliydi.

İkimiz de geri geleceğimi biliyorduk ve bunun nedeni aniden yogaya aşık olmam değildi.

"Harika bir ders oldu." Cal beni dirsekleyerek kenara itti ve Jess'e sarıldı. "Kargan harikaydı," dedi ona.

O da küçük bir çocuk gibi parmak uçlarında zıpladı. "Geçen sefer bana gösterdiğin numara gerçekten yardımcı oldu."

Kıskançlık içimde alevlendi. Onun mükemmel karga pozunu yapan yıldız öğrencisi olmak istedim. Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Lo ve Sully ortaya çıktı, Jess'e veda ederek el salladılar ve birdenbire kendimi kapıdan dışarı çıkarken buldum.

"Eve gitmem lazım," dedi Cal, Jess'e dostça el sallayarak. "Bubbles yine solgun görünüyor ve onun için endişeleniyorum."

Lo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Kahretsin, Bubbles the Ninth hakkında çok iyi hislerim vardı.

Eve yürürken zihnim hızla çalışıyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi, genellikle hukuki belgeler hakkında düşünürdüm. Ama bu sefer, onu terk etmenin ne kadar acı verici olduğu düşünceleri beni tüketiyordu.

Ve sonra, sanki kabuslarımdan çıkmış gibi, Madam E ortaya çıktı ve ön kapıda yolumu kesti.

"Ah," dedi, bilezikli ellerini birbirine vurarak. "Aptal kartı ortaya çıktı."

"Um. O ben miyim?"

Başını salladı ve omzuma hafifçe vurdu. "Her gün. Ama sana söylemek istedim. Seninle ilgili bir rüya gördüm."

Kendimi hazırladım, geçen sefer benimle ilgili gördüğü rüyada, pantolonsuz ve lavabo pompasıyla görünüyordum. Bunun nedeninin ruhsal ve duygusal olarak tıkanmış olmam olduğunu iddia etmişti.

Yüzümü okşayarak gülümsedi. "Bir mahkeme salonu. Ve kedi gibi bir yargıç." Harika, daha garip olamazdı.

"Jüri olarak kıkırdayan iki çocuk. Ve karar." Ona umutla baktım.

"Kararsız," diye cevapladı, başını sallayarak. Ne halt ediyordu bu kadın?

Bu konuşmayı bitirmek için çaresizce sordum. "En azından bu rüyada pantolon giyiyor muydum?"

Bir anlığına bana baktı. "Duygusal olarak hayır."

Bölüm 19

Brian

Bu günlerde her zamanki hiper odaklanmamı sağlamak zordu. Belki de hava durumundan dolayıldı. Sonuçta haziran ayıydı, güneş parlıyordu ve hava mükemmel derecede sıcaktı. Ya da belki Jersey sonunda beni etkiliyordu. Belki de dikkatimin dağılmasının nedeni, hayatımın işimden daha ilginç hale gelen tüm kısımlarıydı.

Çocuklarla Lego oynamak, akşam yemeği pişirmek ya da Jess uğradığında onunla sohbet etmek gibi.

Penceresi açık masamda oturup, sokaktan esen rüzgarı yakalamayı umarken gülümsedim. Onu görmeyi bu kadar çok beklemem biraz utanç vericiydi. Bazı günler karşılaşmalarımız sadece birkaç dakika sürerdi, ama bu beni erken işimi bitirip üst katta çocuklarla vakit geçirmekten, Greta'ya eyalet başkentlerini sorup Lake Paige'i Kit ile dinlemekten alıkoymazdı, böylece her düşüncemi işgal eden o kadına rastlayabilirdim.

Beynim sürekli neredeyse öpüşmemizi tekrarlıyordu. Bu noktada, onu yüzlerce kez yeniden yaşamış ve analiz etmiştim. Dammit o gün ofisimde öyle bir pislik gibi davranmasaydı, belki de hayal kurmak için daha fazla şeyim olurdu.

Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Gözlerinin nasıl büyüdüğünü, dolgun alt dudağını nasıl ısırdığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Birbirimize dokunmamıştık bile, ama bu benim hayatımın en şehvetli deneyimlerinden biri olarak kalacaktı.

Yoga yapmaya yönelik acınası girişimimden sonra, neredeyse öpüşeceğimiz anın onun için en önemli an olup olmadığından emin değildim. Beni düşündüğünde, muhtemelen stüdyosunda yüzüstü düştüğüm anı tekrar tekrar hatırlıyordu.

Jess bir saat daha gelmeyecekti ve benim en az iki saatlik keşif sürem vardı. Kafeini yeniden alırsam, o gelmeden önce hepsini halledebilirdim. İtmeye çalışırken

Geri dönüp bir fincan kahve daha almaya kararlıyım ki, kapım çalındı.

"Girin," dedim, kaşlarımı çatarak. Cal, Sully ve Lo kapıyı çalmazlardı ve dürüst olmak gerekirse, ben de kapıyı nadiren kapatırdım, çünkü onlar yine de içeri dalarlardı, ama kendimi böyle kapatarak odaklanabileceğimi ummuştum. Açıkçası, bu pek işe yaramamıştı.

Bir müşterinin buraya gelmiş olabileceğinden ve benim tamamen aklımı kaçırıp toplantıyı unutmuş olabileceğimden endişelenerek, ellerimi masanın üzerine koyup ayağa kalkmaya hazırlandım.

Kapı yavaşça açıldı ve Kit ortaya çıktı, ardından Greta da çıktı ve bana dostça el salladı.

"Sana bunu yaptım," dedi ve bana büyük bir bardak uzattı. "Her gün yukarı çıkıp bunu yaptığını fark ettim."

Bardağı aldım, duygulandım. Öğleden sonra içtiğim protein shake'i fark etmiş miydi?

"Sloane senin kahvaltı yapmadığını söylediği için Yunan yoğurdu ve muz ekledim."

Bir yudum aldım. Biraz topaklıydı ama tadı her zamanki gibiydi. Kalbim ısındı.

"Teşekkürler Greta," dedim, küçük yüzünün ışıldadığını izleyerek.

"Greta harika bir aşçıdır," dedi Kit. "Harika smoothie'ler yapıyor."

İkisi birbirlerine gülümsedi ve benim anlamadığım bir tür kardeşçe bakış alışverişinde bulundu.

"Katılıyorum." Koltuğuma yaslandım ve bir yudum daha aldım. "Bugün okul nasıldı?"

Kit omuz silerken Greta, "Harika," dedi. "Peki." Dikkatini ofisimde dolaştırarak beni utandırdı. Her ne kadar düzenli tutsam da, burası objektif olarak bir çöplük gibiydi ve onlara sunabileceğim en iyi şeyin eski katlanır sandalye olması beni suçlu hissettiriyordu.

"Bu zamanlar benim için her zaman zor olmuştur. Sadece yaz tatili gelsin isterdim."

Kit omuz silkti ve iç geçirdi. "Bilmiyorum. Yaz, taşınmak demek ve..." Sesi kesildi, ellerine baktı.

Sempatikle göğsüm sıkıştı. "Taşınmak istemiyor musun?" diye nazikçe sordum.

Bana baktı. "Önemli değil. Annem senin harika bir avukat olduğunu söyledi, yani bunu başaracaksın."

"Aslında annen senin gelmiş geçmiş en iyi avukat olduğunu söyledi," diye düzeltti Greta. Kit ona sert bir bakış attı.

O gerginlik birden rahatsız edici hale geldi. Jess'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, ama kızlarını da mı?

Ellerimi masamın üzerinde birleştirdim. "Deniyorum. Annen benim müvekkilim ve müvekkillerime yardım etmek için her zaman elimden geleni yaparım."

Kit gözlerini kısarak bana odaklandı. "Aslında bu yüzden buradayız."

Kafam karışık bir şekilde öne eğildim.

Karşımdaki sandalyeye oturdu, omuzlarını dikleştirdi ve bana sert bir bakış attı. "Annemizden uzak durmalısın."

Onun neredeyse vahşi tonu karşısında hazırlıksız yakalanmıştım ve geri çekildim. Kit'i sessiz ve ciddi biri olarak tanıyordum.

Kollarını kavuşturmuş olan Greta'ya baktım. Bu etkileşim çok çabuk kötüye gitmişti.

"Ona nasıl baktığını görüyorum." Kit, sanki inkar etmemi beklermişçesine kaşlarını kaldırdı.

"Şey... Ben..." Mantıklı bir cevap bulmaya çalışarak başımı salladım.

"İyi birine benziyorsun," dedi. "Ama eminim babam da bir zamanlar öyle görünüyordu. O iyi bir adam değil. Anneme kötü davranıyordu ve ona kötü muamele ediyordu, biz de bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğiz."

"Asla," diye tekrarladı Greta.

Hızla, beni saran korku dağıldı ve gururla doldu içim. Minik piyano dehası ve onun küçük kız kardeşine gülümsedim. Onlar, koruyucu kalpleri olan iyi çocuklardı. Ve ben anladım. Buraya gelip benimle konuşmak onlar için büyük cesaret gerektiriyordu. Yine de bunu başarmışlardı. Onlar için en önemli olan kişiyi savunmuşlardı. Bu çocuklar, tıpkı anneleri gibi savaşçılardı.

Babaları tarafından terk edilmiş ve çok erken büyümek zorunda kalmışlardı, ama Jess kadar inanılmaz olmaya doğru ilerliyorlardı.

"Benim de senin gibi en büyük çocuk olduğumu biliyor muydun?" diye sordum Kit'e, parmaklarımı masamın üzerinde birleştirerek. "Küçük bir kız kardeşim var, Dylan.

Benden dört yaş küçük. Ben de bir ebeveynimi kaybettim." Greta'ya baktım. "Annem ben yedi yaşındayken öldü ve hep babama bakmam gerektiğini hissettim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu yüzden, sevdiğiniz insanları korumak istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Neden bunun sizin görevinizmiş gibi hissettiğinizi anlıyorum. Ama öyle değil. Sizin göreviniz çocuk olmak. Eğlenmek. Anneniz, ikinizi yetiştirirken inanılmaz bir iş çıkaran inanılmaz bir kadın."

Greta'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. Kit ise ifadesiz kaldı.

"Ve o hiçbir saçmalığı kabul etmez," diye ekledim. Kit nefesini tuttu, gözleri büyüdü.

Ben irkildim. "Ona küfrettiğimi söylemeyin." İki kız da kıkırdadı.

"Onu önemsiyorum," dedim, öne eğilerek. "O benim müvekkilim. Ve bir avukat olarak, ona yardım etmek benim yeminli görevim. Onu asla incitmem."

Greta cevabımdan rahatlamış görünüyordu, ama Kit öyle değildi. Daha genç ya da biraz daha az yorgun olsaydı, bunu kabul edebilirdi. Ama ne yazık ki durum böyle değildi.

"Tüm müvekkillerinin çocuklarına bakıcılık mı yapıyorsun?" Kit kollarını kavuşturdu ve bana baktı.

Kalbim güm güm atıyordu. "Şey... Hayır."

"Müşterilerin için akşam yemeği pişiriyor musun? Ya da onların yoga derslerine gidiyor musun? Ya da çocuklarının piyano konserlerini izliyor musun?"

Kafamı salladım. Beni köşeye sıkıştırmıştı. "O zaman annem sadece bir müşteri değil."

Gözlerine baktığımda, zaman içinde ilerleyip onun sakin, kendine güvenen bir yetişkin olacağı anı hayal ettim. Bunu hayal etmek inanılmaz derecede kolaydı. "Annene çok benziyorsun."

Yüzü düştü.

Kahretsin. On iki yaşındaki bir çocuk için bunun ne kadar kötü olacağını unutmuşum.

"Ama söylediklerine saygı duyuyorum," dedim, çabucak toparlanarak. Umarım. "Ve seni anlıyorum."

"Annemin erkek arkadaşına ihtiyacı yok," diye ısrar etti. "Biz varız. O mutlu."

Ah. Şimdi anlıyorum. Acıyı. Babasının davranışlarının yol açtığı çatlakları.

"Üzgünüm," dedim. "Annenizi ya da ikinizi asla incitmem."

"İyi. O zaman annemize öyle bakmayı bırak."

Sandalyeye yaslandım, ellerimi kolçaklara koydum. "Nasıl bakmam?"

"Onun güzel olduğunu düşünerek," diye patladı Greta. "Onun güzel bir prenses olduğunu ve senin ona aşık olduğunu düşünerek."

Yüzüme bir gülümseme yayılmaya çalıştı, ama onu bastırdım. "O güzel."

Kit'in bakışı lavları bile dondurabilirdi. "Annemin güzel olduğunu düşünme," dişlerini sıkarak söyledi, Greta ise ona öfkeyle bakıyordu.

"Tamam." Ellerimi teslim olarak kaldırdım. "Annen ve ben uzun zamandır arkadaşız, ama sana söz veriyorum, ona güzelmiş gibi bakmayacağım."

"İyi." Kit bir kez başını salladı. "Çünkü annemi seviyorum ve kimsenin ona bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sonunda kendime gülümseme izni verdim, ama bu küçük, yumuşak bir gülümsemeydi. Bu çocuklar çok tatlıydılar. Zorlu şeyler yaşamışlardı ve ben onların gücüne saygı duyuyordum.

"Bunu benimle doğrudan konuştuğunuz için teşekkür ederim."

"Annem, insanları memnun etme dürtülerimizle savaşmamız ve gerçek benliğimizi ifade etmemiz gerektiğini söylüyor," dedi Greta, annesine çok benzeyen bir ses tonuyla.

Kahretsin. Jess her gün beni daha da etkiliyordu. Kızları da öyle. "O haklı. Sana söz veriyorum: İhtiyacın olan her şeyi alabilmen için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama arkadaş olabilir miyiz?"

"Biz zaten arkadaşız," dedi Greta neşeyle. Kit, benim cevabımdan memnun kalmış gibi yavaşça başını salladı.

Kapı kapanır kapanmaz başımı masaya koydum.

Tanırım. Çocuklar tarafından azarlandığım halde Jess'e ne kadar aşık olmuştum? Murphy ve T. J. biliyor muydu? Tia bu kadına ne kadar aşık olduğumu fark etmiş miydi?

Ve bu yanıltı. Etik de değildi.

Jess ve çocukları yeni bir başlangıcı hak ediyorlardı ve Kit ile Greta haklıydılar. Annelerine hayran hayran bakamazdım. Yapmam gereken bir işim vardı.

Bir iç çekerek ayağa kalktım. Rahatsız edilmeyeceğimden emin olmak için kapımı kilitledim ve topak topak protein içeceğimi içtim, mesafemi korumaya kararlıyım.

Bölüm 20

Jess

"Bunu yaptığımıza çok sevindim." Lo uzandı, kısa tişörtü yukarı kaydı. O ve Sloane benim akış dersime gelmişlerdi ve dersin ardından yukarı çıkıp şarküteri ve şarap içtiler.

Bana kızlar gecesi yapmam gerektiğini ikna etmişlerdi ve çocukları evde bırakmaktan suçluluk duysam da, hem Kit hem de Greta, T. J. ve Murphy ile *Ghostbusters* izleyecekleri için heyecanlı görünüyorlardı.

"Bu çok lezzetli," dedi Sloane, benim seçtiğim

"Her türlü peyniri de aldım," dedim. "Umarım kızlar sakıncası yoktur umarım. Yemek yapmaktan bıktım."

"Peynirleri getirin," dedi, ellerini ovuşturarak.

Lo çantasını aldı ve içindekileri karıştırdı. "Kore yüz maskeleri getirdim."

"Senin için kocamı terk edebilirim Lo," diye şaka yaptı Sloane.

"Zaten birlikte yaşıyoruz." Lo omuz silkti, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bu daha kolay olur."

Onların kolay arkadaşlıklarını ve geçen yıl yaşadıkları tüm değişikliklerden sonra ne kadar mutlu olduklarını kışkırdım. Sadece bazı parçaları öğrenmiştim, ama şu ana kadar, bir yıl önce Sloane ve Sully'nin ayrıldıklarını ve boşanmayı planladıklarını öğrenmiştim. Ancak şimdi evlilikleri her zamankinden daha güçlüydü ve ailelerine bebek Tia'yı katmışlardı.

Onların geçmişleri hakkında bildiklerim beni büyülemişti. Üç başarılı, zengin adamın Jersey City'de, nazikçe "yenilenmesi gereken" bir evde nasıl birlikte yaşamaya başladıklarını henüz anlamamıştım.

"Sen de bize katılabilirsin Jess," diye alay etti Lo. "Yer açabiliriz."

"Cazip." Güldüm. "Özellikle de tüm bu yerleşik yardımlarla. Gerçi zaten gerekenden fazla yararlanıyorum."

Sloane eliyle beni durdurdu. "Doğru değil. Kit ve Greta hayatımı çok kolaylaştırdı. Kit, T. J.'yi ödevlerini yapması için korkutuyor ve ona bölüm bölüm kitaplar okutuyor. Greta ve Murphy ise en iyi Lego arkadaşları. Onların burada olması bana çok işten kurtarıyor. Böylece ben de güzel bebeğime bakıp fotoğraflarını çekebiliyorum."

Lo kadehini kaldırdı. "Kit ve Greta'ya."

Göğsüm genişledi ve yanaklarım kızardı, ben de karşılık olarak şarabımı kaldırdım. Kızlarım inanılmazdı. Bunu asla inkar etmem.

"Garip geldiğini biliyorum," diye itiraf etti Sloane. "Ama Jersey'e taşınmamızın Sully ile beni yeniden bir araya getirdiğini düşünüyorum. İlk başta o biz olmadan taşındı ve mesafe ona zor geldi. Sonunda ben de taşındığımda, bir adım geri çekilip durumumuza yeni bir bakış açısıyla bakmak zorunda kaldım. Birlikte yaşamaya zorlanmak her şeyi değiştirdi."

"Evet," diye ekledi Lo, şarabını doldururken. "Hepimiz beklenmedik şekillerde büyüdük. Ve bir rutine girdiğimizde, sırayla, işbirliği yaparak ve hem evde hem de ofiste birlikte çalışarak, arkadaşlığımız büyüdü ve güçlendi."

"Sakıncası yoksa, sizi birlikte yaşamaya zorlayan neydi?"

Kadınlar birbirlerine baktılar, sanki bunu bana kimin açıklayacağını tartışıyorlarmış gibi.

"Terry," diye iç geçirdi Lo.

"Cal ve Sully'nin babası," diye açıkladı Sloane. "Parlak bir avukat ve her gün hayatın üstesinden gelen insanlardan biri."

Lo şarabını içerek burnunu çekti.

"Oğullarıyla çok gurur duyardı ve Brian'ı da her zaman onlardan biri olarak görürdü. Ama Brian biraz başıboş biriydi."

"Bu yüzden bazı şartlar koyarak bir vakıf kurdu," dedi Lo. "Vefat ettiğinde, üçünün New York'taki şirketin mülkiyetini korumak için şirketin kurulduğu yere, buraya taşınmaları gerektiği ortaya çıktı. Bir yıl boyunca birlikte çalışıp yaşamaları gerekiyor." Gözlerini devirdi. "Vakıf ayrıca, sadece bir ücretli destek personeli getirebileceklerini de şart koşmuştu. Brian, tabii ki, beni de onlarla gelmeye ikna etti."

"Terry'yi neredeyse yirmi yıldır tanıyordum," dedi Sloane, sesi yumuşak ve gözleri biraz buğulanmıştı. "Yöntemleri alışılmadık, evet, ve hala ne düşündüğünü anlamıyoruz, ama kariyerine o binada başladı. Ve ilk başta hepimiz nefret etsek de," dedi, "özellikle bu adam" — Lo'ya dirsek attı — "Manhattan'ın rekabetçi ortamından uzaklaşmak aslında iyi bir bakış açısı sağladı."

"Şu anda çalıştığımız bina, şehirdeki Murphy ve Machon ofisinden çok farklı," diye düşündü Lo. "Eski ofisim, şu anda çalıştığım posta pulu büyüklüğündeki yerin iki katı büyüklüğündeydi. En kaliteli fotokopi makineleri vardı. Burada ise, kurtçuklarla dolu yirmi yıllık boktan makineler var." Titredi. "İnanması zor, ama burası on ay önce çok daha iğrenç bir yerdi."

"Buraya taşınmayı seçen kadın böyle diyor." Sloane omzunu Lo'nun omzuna çarptı. "Ben ise yasal olarak buna mecburdum."

"Terry'ye şükürler olsun," diye espri yaptı Lo. "Sen ve Tia gelmeden önce, etrafım testosteronla çevriliydi. Bütün binanın daha fazla kadınsı enerjiye ihtiyacı var."

Bunu özlemişim. Kız arkadaşlar. Kimseye bir şey kanıtlama ya da etkileme baskısı hissetmeden takılmak. Sloane ve Lo beni kabul ettiler ve kendilerini küçük ailelerinin bir parçası gibi hissettirdiler.

Kenneth'in arkadaşları beni görmezden geliyordu ve eşleri bana tepeden bakıyordu. Kızların gittiği elit hazırlık okulundaki diğer anneler birbirleriyle sürekli kıyasıya rekabet halindeydiler. Hiçbir zaman kendime ait bir grup bulamamıştım. Evet, Lana vardı, o benim ölümüne dostumdu, kardeşlerim de vardı, ama yıllardır göğsümde bir boşluk vardı ve birdenbire o boşluk doldu.

"Teşekkür ederim," dedim beceriksizce. "Benimle vakit geçirdiğin için."

Lo bir parça peyniri ağzına attı. "Sen harikasin."

Bizimle vakit geçirdiğin için teşekkürler."

Başımı geriye attım ve güldüm. "Kızlarla vakit geçireli uzun zaman oldu. Genelde çalışıyorum ya da annelik yapıyorum, bu yüzden sosyalleşmek için pek vaktim olmuyor."

"Artık bizden kurtulamazsın." Sloane sırıttı. "Garip küçük ailemiz seni bir kez içine aldı mı, bir daha bırakmaz."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim, ama mutlu gözyaşları dökme içgüdüsünü bastırdım.

Kafasını salladı, gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum."

Coşkum hızla yerini kafa karışıklığına bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Brian ile birinci sınıfta tanıştım. O, Sully ve ben haksız fiil hukuku için bir çalışma grubu kurduk. İyi arkadaş olduk ve her şey öylece başladı. Bu yüzden onun en iyi ve en kötü hallerini gördüm. Birlikte baro sınavına çalıştık. Birden fazla karaoke gecesinin ardından kusarken saçımı tuttu. Hatta onu zaman zaman benimle karaoke yapmaya ikna ettim. Bugüne kadar, bunlar benim en büyük başarılarımdan bazıları." Güldü.

"Sully ile ne zaman çıkmaya başladınız?"

"O yılın ilerleyen aylarında. Sanırım ara sınavlar sırasında. Bir süre birbirimizin etrafında dolandık, ama sonunda bir araya geldiğimizde Brian hiç şaşırmadı. Görünüşe göre, en başından beri bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu."

"Aksanı yüzünden, değil mi?" diye sordu

Lo. İkisi birbirlerine gülümsedi.

"Evet." Sloane kıkırdadı. "Ve ondan önce sadece erkeklerle çıkmıştım. Sully bir erkekti. Bana nasıl bakacağını çok iyi biliyordu. Bana saygı duyuyordu. Ve en iyi yanı neydi? Annemin kim olduğu umurunda bile değildi. Sözde arkadaşlarımla veya sevgililerimle ilgili birden fazla kötü deneyimim olmuştu, ancak onların benimle sadece annem yargıç olduğu için ilgilendiklerini fark ettim. Sully bir kez bile annemden bahsetmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, ben ona takıntılıyım." Gözleri dalgınlaşarak iç geçirdi. "Ama," sonunda dikleşerek, "demek istediğim, Brian'ı tanıdığım neredeyse yirmi yıldır, hep geçmişinden gelen efsanevi tek boynuzlu at gibi bir kadından bahsetti."

Nefesim kesildi. Hayır. Bu mümkün değildi. Bizimki çocukça bir aşktı. Değil mi?

"Jess," dedi. "Her zaman düşündüğü ve diğerleriyle karşılaştırdığı kız."

Yanaklarım kızardı, başka yere baktım. "Öyle değildi," diye açıklamaya çalıştım. "Biz çocuktuk."

Sloane, ikna olmamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Belki senin için çok önemli değildi. Ama sen onunla kaldın."

Sözleri beni derinden etkiledi. Brian'ı sevmiştim. Elbette sevmiştim. Ama biz çocuktuk ve hayat araya girdiğinde vedalaşmıştık. Yıllar boyunca ara sıra onu düşünmüştüm, anılarım hep güzeldi ve evet, belki diğer erkekleri onunla karşılaştırmıştım. Ama bu ilk aşk için normal bir şeydi, değil mi?

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu Lo, yanıma yaklaşıyor.

Yüzüm hala yanıyordu. "Psikolojiye giriş dersinde. Birinci sınıfta," diye mırıldandım, anılarımla boğuşarak. Yanımda oturmuştu, kızıl saçları dağınıktı ve yüzüne düşüyordu. "Sohbet ettik ve arkadaş olduk. O, benim yurtumdaki bazı kızlarla birlikte büyümüşü, bu yüzden partilerde ara sıra karşılaştık. Sonra da takılmaya devam ettik."

"Klasik Brian." Sloane şarap kadehine gülerek baktı. "O, baştan çıkarma becerileriyle tanınan biri değildir."

O zamanlar kaç kızın ona aşık olduğunu düşündüğümde kıskançlık duydum. Ve o zamandan beri. Böyle hissetmek aptalcaydı, evet, ama kontrol etmek imkansızdı.

"Ta ki ikinci sınıftayken bir gün, benimle yürüyüşe çıkmak istediğini söyleyene kadar. Dört saat boyunca Boston şehrini baştan başa gezdik ve sonunda Longfellow Köprüsü'nde oturup pizza yedik."

"Ah," dedi Lo. "Ve sen aşık oldun."

Omuz silkdim. Temelde, evet. Şarkılara konu olan o genç, idealist türden bir aşktı. Uzun yürüyüşler ve daha da uzun geceler, hayatlarımız ve gelecek hayallerimiz hakkında konuşarak geçirdik. İkiz yatakta birbirimize sarılmış geceler.

"O benden bir yıl ilerideydi. Planımız, o mezun olduktan sonra Boston'da bir iş bulmasıydı. Ben okulu bitirip, sonra birlikte hukuk fakültesine başvuracaktık."

Sloane dikleşti. "Hukuk fakültesine gitmek mi istiyordun?"

Hüzünle başımı salladım. "Evet. Birlikte dünyayı değiştirmek gibi hayallerimiz vardı. Açıkçası, bundan nefret ederdim." Omuzlarımı indirerek nefes verdim. "Sonunda, sosyal hizmetlerin bana daha uygun olduğunu fark ettim."

"Peki Brian'la ne oldu?"

“Kız kardeşi bir bebek sahibi oldu. Babası, oğluyla hiçbir ilgilenmek istemedi. Bu olay olduğunda o son sınıftaydı. Ben ise hala bir alt sınıftaydım. Mezuniyetten sonraki gün, kız kardeşine yardım etmek için Brooklyn'e geri döndü.” G l msemenden edemedim. Dylan ve oğluna yardım etmek için harekete geçmesi takdire şayandı. “Anneleri öldükten sonra kız kardeşini b y tmeye yardım etti ve onun bu işi tek başına yapmasına izin veremezdi.”

Sloane başını salladı. "Liam harika bir  ocuk."

Bu beni mutlu etti. Brian kız kardeşini çok seviyordu ve yeğeni daha doğmadan ona sırlsıklam aşık olmuştu.

"Henüz her şeyi netleştirmiş değildik, ama Boston'daki okulu bitirip bir süre uzaktan ilişki yaşayacağımızı düşünüyordum. Ama sonra babam ilk kalp krizini geçirdi."

Sinir sistemim, telefonu aldığımda olduğu gibi hızla çalışmaya başladı ve kalp atışlarım hızlandı. Annemin sesindeki korku ve panik beni mahvetti.

“Kız kardeşim Jenn deniz piyadesi olarak görev yapıyordu ve kardeşlerim hala çocuktü. Babam iyileşirken annem  iftliği tek başına işletiyordu. Çok  abuk yoruldu, bu yüzden okulumu bitirdikten sonra yaz için eve gidip ona yardım ettim. Çok geçmeden onları terk edemeyeceğim belli oldu. Bu yüzden Vermont  niversitesi'nde dersler alıp diplomamı tamamladım.”

" ok üzüldüm," dedi Lo, kolumu nazikçe sıkarak. "Baban iyileşti mi?"

Bir keder dalgası beni sardı. Ne kadar yıl geçerse geçsin, bu hiç kolaylaşmıyordu. "Sayılır," diye açıkladım. "Ayağa kalktı, ama beş yıl sonra başka bir kalp krizi geçirdi ve bu seferki son oldu. Kendini çok yıpratmıştı. Torunlarını hiç göremedi."

Yanağımdan bir gözyaşı sildim ve derin bir nefes aldım.

“Brian ve ben, kendi aile sorunlarımızla boğuşuyorduk. Arayacak, hatta ziyaret edecek vaktimiz bile yoktu. Bu yüzden ilişkimizi sonlandırdık, ikimiz de bunun geçici olduğunu söyleyerek. Ama sonra... birbirimizle iletişimi kaybettik.” üzüntü beni sardı, kederle karışarak, tutmaya çalıştığım gözyaşları tekrar akmaya başladı. “Onu sık sık aramak istedim. Onu çok özlüyordum. Ama günün işi bittiğinde, ayakta duramayacak kadar yorgundum. Ve onu akşam geç saatlerde aramaktan hep korkuyordum.

Bebeği uyandıracağım diye endişelendim. Bu yüzden aramadım. O da aramadı." Omuzlarımı kaldırıp zorla gülümsedim. "Onun için daha iyi olduğunu düşünüdüm."

"Hayır," dedi Sloane, Lo'ya bakarak.

Lo ona benim anlayamadığım bir bakış attı. "New York'a ne zaman geldin?"

"Yirmili yaşlarımdın ortasında. Babam öldükten yaklaşık bir yıl sonra. Bir halkla ilişkiler şirketinde iş buldum ve birkaç ay sonra Kenneth ile tanıştım. O zamana kadar Brian'ın hukuk fakültesini bitirip harika bir kadın avukatla tanıştığını ve çok mutlu olduğunu düşünüyordum."

Sloane burnunu çekti. "Hiç de öyle değil."

Birbirlerine tekrar baktılar ve el hareketleri ve kaşlarını kaldırarak benim anlamadığım bir tür sözsüz iletişim kurdular.

"Ne?" diye sordum, birdenbire kendimi farkına vardım.

"Hiçbir şey," dedi Sloane, rahat bir gülümsemeyle.

Lo ise, tam anlamıyla şeytani bir sırıtış takındı. "Poker suratın yok, Lo," dedim.

"O bekar," diye fısıldadı, yeşil gözleri neşeyle parıldıyordu. "Çok bekar. Süper bekar. Senin kapıdan bekar olarak içeri girmeni bekliyordu." Süper kötü adamlar gibi ellerini ovuşturdu.

"Ben kimseyle çıkmıyorum," dedim zayıf bir sesle. Midem, asimetrik barlarda bir jimnastikçi gibi takla attı. "Vermont'a taşınyorum. Brian benim avukatım."

İki kadın da benim argümanımdan etkilenmemiş görünüyordu. Belki de ikna edici olmadığı içindi.

Her geçen gün duygularımı saklamak daha da zorlaşıyordu.

Çocukken harika biriydi. Akıllı, nazik ve çok komikti. Şimdi? Bu özelliklerinin hepsi daha da belirginleşmişti.

Kızlarımı almaya gittiğimde her gün onunla birkaç dakika geçirmeyi iple çekiyordum. İşten sonra yanına gitmeden önce makyajımı düzelttiğimden emin oluyordum.

"Elbette bir bağ hissediyorsun. İkiniz birlikte olduğunuzda hepimiz ikinci el feromonlarla çevriliyiz," diye tartıştı Sloane.

"Şu anda çok karmaşık şeyler hissediyorum," dedim nazikçe. "Brian harika biri, elbette, bana ve kızlarıma çok yardımcı oldu. Hiçbir yasal ücret ona borcumu ödeyemez. Hepinize borçluyum."

Lo kollarını kavuşturdu. "Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Bu gece milyonuncu kez yüzüm kızardı.

Bu durumu daha da karmaşık hale getirmek en son istediğim şeydi, ama dürüstçe cevap verdim.

"Nasıl olmasın ki? O, benim boktan eski kocamı sözlü olarak yerden yere vurdu ve bana haksızlık ettiği için onu sosyal olarak kara listeye aldı. Çocuklarımı desteklemek için ortaya çıkıyor ve bana kendimi özel hissettiriyor. Sanki akıllı ve yetenekliymişim ve hayatımı düzene sokmuşum gibi."

"Sen akıllı ve yeteneklisin," diye araya girdi Sloane.

Başımı geriye attım ve inledim. "Biliyorum, ama evliliğim bittiğinde yıkılmıştım. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır öyleydim. Hayatımı yeniden kurmak bu kadar zamanımı aldı. Brian bunu görüyor. Anlıyor. Bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor."

Lo göğsünü tuttu. "Aman Tanrım. İşte bu."

Sloane arkadaşına sarıldı ve onu kucakladı. "Bu, hayalini kurduğumuz gün."

"Kızlar," dedim kararlı bir sesle. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O benim avukatım ve çok profesyonel biridir, böyle bir şey yapmaz."

Sloane kaşlarını kaldırdı. "Ama sen bir hamle yapabilirsin."

"Hayır, yapamam," diye tartıştım. "Başka bir eyalete taşınmak üzereyim ve ayrıca, arkadaşlığımızı asla riske atmam. Onu hayatıma geri kazanmak benim için büyük bir nimet oldu. Üstelik, sen ve ailen de cabası. Çocuklarım mutlu ve ben de hep hayalini kurduğum köyü buldum. Üniversitede çıktığım ve muhtemelen ilgilenmeyecek olan adama kendimi atarak bunu mahvetmeyeceğim."

İkisi de kahkahalara boğuldu. "Delulu,"

dedi Lo.

"Eğer onun sana deli gibi aşık olmadığını düşünüyorsan, kafayı yemişsin demektir." Sloane dizime hafifçe vurdu. "Söz veriyorum, Brian Machon'u tanıyorsam, yakında ona karşı koyamayacağını anlayacaksın."

Bölüm 21

Brian

Uzak durmak neredeyse imkansızdı. Jess, Sloane ve Lo kızlar gecesi yaparken, Jess'in kızları bu gece buradaydı. Pislik herif olduğum için ofisimde kalıp Phillips tröstünün yeniden tahsisini hallettim ve Sully ile Cal'ın bebek bakıcılığı görevini üstlenmelerine izin verdim.

Ama geçen her dakika, ofis koltuğumda oturup işe odaklanmak daha da zorlaşıyordu.

Terapi sayesinde duygularımı kabullenmeyi öğrenmiştim.

Ancak Dr. Johnson, bir kez açıldığımda, bastırdığımı bildiğim duygularla birlikte, hiç anlamadığım bir düzine duygu da ortaya çıkacağını bana söylememişti.

Arzu ve özlem beni rahatsız ediyordu, ayrıca önemli bir şeyi kaçırdığım korkusu da sürekli içimi kemiriyordu.

Jess ile ilişkiimi profesyonel tutma kararlılığıma rağmen, zihnim başka yerlere kayıyordu. Ve Madam E kesinlikle yardımcı olmuyordu. O gece Dammit ile yürüyüşten dönerken beni yakalamış ve merdivenlerde önümü kesmişti.

"Seninle konuşmam gerek. Rüzgarlar konuştu."

Bu çılgınlık karşısında aynı derecede şaşkın görünen lanet kediye aşağıya baktım.

"Lake için harika bir zaman olduğunu söylediler."

Gözlerimi kırdım, yorgundum, fazla çalışmışım ve kedim beni gece geç saatte yürüyüşe çıkmaya zorladığı için sinirlenmişim. "Harika. Kendimi bu göle atayım mı?"

Kaşlarını çattı. "Göl su değildir." Bilezikleri çınladı. "Üçüncü gözünü açman gerekiyor."

"Neredeyse gece yarısı oldu. Bu ikisini zar zor açık tutabiliyorum," diye alay ettim ve dudakları kıvrıldı.

"Görmen lazım, Brian. Kendini gör. Onu gör."

Neyse ki hareket etti ve merdivenlerden aşağı, kapıya doğru yöneldi. Yetmişli yaşlarındaki bir medyumun bu saatte nereye gittiği bir muammaydı, ama ben bunu çözmek istemiyordum.

Bunun yerine, onun tuhaf tahminleri hakkında takıntı yapmaya devam ettim.

Hiç göl gezgini olmadığım için, hangi gölden bahsettiğini tahmin bile edemedim. Jersey City'de etrafımız göllerle çevrili değildi. Hudson Nehri vardı, ama o muhtemelen tarihteki en romantik olmayan su kütlesiydi.

Şimdi ise göller hakkında kafa yoruyordum, bir tekne almalı mıyım, can yelekleri almalı mıyım, balıkçılık hakkında araştırma yapmalı mıyım diye düşünüyordum. Harika.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve dairenin ne kadar sessiz olduğunu düşününce, herkesin yatmış olduğunu varsaydım. Midem bulanıyordu, bunun stresten mi yoksa Greta'nın bana hazırladığı, aşırı miktarda tarçın tadı olan protein shake'inden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kedinin tasmağını kapının yanına astım ve bir bardak su içmek için mutfağa gittim. Yarı yolda, Sloane'ı bebekle birlikte oturma odasında volta atarken buldum.

"Brian," diye fısıldadı. "Konuşmamız gerek."

Onun sözleri beni endişelendirdi ve ona doğru yürüdüm. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallayarak bebeği bana uzattı. "Onu benim için geçirt. Lo'yu almam lazım."

Tia'yı omzuma yaslayıp, onu sıkıca okşadım ve Big 10 üniversite kulübünün erkek öğrencilerini gururlandıracak bir geçirme sesi çıkardığında onu tebrik ettim.

Sloane geri geldiğinde, Lo onun peşindeydi ve uykulu görünen Cal'ı elinden tutup sürüklüyordu.

"Brian," diye tiz bir sesle bağırdı Lo.

"Sully geliyor," dedi Sloane, ellerini kavuşturarak. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Lanet olsun. Gece yarısı oldu. Bunu gerçekten bu gece yapmamız mı gerekiyor?" diye sordu Sully, ellerini saçlarında gezdirerek.

"Evet," diye ekledi Cal. "Bubbles'a göz kulak olmam lazım. Ona balık vitaminlerini verdiğimden beri mucizevi bir şekilde iyileşti. Hayata yeniden tutundu."

Tanrım. Lola kızardı ve ben ona kaşlarımı kaldırdım. Onuncu Bubbles çok yaşa, sanırım.

"Odaklan," dedi Sloane. "Brian hakkında konuşmamız lazım." Sinir bozukluğu içimi kapladı. "Ben buradayım."

"Ve Jess," diye ekledi Lo. "Onu şarap ve peynirle gevşettik ve sana şunu söyleyeyim, o kadın senden hoşlanıyor."

"Hem de çok." Sloane zıplamaya başladı. "Senden bahsederken gülümsemesini durduramadı ve gözleri hayranlıkla doldu."

Nefesimi tuttum. Karşı tarafın ilgisi olmadığını inkar ederek duygularımı kontrol altında tutmuştum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Cal, Lo'nun omuzlarına kolunu attı. "Çünkü harekete geçmelisin, seni ahmak."

"O benim müşterim," diye dişlerimi sıkarak söyledim, bu kadar uzun ve stresli bir günün ardından, şimdi de gece geç saatte sorguya çekilmekten rahatsız olmuştum.

"Onun dilekçesini çoktan verdin," dedi Lo.

"Gerekirse içimizden biri duruşmaya katılabilir," diye ekledi Sloane.

Ciddi mi? Hâlâ doğum iznindeydi, ama duruşmaya katılmayı teklif ediyordu? Bu insanlar akıllarını kaçırmışlardı. Bu olamazdı. Birçok nedenden dolayı, ama en önemlisi etik olmadığı için.

"Hepinizin mutlu ve aşık olduğunuzu biliyorum, ama bu durumun gerçekleri görmenizi engellemesine izin vermeyin. Bir müvekkille romantik bir ilişki kurarsam, barodan ihraç edilebilirim."

Telefonunu çıkarıp kaydıran Sully, bir parmağını kaldırdı. "Aslında, New Jersey Eyalet Barosu'nun davranış kurallarına göre, romantik ilişki temsil edilmeden önce başlamışsa, buna izin verilir."

Sloane ona gülümsedi.

"İlişkimiz yirmi yıl önceydi. Bu çok saçma."

Sanki benim hayal kırıklığımı hissetmiş gibi, Tia kollarımda kıpırdanmaya başladı, ben de nefes verip kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

"Yarın bu konuyla ilgili emsal kararları araştıracağım," diye ekledi Lo, her zamanki gibi hukuk asistanı gibi davranarak.

"Cidden," dedim, bebeği tekrar üzmemek için ses tonumu sabit tutarak. "Geçen yılı şirketimizi kurtarmak için uğraştık. Bir müşteriyle ilişkiye girerek tüm bunları mahvetmeye niyetim yok."

Cal kahkahayı patlattı, Lo ve Sloane de ona katıldı. Sully onlar kadar coşkulu değildi ama o da gülümsedi.

"Bunu konuşmuştuk." Sully bebeği benden aldı. "Aslında, evliliğimi kurtarmak için firmayı bırakmaya hazır olduğumda bunu bana açıklayanlar sen ve Cal'dı. Babam bizi kurtarmaya çalışıyordu, aptal. Kendi tuhaf, yanlış yönlendirilmiş yöntemleriyle. Firmayı değil. O serseri bizi kendimizden kurtarmak istiyordu."

"Ve en saçma olan kısmı, bunun işe yaramış olması," diye ekledi Cal. "Bize bak. Murphy kardeşler sonunda hayatlarını düzene sokuyor ve babamızı gururlandırıyor."

Sully, Tia'nın başına bir öpücük kondurdu.

Burnumun köprüsünü sıktım. Hepsi aşk sarhoşuydu ve ne dediklerinin farkında değillerdi.

"Ve teknik olarak," dedi Sloane, "hemen atlayıp cinsel bir ilişki başlatman gerektiğini söylemiyoruz. Temelini atmanı öneriyoruz. İlgin göster."

"Çünkü o ilgileniyor," diye ekledi Lo. İkisi birbirlerine high-five yaptılar.

Korku içimi kapladı. Kahretsin, nasıl oldu da onların hedefine girdim? Murphy kardeşler genellikle onların saçmalıklarının hedefi olurdu.

"Onun talebi yakında karara bağlanmalı," dedi Lo.

"Ve ben de yardımcı avukat olarak duruşmaya katılmak için dilekçe verebilirim," diye ekledi Sloane. "Her ihtimale karşı."

Onlarca yıllık profesyonel şartlanma, Jess hayatıma geri döndüğünden beri giderek güçlenen duygularla çatışıyordu. Durum berbat bir hal almıştı ve beynim yanmıştı. Tek istediğim yalnız kalmaktı. Yatağıma girip Winston Churchill'in biyografisini okumak ve üniversitedeki kız arkadaşıma olan takıntımın tadını çıkarmak istiyordum.

Her zaman arabulucu olan Cal, omzuma vurdu. "O senin ilk aşkın. Ve on yıllar sonra kapıdan içeri girdi, senin hukuki uzmanlığına ve geniş, erkeksi omuzlarına muhtaçtı."

"Cal." İnledim.

"Zemin hazırla dostum." Beni salladı. "Kızı strateji kurduğum için elde ettim." Gülümsayarak Lo'ya göz kırptı. "Bir jest yap."

"Evet," dedi Sloane. "Eski kocası tam bir pislik gibi görünüyor, ama o tüm bunları aşmış. Harika bir anne olmak için elinden geleni yapıyor. Onu anladığını göster. Onun ve çocuklarının hayatının bir parçası olmak istediğini göster," diye ısrar etti.

Kit ve Greta'ya Jess'e duyduğum saygı kadar saygı duyuyordum, bunu inkar edemezdim. Kendilerine verilen fırsatları en iyi şekilde değerlendirmişlerdi ve hayatımdaki varlıkları beni işkoliklik eğilimimden kurtarıyordu.

Umut, o sinsî piç, göğsümde yeşerdi. Bu mümkün müydü? Yakında bir karar almalıydık. Ve önergenin sonucuna bağlı olarak, Cal veya Sully onun davasını üstlenebilirdi. Hatta Sloane bile doğum izni bittiğinde.

Mutfağa gidip geldim, zihnim hızla çalışıyordu. İlgimi göstermek için ne yapabilirdim? İlgimi?

Öylece gidip onu öpemem. Ben onun avukatıydım. Bu hareketimi yanlış yorumlayıp, teşekkür etmek için karşılık vermek zorunda hissetmesini istemezdim.

İlk adımı onun atması gerekiyordu.

Ama bir jest. Onu ve çocuklarını heyecanlandıracak bir şey. Eğer isterlerse, hayatlarının bir parçası olmaktan mutluluk duyacağımı kanıtlayacak bir şey.

"Lake," dedim sessizce. "Lake Paige'i çok seviyorlar. Turneye çıkacak, değil mi?"

Lo, sanki ben dünyadaki en aptal adammışım gibi bana göz kırptı.

"Evet.

Ay Işığı Turu."

"Tamam," dedim. "Biletleri alacağım. New York'a gelmeli."

"Öylece *bilet alamazsın*." Lo bana sanki çocukmuşum gibi konuştu. "Aylar öncesinden biletler tükendi. Lake hayranları biletler satışa çıktığında bilet sitelerini çökertti ve yeniden satış fiyatları astronomik seviyelere ulaştı."

"Bir yolunu bulurum." Maliyet önemli değildi. Birkaç bin dolar harcamam gerekirse, öyle olsun.

Telefonumu çıkardım ve arama çubuğuna *Lake Paige turu* yazdım. Hemen, Ağustos ayında New York'ta bir konser de dahil olmak üzere bir dizi tarih buldum. Kahretsin, o zamana kadar Vermont'ta olacaklar.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve kedi ortaya çıktı, sanki onu çağırılmışım gibi bacaklarıma sürtündü.

Ne kadar çok düşünürsem, onları Lake Paige'e götürmenin bu durumu çözmenin en iyi yolu olduğuna o kadar emin oluyordum. Kit ve Greta çıldıracaklardı ve bunu onların gözünden görmek inanılmaz bir deneyim olacaktı.

Tarih listesini geriye doğru kaydardım ve tısladım. "Evet." Telefonumu önüme tutarak, "Önümüzdeki hafta sonu Boston'da olacak" dedim.

Denemem gerekiyordu. Sonunda Vermont'a taşınacaklardı, ama bu şansı denemem gerekiyordu. Aramızda gerçekten bir şey olabileceğini bilmem gerekiyordu. Çünkü bunu hissediyordum. Kemiklerimin derinliklerinde. Evren onu bana geri göndermişti ve ben onu bir daha asla bırakmak istemiyordum.

"Dylan'ı aramam lazım."

Bölüm 22

Brian

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bu çok mu abartılıydı? Parasını saçan bir pislik gibi görünmek istemiyordum. Anladığım kadarıyla Jess'in eski sevgilisi öyle bir adamdı. Neden parasıyla hava atan başka bir pislikle ilgilenmek istesin ki?

Ama Sloane ve Lo, bir jest yapmam konusunda ısrarcıydılar.

Endişelerime rağmen, bunun mükemmel bir fikir olduğunu inkar edemedim. Jess ve kızlar büyük hayranlardı ve Lake Paige'i Boston'da görmek, Jess'i aşık olduğumuz yere geri götürmek anlamına geliyordu.

Onu mutlu etme düşüncesi, neredeyse uykusuz bir gece geçirmeme neden oldu.

Yatağa uzanmış, lanet olası kedi göğsümün üzerindeyken, düşüncelerim bir detaydan diğerine geçiyordu. Eğer istemiyorsa, benimle daha fazla zaman geçirmek zorunda olmadığını ona açıklığa kavuşturacaktım. Baskı olmayacaktı. Öyle bir şey olmayacaktı. Koşul yoktu. Sonuçta o hala bir müşteriydi.

Konser önümüzdeki hafta sonu ve teknik olarak biletler tükenmişti, ama kız kardeşimi tanıyorsam, benim için bunu halledebilirdi.

"Merhaba, sevgili kardeşim." Kız kardeşimin sesi, etrafındaki kaosun içinde neredeyse duyulmaz hale gelmişti. Bu şaşırtıcı değildi. Dylan, özgür ruhlu biriydi. Birçok yönden benim tam tersim, ama aynı zamanda en çok değer verdiğim kişiydi. "Her zaman perşembe günleri ararsın, ama bugün pazartesi. İyi misin?"

Yüzümü buruşturdum. Beni çok iyi tanıyordu. Rutinlerime biraz fazla bağlıydım. Haftaya Dr. Johnson'la konuşacak bir konu daha.

"Dylan." Derin bir nefes aldım ve bu isteğin beraberinde getireceği büyük sorunu açmaya hazırlandım. "Senden bir iyilik istiyorum."

"Söyle."

"Jess ile ilgili."

Çıkardığı çığlık kulak zarımı delip geçecek gibiydi. Gözlerimi sıkıca kapatıp telefonu yüzümden uzaklaştırdım.

"Biliyordum," diye sevinçle dedi. "Sana gönderdiğim granat kristalinin işe yarayacağını söylemiştim. Sonunda. Uzun zamandır çok yalnız ve huysuzdun."

"Hey," diye homurdandım. Bunca yıldır köprüyü koruduğum falan yoktu.

"Bekle." Bir hışırtı sesi duyuldu. Sonra,

"Cortney!" Cihazı tekrar uzaklaştırdım.

"Brian'ın bize ihtiyacı var."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cortney, derin sesi biraz uzaktaydı, sanki Dylan telefonu hoparlöre almış gibiydi.

Kayınbiraderim dikkatli ve planlı biriydi. Özgür ruhlu kız kardeşim için seçeceğim tam da bu tür bir adamdı. Ayrıca Boston'ın MLB takımını yönetiyordu — hayatım boyunca nefret etmek üzere yetiştirildiğim bir takım, ama her şeyi kazanamazdık.

"Baştan başla ve bize her şeyi anlat," diye ısrar etti Dylan. "Telefonun üzerinden auranı okumak benim için zor, ama derin yeşil titreşimler alıyorum."

Son birkaç haftayı onlara anlattım, Dylan'ı fazla heyecanlandırmamak için tarafsız ve duygusuz kalmaya çalıştım. Eğer onu fazla heyecanlandırırsam, yarın buraya gelip adaçayıyla tüm evi tütsüleyerek aşk çakralarımı temizleyecekti.

"Demek ona aşıksın," dedi.

"Hayır," dedim keskin bir sesle. "Bilmiyorum. Onu temsil ederken onun arkadaşı olmaktan başka bir şey yapamam. Ama ona değer verdiğimi göstermek istiyorum. Ona ilgilendiğimi bilmesini istiyorum."

"Top sende," diye bitirdi Cortney.

"Evet." Ben iç geçirdim. "Tuhaf ya da aşırıya kaçmak istemiyorum, ama çok çalıştım; özel bir şey yapmaya gücüm yeter. Yani..." Nefesimi verdim. "O ve kızları Lake Paige'in büyük hayranları."

"Hay aksi. Bekle," dedi Cortney. "Ne yapıyorsun?"

"Beckett'i interkomdan arıyorum. O da bu işe dahil olmak isteyecek."

Dylan, Cortney ile tanışıp evlenmeden önce en yakın üç arkadaşı ve onların çocuklarıyla birlikte yaşıyordu. Artık o ve arkadaşları eşlerini buldukları için komşu olmuştu. Her birinin Boston'da aynı caddede kendi brownstone evleri vardı ve birbirleriyle kolayca iletişim kurabilmek ve çocuklarını takip edebilmek için son teknoloji interkom sistemleri vardı. Beckett teknik olarak yan komşuydu, ama duvarlar olmasına rağmen aralarında pek sınır yoktu.

"Bir kadını etkilemek için Beckett Langfield'in yardımına ihtiyacım yok," dişlerimi sıkarak söyledim.

Cortney kahkahayı bastı. "Normalde sana katılırdım, ama bu sefer yanılıyorsun."

Birkaç dakika içinde, Boston Revs'in milyarder sahibi ve Cortney'in patronu ve en iyi arkadaşı Beckett Langfield beni karşıladı.

"Sorunlarını çözmek için buradayım," dedi. "Bunu videoya çevirelim."

"Videoya ihtiyacımız yok," dedi Cortney. "Ne yapıyorsunuz?"

"Karışma, Man Bun."

"Çocuklar," diye bağırdım kavgalarının ortasında, "biletler için sizi arayan benim."

"Biletler mi? Dylan bunun acil bir aşk krizi olduğunu söyledi."

Açıklamaya fırsat bulamadan, telefonum FaceTime isteği ile çaldı. İç çekerek cevap verdim ve Dylan, Cortney ve Beckett ile yüz yüze geldim.

Tam takım elbise giymiş olan Beckett kaşlarını kaldırdı. "Durum nedir ve nasıl çözeceğiz?"

"Evren, Brian'a ilk aşkı ile bir şans daha verdi," dedi Dylan, bir eliyle boynundaki gül kuvars kolyeyi zincirinden aşağı doğru çekerek - hatırlayabildiğim kadarıyla onun bir alışkanlığıydı. "Ve ilgisini göstermek için büyük bir jest yapmak istiyor."

Derin bir nefes aldım. "O ve kızları Lake Paige'in büyük hayranları. Ve önümüzdeki hafta sonu Lang Field'da maç oynayacak."

"Evet," dedi Beckett. "Hepimiz gideceğiz. Kızlar çıldırmak üzere."

"İkinci el bilet alabilirim," diye devam ettim. "Mesele para değil. Sadece bu seferki özel olsun istiyorum. Bana yardım edebilir misin

yardımcı olabilir misin?"

"Tabii ki. Sahiplerin locasına gelebilirsiniz. Ben hallederim. Erken gelin ve gösteri öncesi sahne arkasında yapılacak tanışma etkinliğine de katılın."

"Ciddi misin? Onlarla tanışabilirler mi?" diye sordum, kalbim güm güm atıyordu. "Evet, Brian. Bu benim stadyumum ve Lake, baldızımın en iyi arkadaşı. Planının geri kalanı nedir?" Koyu renkli kaşlarını bekleyerek kaldırdı.

Şu ana kadar bu kadar ilerlemiştim. Tabii ki ulaşımı ayarlayıp bir otel odası tutacaktım. Ama sahibi locasındaki koltuklar ve sahne arkası geçişleri? Zaten bu, isteyebileceğimden fazlasıydı.

"Miller Group, Greenbriar Hotel'i satın aldı," dedi Dylan. "Penthouse'u rezerve edelim."

Karısı kocasına umutla baktı.

"Bunu ister misin?" diye sordu Cortney bana.

"Ooh, evet." Dylan, ben cevap veremeden alkışladı, benimkiyle aynı renkteki altın sarısı gözleri parladı. "Tüm çocuklarla birlikte büyük bir pijama partisi yapacağız. Konser için saç ve makyaj yapıp kıyafetler giyeceğiz. Böylece sen ve Jess baş başa vakit geçirebilirsiniz."

Beckett yumruğunu uzattı ve o da yumruğuna çarptı.

İkisinin plan yaparkenki rahatlıklarına bakılırsa, bu onların ilk kez çöpçatanlık yaptıkları değildi.

"Tamam, o zaman karar verildi." dedi Cortney. "Sahne arkası geçiş kartları ve otel."

"Bu bir plan değil," dedi Beckett. "Başka ne var? Uçağa ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Amtrak'ı kullanabiliriz."

"Amtrak mı?" Kahve fincanını masaya sertçe vurdu, sıvı fincanın kenarından sıçradı.

Cortney hemen tepki gösterdi ve tertemiz yüzeydeki kahveyi sildi.

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun," diye bağırdı Beckett. "En azından helikopteri kullan. Daha hızlı ve çocuklar bayılacak. Kızın da. Kendini özel hissedecek. Zaten bu günlerde Logan'da pist bulmaktan daha kolay."

"Bu senin sorunun olmalı," diye Cortney onunla alay etti.

"Senin sorunun. Geçen hafta tüm ekip kırk dakika boyunca daireler çizmek zorunda kaldı."

"nk seninle birlikte değildim. Hava trafik kontrolü bana asla sorun çıkarmaz."

"Yapamam," diye geçiştirdim, onların şakalaşmalarını keserek. "Bu çok fazla." Beş dakika içinde, planım zor bulunan konser biletlerini almaktan abartılı bir sirke dönüşmüştü.

"Cal için işe yaramıştı." Tamam, bu konuda haklıydı. "İlk aşkının her gün ofis kapısından içeri girdiğini mi sanıyorsun?" Beckett homurdandı. "Kendine gel."

"Onu rahat bırak," diye araya girdi Cortney. "Bir planı var. Onu zorlama."

Beckett ellerini havaya kaldırdı. "Onu yıkmıyorum. Sadece neye ihtiyaç olduğunu bilmiyor."

Cortney inledi. "Peki sen biliyorsun?"

Beckett, Dylan'a dönerek yüzünde yavaşça bir glmsemi yayıldı. "Sana karını buldum, değil mi?"

Cortney içini çekince Dylan kıkırdadı.

"O hala benim müşterim." Sakalımı kaşıyarak, "Hiçbir şey olamaz," dedim.

"Uzun vadeli oynamalısın," dedi Beckett. "Hiçbir şeyi şansa bırakamazsın. Bir plan yap ve uygula."

"Senin için söylemesi kolay." diye homurdandım. "Hoşlandığın kızı seninle evlenmeye zorladın."

Gülümseyerek, kadehini kaldırıp kadeh kaldırır gibi yaptı. "Evet. Hayatımda verdiğim en iyi karardı. Büyük kazanmak istiyorsan, büyük risk almalısın."

"Ben Becks'e katılıyorum," dedi Dylan. "Kader müdahale etti ve evrenin iradesini görmezden gelemezsin. Hemen daireyi ttsleyip yasemin kokulu mumlar yakmanı öneririm."

"Kaçma," diye uyardı Beckett.

Alaycı bir kahkaha attım. "Sanırım gelecek hafta sonu hepinizle görüşürüz."

Bölüm 23

Jess

Brian'ın bakmadığından emin olduğumda kendimi çimdikledim.

Bu olamazdı. O haberi verdiğiinden beri kızlar durmadan bağıyor ve ağlıyorlardı.

Lake Paige'in konserine bilet almıştı.

Onunla tanışacağımızı tesadüfen söylediğinde Kit gözyaşlarına boğulmuş, Greta ise dairede koşuşturup durmuş ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Bu bir rüya mı?" diye sordu Kit, bizi bekleyen helikoptere bakarak.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim.

Greta geldiğimizden beri elimi bırakmamıştı, o kadar sıkı tutuyordu ki kan dolaşımını engelliyordu. Brian odanın diğer tarafında, tüm çantalarımızın hazır olduğundan emin oluyordu. Hepsini kendisi taşımakta ısrar etmişti, ama şoför hepsini arabadan indirdiğinde muhtemelen teklifinden pişman olmuştu. Greta, Lake'in ikonik müzik videosundaki görünümünü yeniden yaratmak için aylarca vaktinin olmadığını fark edince kendini kaybetmişti, bu yüzden biraz fazla eşya getirmiş olabiliriz. Ama umarım iyi vakit geçirmek için yeterince parıltı, pembe ve püskülümüz vardır.

Kızlar yeni bir sevinç çılgılığı attılar ve dönmeye başladılar. "Lake Paige," dedi Kit. "Yeni albümü muhteşem. Sanki bebek sahibi olmak için ara verdikten sonra müzikal olarak daha karmaşık hale gelmiş gibi."

Greta Brian'a baktı. "Helikopterin mi var?"

Brian biraz rahatsız görünüyordu ve başını salladı. "Hayır. Bir arkadaşım ödünç verdi."

Beni bıraktı ve odanın diğer ucuna koştu. Kollarını açarak ona atladı ve sıkıca sarıldı. "Sen en iyisin."

Kit de ona katıldı, ancak biraz daha soğukkanlı davranmayı başardı.

Hâlâ her iki omzunda birer çanta olan Brian, ayakları üzerinde biraz sallandı.

"Kızlar, içeri girip pilotu dinlememiz gerektiğini düşünüyorum." Brian'ın yanaklarımdaki kızarıklığı görmemesi için dikkatimi önümdeki yere verdim. Onların heyecanı ve Brian'a olan sevgileri kalbimi burktu.

Haberleri verirken çok tatlı bir şekilde utangaç davranmıştı. Kızlar çığlık atıp çılgınca zıplamışlar ve Tia'yı uykusundan uyandırmışlardı.

Şimdi, o bizim çantalarımızı helikopter pistine taşıırken, ona nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Tamam, belki bu tamamen doğru değildi. Kirli zihnimde birkaç fikir vardı...

Ve bu zihin son birkaç haftadır aşırı hızda çalışıyordu. Çünkü Brian, her zaman centilmen ve profesyonel olan, şehvetli dürtülerini kontrol edebiliyordu, ama ben edemiyordum.

Ben aç bir kadındım. İş gününün sonunda onu her gördüğümde, gömleğinin kolları sıyrılmış halde, biraz bayılırdım.

Daireye girdiğimde onu Greta ile Lego oynarken ya da Kit'e kesirleri çarparken bulduğumda, ona olan ilgim daha da artıyordu.

Çünkü Brian sadece nesnel olarak yakışıklı değil, aynı zamanda nesnel olarak da *iyi bir* insandı. Bunu üniversitede de biliyordum, şimdi de biliyorum. Ciddi biriydi ve tabii ki bazen huysuz olabiliyordu, ama müşterilerine, iş arkadaşlarına ve Jersey'deki eski binada kurdukları küçük ailelerine çok iyi bakıyordu.

Ne kadar sinir bozucu olduğunu söylese de, o canavar kediye bile sevmeye başlamıştı.

Kızlar Boston'a uçarken sık sık çığlık atarak neşeliydiler. Brian, pilotun önündeki koltuğundan birkaç dakikada bir arkaya bakıp bana gülümserdi.

Kızlar manzarayı izlemekle ve benim telefonumla helikopterde selfie çekmekle meşguldü, ben de arkanıza yaslanıp manzarayı izlemeye odaklanmaya çalıştım. Yol boyunca, heyecandan midem kıpır kıpırdı.

Brian ile olan arkadaşlığım her gün değişiyor ve geliyordu ve bu çok güzel bir duygu olsa da, aynı zamanda kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı.

Çocuklarımın ona ve yeni arkadaşlarımıza bu kadar bağlanmış olması da kesinlikle yardımcı olmadı. O garip binada onlarla geçirdiğim geceler benim için çok değerli hale gelmişti. Tüm grup Çarşamba dans partilerini coşkuyla benimsemişti ve kızların bakılması gerekmediğinde, sadece ziyaret etmek için izin günlerimde bile uğramaya başlamıştık. Küçük ailemi korumak ve desteklemek için o kadar çok çalışmıştım ki, başkalarını da aramıza kabul etmenin ne kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim.

Boston'daki Greenbriar Hotel'in çatısına indiğimizde, liman önümüzde uzanıyordu ve Kit pencereden dışarıyı heyecanla işaret etti. "Buradan Lang Field'ı görebiliyoruz."

Elbette, stadyumun dışı Lake'in imzası niteliğindeki pembe fiyonklarla süslenmişti ve onun gelişini kutluyordu. Seaport Bulvarı, Boston belediye başkanı tarafından ona ithafen geçici olarak Lake Paige Bulvarı olarak yeniden adlandırılmıştı.

Helikopterden inip içeri girdikten sonra, helikopterin pervanelerinin yarattığı rüzgardan uzaklaştığımızda, Brian telefonuna bakarak yüzünü buruşturdu.

"Bu kısmı atlatmayı umuyordum, ama kız kardeşim burada ve sizi hemen onunla tanıştırmazsam Boston Polis Departmanı'nı arayıp beni gözaltına aldirmekle tehdit ediyor."

"Dylan mı?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

Brian her zaman onun ne kadar rahat biri olduğunu söylerdi. Yine de tehdit mi ediyordu?

"Evet." Boynunun arkasını kaşdı. "Aslında onun arkadaşı Delia olabilir, ama emin değilim. Kızlarıyla birlikte buradalar, konser için saç ve makyaj yapıyorlar."

"Saç ve makyaj mı?" Kit'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem sadece parlak göz farı almama izin verdi."

Böylece kendimizi otelin çatı katına giderken bulduk.

Otelin en üst katının tamamını kaplıyordu ve benim dairemle Brian'ın dairesi birleşse bile ondan daha büyüktü.

Her yerde çocuklar vardı ve kapıdan girer girmez, ıslıl ıslıl bir kızıl saçlı çocuk bana sarıldı.

Geri çekildi ve yanaklarımı avuçlayarak, sanki adım kutsal bir dua gibi, "Jess" dedi.

Cevap veremeyecek kadar şaşkın bir şekilde, olduğum yerde donakaldım ve onun beni incelemesine izin verdim.

"Tam da tahmin ettiğim gibi. Tamamen mor. Ve kardeşim için tamamen mükemmel." Yanağıma hafifçe dokunduktan sonra geri çekildi ve çocuklarıma selam verdi. "Merhaba kızlar. Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Kit, Brian bana piyano performansının videosunu gönderdi. Çok yeteneklisin. Ve Greta, kocam seninle tanışmak istiyor, böylece seni Revs hayranı olmaya ikna edebilecek."

Kızlar, onun tatlı, dostane yüzünden gerçekten etkilenmişlerdi ve parlak mekanı meraklı gözlerle inceliyorlardı. Boston'un silüeti önümüzde uzanırken, devasa pencerelerden ışık içeri doluyordu.

Dylan geniş bir hareketle "Girin içeri. Herkes burada" dedi.

Baktığım her yerde çocuklar koşup oynuyordu ve Lake Paige'in müziği hoparlörlerden yüksek sesle çalıyordu.

Dylan bizi odanın derinliklerine doğru götürürken, iki genç çocuk önümüzden koşarak geçip giderken aceleyle özür dilediler. Liv ve Delia ile tanıştık, onların ergenlik çağındaki kızları hemen benim kızlarımı bu etkinlik için tutulan kuaföre götürdüler.

"Anne," diye bağırdı Greta, bir garsonun tepside getirdiği köpüklü elma şarabı dolu şampanya kadehini kaldırarak. "Saçıma tinsel takabilir miyim?"

"Tabii." Başka bir garson şampanya ile bana yaklaşıırken ona başparmağımy kaldırarak onay verdim.

Dylan'ın bir dizi kreş zincirinin sahibi olduğunu öğrendim. Liv, Boston Revs'i yönetiyordu ve Delia ise savcı ve hayırseverdi. Üçünün toplam on kadar çocuğu vardı. Açıkça yoğun bir hayat sürüyorlardı, ama aralarındaki sevgi ve şefkat anında hissedilebiliyordu.

Dylan bana şampanya ve şarküteri ikram etti, benimle ve çocuklarla ilgili soru üstüne soru sordu. Arada sırada, sanki bana bir şey söylemek istemesine kardeşine anlamlı anlamlı bakıyordu.

Brian, odanın diğer tarafında bir grup erkekle birlikteydi ve konuştukları şeyin, ilgili kişileri göz önüne alındığında, beyzbol ve imparatorluk kurmak olduğunu tahmin edebiliyordum.

Teorik olarak, bunlar benim her ne pahasına olursa olsun kaçındığım türden insanlardı. Kenneth ile evliyken, şirket sahibi, yönetim kurulu üyesi ve helikopter sahibi olan insanlarla asla uyum sağlayamadım. Onlar beni her zaman önemsiz ve küçük hissettirmişlerdi. Sanki benim Vermont'lu bir çiftçi kızı olduğumu ve onlardan biri olmadığımı sezebiliyorlardı.

Ancak bu grup daha farklı olamazdı. Bu kadınlar beni içten gülümsemelerle karşıladılar ve çocukları da benimkine ilk andan itibaren çok nazik davrandılar. Ve burada kimse havalı davranmıyordu. Bu, benim alıştığımдан çok farklıydı. Gösteriş yoktu, kimse birbirini alt etmeye çalışmıyordu. Sadece samimi dostluklar ve eğlence vardı.

İçimde bir duygu dalgası yükseldiğinde, tehlikeli bir şekilde taşmak üzereyken, tuvalete gitmek için izin istedim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kendime geldim ve geri döndüğümde, tavandan tabana pencerelere doğru yöneldim. Orada, manzarayı içime çekiyordum ki, onun varlığını hissettim.

"Eğleniyor musun?"

Ona döndüm, gözlerim yaşlarla doldu. Kendimi toparlamam buraya kadarmış. "Bu çok fazla."

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. Birkaç saniye öylece durduk, sessizce limanın karşısındaki Logan Havaalanına inen uçağı izledik.

"Hiçbir şey fazla değildir," dedi yumuşak bir sesle. "Sen asla fazla olmayacaksın."

Sessizlik geri döndü, penthouse'da devam eden kaosun ortasında bile üzerimize bir sükunet çöktü.

Ne kadar bunalmış olsam da, bunun ne kadar mükemmel hissettirdiğini inkar edemezdim.

Bu adama kesinlikle aşkıttım. Onun nezaketi, düşünceli tavırları ve kalbine. Bunu çok uzun süre inkar etmiş ve kaçınmıştım.

Zamanlama daha kötü olamazdı. Hiçbir şey olamazdı. Ama en azından bu mükemmel anın tadını çıkarabilirdim.

Bölüm 24

Brian

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Gülümsemeler, selfieler ve Lake Paige şarkı sözlerinin sürekli alıntılanması. Bu sanatçının müziği etrafında bir dostluk ve güçlenme alt kültürü yarattığını fark etmemiştim, ama bu gece her şey ortadaydı.

Dylan'ın en yakın arkadaşlarının kızları, Kit ve Greta'yı gruba dahil etmek için birkaç dakika harcadılar. Şimdi hepsi parıldıyor ve durmadan bağıyorlardı. Bu hem enerji verici hem de yorucuydu.

Bunu çok sevdim.

Jess o kadar güzel görünüyordu ki, gözlerimi ondan ayırmak zordu. Mutluluktan parlıyordu ve daracık elbisesi de buna katkıda bulunuyordu.

Dylan, elbette, tüm kadın ve kızların seçmesi için otelin çatı katına bir sürü kıyafet getirmişti.

Oda servisi atıştırmalıklar getirmişti ve kızlar bir moda gösterisi düzenlemişlerdi, bu da sonunda bir dans partisine dönüşmüştü. Kit'i hiç bu kadar neşeli ve heyecanlı görmemiştim. Kendini çok rahat hissediyordu, büyük kızlarla sohbet ediyor ve ayakkabı seçimleri konusunda danışıyordu.

Jess'in tipik tarzında, parlak pembe, ışıltılı askılı bir elbise seçmişti. Makyaj sanatçısı dudaklarını her zamankinden daha çekici ve öpülesi hale getirmişti, bu yüzden ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bunu istedim. Onu öpmek, ona sarılmak. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermek. Ama o çizgiyi aşamadım. Henüz değil.

Neyse ki, o kadar meşguldük ki, bunu düşünmeye bile vaktim olmadı. Fotoğraf çekme görevini üstlendim ve bu görevi ciddiye alarak kızlar için her anı ölümsüzleştirdim.

Stadyumda, VIP girişinden geçtik ve kulaklıklı adamların kullandığı asansörlerle yukarı çıktık. Her şey çok resmiydi ve daha önce bir beyzbol sahasında yaşadığım hiçbir deneyime benzemiyordu.

Beckett bizi labirent gibi koridorlardan geçirdi ve sonra bizi beklememiz için iyi döşenmiş bir odaya götürdü.

Çocuklar bir kez daha özenle hazırlanmış bir dans rutini koreografisini yaparken, ben Jess'in yanında durup, her şeyi içselleştirirken yüzünü izledim. O kadar güzeldi ki. Ama dudaklarının ekstra dolgunluğuna alıştığım için şimdi dikkatimi çeken şey, yüzündeki saf mutluluktu.

Her ayrıntı onun için önemliydi. Her an özeldi. Sadece bugün değil, her zaman böyleydi. Hayatın sıradan anlarında da, heyecan verici anlarında da dans ediyor, şarkı söylüyor, yemek pişiriyor ve gülümsüyordu.

Hepsini onunla paylaşmak istedim. Ve merak beni öldürüyordu. Sabahları ilk iş olarak nasıl görüldüğünü bilmek istedim. Ona çiçeklerle sürpriz yaptığımda yüzünün nasıl aydınlandığını görmek istedim. Onu orgazma ulaştırdığımda eskisi gibi kızaracak mı diye öğrenmek için can atıyordum.

Odaklan, Brian.

Şimdilik, bu dostluktan öteye geçmemeliydi.

Fantezilerimi kontrol altında tutamazsam, uzun bir hafta sonu olacaktı.

Zihnim yine kontrolümden çıkmadan önce kapı açıldı ve iki iri yarı güvenlik görevlisi içeri girdi, ardından Lake Paige geldi. Stadyumun önündeki reklam panosundaki küçük, genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Uzun kahverengi saçlar, kendine özgü kırmızı dudaklar ve bulaşıcı bir gülümseme.

Çılgınlık ve heyecan ortalığı kapladı ve ben tekrar fotoğrafçı moduna geçtim.

Çocukların her biriyle sohbet etti, onlara sarıldı, el çaktı, kıyafetlerini övdü ve en sevdikleri şarkıları sordu.

Sıcak bir el koluma dokunduğunda, telefonumun ekranından gözlerimi ayırdım. Yanımda duran Jess, gözleri buğulu, titrek bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu harika," dedi.

Lake Greta'ya yaklaşırken, dirseğimle Jess'e hafifçe vurdum. "Oraya git."

O ellerini havaya kaldırdı. "Oh hayır. Fotoğraflarda yaşlı kadınlar istemiyorum."

"Harika görünüyorsun." Ciddi bir bakışla ona baktım. "şimdi oraya git ve kızlarınla fotoğraf çektiş."

Sonunda, Lake'e doğru sürünerek yürüdü. Lake kollarını açıp ona sarılmak için uzandığında, Jess hayranlıktan sendeledi. Sarılırken, kızlarına baktı ve gözlerinden bir damla yaş sildi. Dördü poz verdiler, barış işareti yaptılar ve komik suratlar çektiler. Lake, bir sonraki hayranına geçmeden önce her birini özel hissettirmek için zaman ayırdı. Ancak sonunda sahneye çağırıldı. Kapı arkasından kapandığında, oda yine coşkuyla doldu.

"Ben öldüm," dedi Kit, elini kalbinin üzerine koyarak, ergenlik çağındaki endişesini göstererek. "Beni göm, anne. Bu hayatımın en güzel günü."

Jess şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "En azından konser bitene kadar cenaze planlarını yapmayı bekleyebilir miyiz?"

"Tamam." Başını geriye atarak iç geçirdi. Sonra bana döndü. "Teşekkürler, Brian." Parlak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti ve bana kocaman bir kucaklama ile sarıldı.

Greta da ona katıldı ve Jess ikisini de kollarıyla sardı, elleri zar zor sırtıma ulaşıyordu.

Bu sevgiye hazırlıklı değildim ve böyle takdir edilmek bu kadar iyi hissettirdiğine biraz şaşırdım. Jess ve çocuklarını mutlu etmek beni de mutlu etti.

Birkaç dakika sonra konferans odasından çıkarıldık ve grubu takip ederek sahibinin locasına doğru ilerlerken, ne kadar eğlendiğime şaşırdım. Genelde kalabalık ve gürültüden hoşlanmam, ama buradaki enerji inkar edilemezdi ve bunu Jess ile paylaşmak çok özel bir duyguydu.

Açılış gösterisi başladığında, Jess dans etti, şarkı söyledi ve çocukların dans rutinlerine katıldı.

Lake sahneye çıktığında, havada enerji dolaşmaya başladı. Altmış bin kişilik bir kalabalığın içinde kendini tamamen güvende hissetmek imkansız gibi görünüyordu, ama ben burada, hiçbir şey umurumda değilmiş gibi duruyordum. Etrafım ışıltı, dostluk ve kucaklaşmalarla çevriliydi. Ve tüm grubumuz, Beckett ve benim gibi huysuzlar bile, harika vakit geçirdi.

Jess bana her dokunduğunda kanım kaynıyordu ve kendime uzun vadeli bir oyun oynadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum. Henüz anlamadığım ama nefes almaktan daha çok ihtiyacım olan bir bağın temellerini atıyordum.

Çok şey bilinmiyordu, ama içimden bir ses, bu kadının tüm bunlara değdiğinden emindi. Sabırlı olmalı ve bir gün onun benim olabileceğini ummalıydım.

Sahibinin locasının girişinde görevli güvenlik görevlileri, ritimle birlikte yanıp sönen ışıklı bilezikler dağıtmıştı.

Lake sahnede yürüyüş yaparken göz kamaştırıcı ışıklar parılıyordu ve yedek dansçılar sahneye çıktığında, başlarının üzerinde bir dizi havai fişek patladı.

Kalabalık, hiç yorulmadan, hiçbir sözü kaçırmadan her kelimeyi birlikte söyledi.

Kalbim güm güm atarken, titreyip çılgınca zıplayan Kit ve Greta'ya gizlice baktım. Hayatımda sadece birkaç kez bu tür bir sevgi hissetmiştim. Liam, elbette, doğduğu gün kalbimi çalmıştı. Sully ve Cal'ın çocuklarına da özel bir sevgim vardı. Bu iki kızın kalbimi bu kadar çabuk ele geçirip orada yer edinmeleri beni çok etkilemişti.

Müzik yavaşladığında ve Lake ünlü aşk şarkısı "Hold Me"yi söylemeye başladığında, cep telefonu ışıkları birer birer yandı. Bileziğim mavi renkte parladı ve dikkatimi yanımda duran elime çekti.

Böylece, Jess'in parmakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Ona bakarken, ona dokunma, sıkıca sarılma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Bu dürtüyle mücadele etmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla irade gerektirdi. Bir iç çekerek sahneye döndüm ve göğsümdeki ısrarcı çekişmeyi görmezden gelmeye çalıştım.

Hâlâ kendimle mücadele ederken, Jess sanki aklımı okumuş gibi elimi tuttu ve bana gülümsedi.

Birbirimize bakarken zaman durdu, müzik, ışıklar ve kalabalık arka planda kayboldu.

Karanlıktı, ama gözlerindeki duyguyu saklamak mümkün değildi. Bu, ikimizin de henüz tam olarak kavrayamadığı, derinleşen bir bağdı.

Kalbim hızla çarparak sahneye döndüm ve avucumdaki onun avucunun hissine odaklandım. Bu, umduğumdan daha fazlasıydı. Yarın geldiğinde, bir adım geri atıp o sınırları yeniden kurmam gerekecekti. Ama bu gece, her anın tadını çıkaracaktım.

Bu kaderimde vardı. Doğruydı. Arkadaşlarımın beni buna zorladığı için çok şükür.

Hiçbir şey olamazdı. Bu hala geçerliydi. Ama bu an bir şey ifade ediyorsa, en azından Jess artık anlamıştı.

Benim için özel olduğunu anlamıştı. Onun ve çocukları için her şeyi yapacağımı anlamıştı.

Tek dezavantajı neydi? Lo ve Sloane'a haklı olduklarını itiraf etmek zorunda kalacaktım. Bir jestin çok şey ifade edebileceğini, ona kelimelerle ne kadar değerli olduğunu söylemem hala yasak olsa bile.

Tanrım, dayanılmaz olurlardı.

Ama bu his, el ele tutuşurken hissettiğimiz heyecan ve rahatlığın garip birleşimi, her şeye değdi.

Arada, locadaki bar alanında çocuklara su almak için dururken, bir el omzuma o kadar sert bir şekilde kondu ki, elimdeki şişeleri düşürmek üzereydim. Dönüp baktığımda Beckett Langfield'in beni izlediğini gördüm ve şişeleri düşürmeden tutmayı başardım.

"Teşekkür ederim," dedim, duygularım hala içimi kaplamıştı. Bu adam bir milyarderdi, şirketin en değerli müşterilerinden biriydi ve bir nevi arkadaşımdı. Bana hiçbir borcu yoktu, ama yine de buraya, dünyanın zirvesine ulaşmama yardım etmişti.

Jess ve kızlara, yerlerinden kıpırdamamış olanlara baktı ve viski kadehini bana doğru kaldırdı. "Hizmet etmekten mutluluk duyarım. Sakın batırma."

Bununla bununla yürüdü yürüdü yürü yürü eşinin
eşinin ve iki kız kızları.

Suları dağıttıktan sonra, nefes almaya odaklandım ve kendimi toplamaya çalıştım.

"Brian." Kit bana doğru koştu ve kollarıyla belimi sardı. Başını kaldırdığında, gözleri yaşlıydı ve küçük yüzü

gözyaşları ve gökkuşığı parıltısıyla lekelenmişti. "Bu hayatımın en güzel günü," diye hıçkırdı. "Teşekkür ederim."

Ben tepki veremedim, Greta ve Jess de ona katıldı. Üçü de zıplayarak beni sıkıca sarıldılar. "Sen en iyisisin Brian," dedi Greta, sesi boğuktu.

Onları elimden geldiğince sıkı sıkı sarıldım ve o anın tadını çıkardım. Odanın diğer ucunda Beckett gözlerimi yakaladı ve kadehini kaldırdı. Kahretsin, haklıydı. Bundan kaçamazdım.

Bölüm 25

Jess

"Boston'u özlemişim." Yüzümü gökyüzüne doğru çevirip bir daire çizerek döndüm. New York kadar kalabalık değildi ve aynı aciliyet yoktu, ama bu şehir her zaman kalbimde bir yer edinmişti. Tarihi ve mimarisi, herkesi durup manzarayı seyretmeye yetecek kadar güzeldi. Burada olmak, New York'ta olduğu gibi kalabalıkların bir parçası olmak yerine, hikayenin ana karakteri gibi hissetmemi sağladı.

Hava da daha serindi. Haziran ayı olmasına rağmen, serin esinti beni uyanık tutmaya yetiyordu.

"Kızlar iyi mi sence?" diye sordu Brian. "Geri dönebiliriz." Alaycı bir şekilde güldüm. "Gittiğimizi görünce çok sevindiler."

Biz ayrıldığımızda, tüm ekip dostluk bilezikleri ve s'mores yaparken, dün geceki konseri durmadan konuşuyorlardı.

Dylan, çadırlar, uyku tulumları ve her şeyle birlikte çatı katında büyük bir kamp gecesi düzenlemişti ve otel personeli de atıştırmalıklar ve fenerler sağlayarak elinden geleni yapmıştı. Kocası Courtney'nin ailesinin otel zincirinin sahibi olduğunu söylemişti, bu yüzden onun istediği her şeyi yapmasına izin vermeleri mantıklıydı. Son gün bu kadar garip ve gerçeküstü olmasaydı, bunu sorgulardım. Şu anda bir masalda süzülüyor gibiydim, bu yüzden o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmiyordu.

Kızlar, yine kampta kalmayı tercih ettiklerini söylediler, böylece lüks otel odasını tek başıma kullanabilecektim. Uzun süredir hiç tatil yapmadığım için bir gece tatil yapacağım için çok mutlu olmam gerekirdi, ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden Brian'dan benimle yürüyüşe çıkmasını istedim.

Dylan'ın bazı arkadaşları ve eşleriyle akşam yemeğine davet edilmiştik, ama önceki günün kaosundan sonra sakın bir akşam geçirmeyi tercih ederek daveti reddettiler. Kızlar ve ben bu sabahı

Özgürlük Yolu'nda yürüyüş ve Bilim Müzesi'nde geçirdiğim öğleden sonra, ayaklarım ağrıyor olsa da, son otuz altı saatte yaşananları sindirmek için sessizliğe ve temiz havaya ihtiyacım vardı.

Konser, kızlarımın doğduğu günler dışında hayatımın en harika deneyimi olmuştu. Kit ve Greta'nın yaydığı saf mutluluk, kalbimi sevinçle doldurmuştu. Evet, hala coşkuluydum, ama içten içe bunun nedeni Lake Paige ile tanışmak değil, Brian'ın elini tutmakti. Bu hareket çok masumdu, ama yine de çok anlamlıydı. Bana baktığı zamanki gözlerindeki yoğunluk kalbimi hızla attırdı ve benim ve çocuklarım için yaptığı şeyin önemi beni bir otobüs gibi çarptı.

Bu adama aşık oluyordum.

Bir ömür önce aşık olduğum çocuk değil.

Şu anda yanımda duran adam.

Haftalar önce, bu çekiciliğe razı olmuştum. Çekicilik normaldir. Ama bu aciliyet, göğsümdeki bu acı, şehvetten çok daha fazlasıydı.

Şehri gezerken kot pantolon ve tişört giyiyordu. Yirmi yıldır onda görmediğim bir görünümdü. Rahat kıyafeti onu daha genç gösteriyordu, bu da düşüncelerimi zaman içinde geriye, sık sık bu sokaklarda birlikte yürüdüğümüz günlere götürdü. Genç, kaygısız ve aşık.

Aradaki farklar gece ile gündüz gibiydi. Şimdiki hayat karmaşık ve zordu ve her gün, genç zihnimin o zamanlar hayal bile edemeyeceği zorluklar içeriyordu.

Bu sokaklarda dolaşarak, hayal kurarak, sohbet ederek ve el ele tutuşarak çok eğlenmiştik. Ama artık farklı insanlardık. Büyümüş, yorgun ve bitkin. O Jess versiyonu benden o kadar uzaktaydı ki, Boston'da bile onu zar zor hissedebiliyordum.

Peki ya Brian? Yetişkin hali dizlerimi titretmişti. "Burası çok güzel," dedim, Rose

Kennedy Greenway'de yürürken "Burası çok güzel," dedim. "Buranın çirkin bir otoyol olduğunu hatırlıyorum." Onun cevabı kolay ve sıradandı, ifadesi içe dönük.

Uzun bir süre sessiz kaldık, ama her adımda içimde duygular kabarıyordu. Patlamak üzereyken, kendimi tutamayınca aniden durdum ve ellerimi sıktım.

O da durdu, geri dönüp endişeyle bana kaşlarını çattı.

"Teşekkür ederim," diye patladım. "Her şey için. Bu yolculuk bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi."

"Rica ederim," dedi, çenesini eğerek. "Ama dün gece kızların yüzlerindeki ifade, benim için yeterli bir teşekkür."

Kafamı salladım. "Bir gün sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım. Ama şimdilik, sadece şunu söylememe izin ver."

Kalbim hızla çarparak, elini tuttum ve göz teması kurmaya zorladım kendimi.

"Teşekkür ederim. Arkadaşlığın ve çocuklarıma gösterdiğin nezaket için. Güvenebileceğim biri olduğun için teşekkür ederim. Uzun zamandır yanımda, takımımda biri olmamıştı. Her savaşı tek başıma vermek zorunda kalmamanın ne kadar iyi bir his olduğunu unutmuşum."

Derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm," dedim, ellerini bırakarak. "Ortamı garip hale getirmek istememiştim."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Yaptın. Ve ben senin takımındayım. Cal, Lo, Sully, Sloane, Tia ve çocuklar da öyle. Lanet olası kedi bile. Bütün işlevsiz ailemiz."

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin," diye cevap verdim, gözlerim yaşlarla doldu. "Yaptığın iş çok önemli ve bunu sevdiğin ve seni seven insanlarla birlikte yapıyorsun."

Uzun bir nefes verdi. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," dedi, kaşlarını çatarak. "Sen gelene kadar ne kadar kendimi tuttuğumu fark etmemiştim. Önceliklerim karışmıştı."

Cevap beklemeksizin, sinyalin yeni değiştiği yaya geçidine doğru beni çekti.

Onunla burada olmak gerçeküstüydü. Şehir çok değişmişti, ama birlikte sokaklarda yürürken sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissettik. Durmadan konuştuk, güldük ve anıları yad ettik, şimdiki zaman ve geçmiş birbirine karıştı.

Boston'un North End semtindeki parke taşlı kaldırımlarda Genaro's'a doğru yürürken, "Eğlendik," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, eğlendik." Bir zamanlar tanıdık olan, genç ve aşık olmanın ve yetişkinliğin tüm yüklerinden kurtulmanın getirdiği büyülü hissin hayaleti beni sararken gülümsedim.

"Umarım pizza bunca yıl sonra hala muhteşemdir."

"Delia'nın nişanlısı Enzo öyle olduğunu söyledi. O Bostonlu. Bu işlerden anlar."

Bana kapıyı açtı, sonra beni kareli masa örtüleri ve şarap şişelerinde mumlar bulunan küçük oturma alanından geçerek doğrudan paket servis penceresine götürdü.

Koku beni derinden etkiledi, ardından bir nostalji dalgası geldi. Pizza severdim, ama New York'taki hiçbir pizza dükkanı böyle kokmuyordu.

Gri bukleleri bandana ile arkaya bağlanmış minyon bir kadın tezgahın üzerinden başını çıkardı. "Ne istersiniz?" diye sordu, kalın Boston aksanıyla.

Brian bana baktı ve ben başımı salladım. Bunca yıl sonra siparişim değişmemişti.

"Bir dilim mantarlı ve bir dilim pepperoni," diye cevapladı.

Elimizde kağıt tabaklar, tekrar dışarı çıktık. Dilimler yirmi yıl önceki kadar büyüktü, her bir köşesi tabaktan sarkıyordu. Hamuru o kadar inceydi ki, North Square Park'a doğru caddeyi geçerken düşmemesi için iki elimle tutmak zorunda kaldım.

Bir bank bulduğumuzda Brian, "Eskisinden daha güzel olmuş," dedi. Isırıklar arasında heykel bahçesini ve kusursuz peyzajı inceledi.

Ellerim dolu olduğu için, küçük gri ahşap evi işaret ederek başımı salladım. "Orası Paul Revere Evi. Bu küçük yerin ilgi görmesine sevindim. Freedom Trail turunda, buranın 1600'lü yıllarda halka açık bir toplanma yeri olduğunu öğrendik. Eskiden burada bir toplantı salonu da vardı. Devrimin birçok önemli kısmı burada planlanmıştı."

Bana gülümsedi. Etrafımızda turistler sohbet ediyor ve fotoğraf çekiyordu, serin gece havası lezzetli yemeklerin ve olasılıkların kokusuyla doluydu.

"Cannoli için yerin var mı?" diye sordu. Küçük bir taş bankta sıkışmış, dizlerimiz birbirine değiyordu, o pizzasının kenarını çiğniyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Ne kadar büyük olursa olsun, bir dilimi bir çırpıda yiyip, daha fazlasına yer açabiliyordu.

Dikleştim ve başımı salladım. "Mike's mı, Modern mi?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve elimden kağıt tabağımyı aldı. "Tabii ki Modern. En son birlikte buraya geldiğimizden beri çok şey değiştiğini biliyorum,

ama tüm cannoli ilkelerimi terk edeceğimi düşünemezsin."

"Sadakatini değiştirip değiştirmedüğinden emin değildim," diye alay ettim.

Elini göğsüne koyarak geriye doğru sendeledi. "Asla."

Sakalının, dudağının köşesindeki pizza sosu lekesini neredeyse tamamen gizliyordu. Onu bu kadar dikkatle inceliyor olmasaydım, muhtemelen fark etmezdi. Ama artık gördüğüm için, başparmağımın ucuyla silmeden duramadım.

Sık sık dokunuyorduk, ama konser sırasında el ele tutuşmamızı saymazsak, asla samimi bir şekilde değil. Yargı gücümün eksikliğini, beynimi bulanıklaştıran nostaljiye bağladım.

Başparmağım dudaklarının köşesine dokunduğu anda, bunun bir hata olduğunu anladım. Nefesimi tutarak, elimi hızla geri çektim.

Ama o bileğimi yakaladı, altın rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda erimiş gibiydi. Beni sıkıca tutarak, çok yakın olmasa da bana doğru eğildi. Ona bu kadar yakinken, tek düşünebildiğim dudakları ve onu öpmek için ne kadar çaresiz olduğumdu.

Kendimi kontrol edememem çok saçmaydı. Ben kırk bir yaşında bekar bir anneydim, aşk acısı çeken bir üniversite öğrencisi değil.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Bu yüzden aradaki mesafeyi kapattım.

Dudaklarımız birleştiği anda, gözlerimin arkasında havai fişekler patladı. Ve tatlı bir nostalji yerine, saf bir sıcaklık dalgası beni sardı.

Beni kendine çekti ve çenemi avuçladı, yumuşak dudakları kararlıydı.

Sanki bedenim kendi iradesine sahipmiş gibi, kendimi ona doğru ittiğimi fark ettim, neredeyse kucağına düşecektim.

Öpücük uygunsuz değildi. Sonuçta halka açık bir yerdeydik. Ama kasıtlıydı. Dudakları sert ve odaklanmıştı, ben ona erirken ağzımı açmam için beni kışkırtıyordu. Bu yeni ve eski ve canlandırıcı bir duyguydu.

Ama sonra durdu.

"Üzgünüm." Derin bir nefes aldı, uzaklaştı ve ayağa kalktı. Sessizce, gözlerime bakmadan kağıt tabaklarımızı topladı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Ağzımdan korkunç bir biber kokusu mu geliyordu? Karıncalanan dudaklarıma dokundum, beynimin olanları anlamaya çalışmasını sağladım.

Ayağa kalktım, kucağımdaki kırıntıları silkeledim, ona bakmaktan kaçındım. Tanrım, durumu tamamen yanlış yorumlamak bana kalmış.

Ama onun yüzüne saldırmamıştım, değil mi? Hayır, o da beni öpmüştü.

"Jess," dedi yumuşak bir sesle, sesindeki pişmanlık beni irkiltti. "Bana bak."

Güç topladım. Sonra yavaşça yüzümü kaldırdım ve kendimi ona odaklamaya zorladım.

"Bunun için özür dilerim." Boğazı düğümlenerek, zorlukla yutkundu. "Kendimi kaptırdım. Bunu yapmamalıydım."

Tanrım, bu çok utanç vericiydi. Sandaletimin burnuyla gevşek kaldırım taşlarını kazıyarak, Paul Revere'in hayaleti atıyla buradan geçip beni bu büyük utançtan kurtarmasını diledim.

O içini çekti. "Yürümeye devam etmek ister misin?"

Kafamdaki karışıklığı atmak için çaresizce başımı salladım. Bunun büyümlü bir öpücük, olağanüstü bir deneyim olduğunu düşünmüştüm. Ama belli ki, bu konuda yalnızdım.

Başarısız evlilikten sonra her küçük şeyi romantikleştirmeyi bırakacağımı düşünürsünüz. Tanrım, ne aptalmışım.

Hanover Caddesi'nden aşağı doğru ilerleyip sahile geri döndük, Boston Limanı boyunca zikzaklar çizerek iskelelere sarılırken, yol boyunca hiç konuşmadık.

Her blokta utanç duygum artıyordu, ta ki beni tamamen tüketene kadar.

Ama o eğilmişti. O da beni öpmüştü. O anı defalarca tekrar ettim, bunu uydurmadığımdan emindim. Fan Pier'e vardığımızda, utanç öfkeye dönüştü.

Yan yana oturmuş, bizim yerimizde pizza yiyip flört ediyorduk. Kolumu tutan oydu. Lanet olası bir filmdeki kahraman gibi eğilen oydu.

"Ne oluyor?" diye bağırdım sonunda, korkuluğa dayanıp uzaktaki devasa bir konteyner gemisine odaklandım.

O sessizce yanıma geldi.

Bebek arabası olan bir ailenin geçmesini bekledim, sonra dönüp göğsüne parmağımı batırdım. "Sen de beni öptün," diye fısıldadım. "Sen eğildin." Inleyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Sen de

ve çok iyi bir öpücüktü. Nasıl olur da sanki bir hata yapmışsın gibi davranırsın?"

Her suçlamayla vücut ısım yükseliyordu. Haftalardır bu konuyu dolambaçlı bir şekilde konuşuyorduk. Beni ve çocuklarımı hayatımızda bir kez yaşayabileceğimiz bir macera için Boston'a götürmüştü. Bütün bunları nasıl anlamayabilirdim ki?

"Jess." Elimi tuttu, avucunun içi sıcaktı. "Jess, lütfen dinle."

Limanın yansıttığı ay ışığında daha da yakışıklı görünüyordu, gölgeler keskin çene hattını daha da belirgin hale getiriyordu.

"Harika bir öpücüktü," dedi, elimi sıkarak. "Ve evet, eğildim. Bunu çaresizce istedim. Seni çaresizce istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne?

Yutkundum, düşüncelerimi topladım. "Beni mi istiyorsun?"

Yanağımı avuçladı ve bir adım öne çıktı, böylece neredeyse göğüs göğüse duruyorduk.

"Çok fazla," diye homurdandı. Sesi kararlılıkla doluydu, ama bir saniye sonra yüzü düştü ve başını eğdi. "Ama yapamam. Sen benim müşterimsin. Bu duygularımı kontrol etmeye çalıştım, ama kendimi ancak bu kadar kontrol edebiliyorum. Sonra sen beni öptün ve sanki tüm hayallerim gerçek oldu."

Midem kıpır kıpır oldu. O da bunu hissetmişti. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu.

Ama... "Müşterin olmam kimin umurunda?"

Ellerini belime koydu ve beni kendine çekti. "New Jersey Barosu umursar. Hem de çok. Bu etik değil."

New Jersey Barosu'nu siktir et. Bu gecenin bitmesini istemiyordum. Bu gezinin bitmesini istemiyordum. Son otuz altı saat gerçekten büyülü geçmişti ve bunun için bu adama teşekkür etmem gerekiyordu.

"Ya eğer..." Parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve tırnaklarımı çenesinin kıllarına geçirdim. "Ya eğer kendimizi bırakıp ne olacağını görsek? New Jersey'de değiliz. Bu yolculuk başından beri büyülüydü. Ya bu gece için avukat ve müvekkil değil de, birbirlerinden ellerini çekemeyen iki insan olsak?"

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Yapamayız."

"Brian." Parmak uçlarımda yükselip onu nazikçe öptüm. "Ben sadece ölümlü bir kadını." "

Geri çekilirken yüzünü inceledim, gözlerindeki arzuyu, dudaklarının açılma şeklini fark ettim. Onu tekrar öptüm, bu sefer biraz daha uzun süre.

"Bana karşı koymamı bekleyemezsin," diye fısıldadım. "Özellikle burada. Çocuklarım kız kardeşinle hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor ve ben de kendime ait devasa bir otel süitindeyim."

Kolunu bana doladı, beni kendine doğru çekti ve ateşli bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi.

"Siktir," diye ağızma homurdandı. "Jess."

"Ben yorgun bir bekar anne" diye itiraf ettim. "Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sana olan çekiciliğime karşı koyamıyorum." Ellerimi göğsüne koyarak, kirpiklerimin arasından ona baktım. "Ve beni istediğini söylerken gerçekten ciddiysen, hadi yapalım bunu. Otele geri dönelim ve istediğimizi elde etmek için kendimize bir gece verelim."

"Bir gece mi?"

"Evet. Benim çocuklarıma, senin de kariyerine öncelik vermediğimiz bir gece. Sadece o anı yaşadığımız bir gece."

Nefesi kesildi. "Ya bir andan fazlasını istersem?"

İçimde dolaşan arzunun etrafında bir tedirginlik belirdi. İşte oradaydı. Kaygan zemin. Beyaz atla gelip tüm sorunlarımı çözecek mükemmel bir erkeğin vaadi. Bu bir fanteziydi, gerçek hayat değildi. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Hayatlarımız farklı yönlerde gidiyordu. Asla kısa bir anın ötesine geçemezdik. Ama ben o anı istiyordum. Ve lanet olsun, bunu hak etmiştim.

"Verebileceğim tek şey bu." Sakalını okşadım. "Kabul et ya da reddet, Machon. Otel odama gelip, soyunup, beni becermek ister misin?"

Beni tekrar öptü, ıslak ve çaresizce, sonra geri çekildi, nefesi kesilmiş ve gözleri çılgınca.

"Tabii ki, seni mahvedeceğim."

Bölüm 26

Brian

Tam da tahmin ettiğim gibi oldu. Bir kez kapıları açtık mı, geri dönüş yoktu. Jess ve ben otele dönerken birkaç kez durup öpüştük.

Ağzı.

Siktir. Yumuşak ve sıkıydı, onu öpmek yirmi yıldır yaşadığım her şeyden daha iyi hissettirdi. Tanıdık ama tamamen yeniydi, şehvetimin ateşini körükledi.

Asansöre bindiğimizde, yaşlı bir beyefendi de bize katıldı ve Jess'e şapkasını kaldırarak selam verdi. Jess, ellerini kavuşturmuş, masum bir ifadeyle dururken, biz sessizce yukarı çıktık.

Yol boyunca ona bakışlar attım, keşke yalnız olsaydık da ona dokunabilseydim diye düşündüm.

Bunun yerine, gözlerimi kapattım ve yanımda duran kadın için hatırlayabildiğim tüm tanrılara şükrettim. Ona bu kadar yakın olmak, beni her zamankinden daha canlı, zinde ve çok mutlu hissettiriyordu.

Parkta yan yana pizza yediğimiz o anlar, hayatımın en romantik randevularından biri olarak hafızama kazındı.

Sonunda asansör katımıza ulaştı ve koridora çıktığımızda, kaşlarını kaldırdı ve anahtar kartını uzattı. "Yarışalım mı?"

Koridorda koşmaya başladı ve bir saniye sonra ben de onu takip ettim ve çabucak yakaladım. Hızımı kesmeden onu omzuma attım. O, süitinin kapısını gösterdiğinde durdum.

Kıkırdayarak bana kartı uzattı. İçeri girince, geniş oturma odasından geçip yatak odasına doğru yürüdüm.

Onu kral boy yatakta yatırdım ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra üstüne çıktım, kollarımla onu sıkıca sarıp bir öpücük daha çaldım.

Bu öpücük açgözlüydü. Ben açlıktan ölüyordum.

Saçımı kavradı ve çekti, dillerimiz dans ederken omurgamdan elektrik akımı geçti ve sonunda vücudunu keşfetme fırsatı buldum.

O, tam da olması gereken yerlerde dolgun ve yumuşaktı. Lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Hayallerim, önümde uzanan bu tanrıçayı

Boynunu öperken, kemerimi kavradı ve sertçe çekti. "Yavaş ."

Onu dizlerimin arasına gömdüm. yüzümü
yüzümü gömdüm boynuna boynunazevk onun
sarhoş edici kokusunu.

"Hayır," diye hırladı. "Haftalardır seksi, nazik ve yardımsever davrandın. Kendimi tutmayacağım."

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama penisim daha da sertleşti.

Lanet olsun bu kadına.

Birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken, durup bir an durup onun görüntüsünü içime çekmem gerektiğini biliyordum. Ama ağzım ve ellerimle onun tenini keşfetmekle çok meşguldüm. Her santimi mükemmeldi ve her küçük nefes ve iç çekiş beni devam etmeye itiyordu.

Yavaşça sütyeninin askılarını aşağı çektim ve pembe meme uçlarının çoktan sertleştiğini görünce, homurdandım, eğildim ve birini ağzıma aldım.

Sırtını geriye doğru eğerek, parmaklarını boxerımın kumaşı üzerinden benim uzunluğuma doladı ve sıktı, ve ben yıldızlar gördüm.

Vücudumun kendini kaptırmaması için, bir kez derin nefes aldım, sonra bir kez daha. Sonra onu baştan aşağı öptüm, teninin hissini bilinçaltıma kazıdım.

Her anı hatırlamam gerekiyordu, çünkü hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi.

Mavi külotuna ulaştığımda, şehvetten başım dönüyordu ve zar zor dayanıyordum. Parmaklarımı beline takıp yavaşça aşağı doğru indirdim ve onun ıslak olduğunu keşfettiğimde ödüllendirildim.

"Bunların hepsi benim için mi?" Klitorisini nazikçe okşadım, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşündüm.

"Evet," diye inledi, ben parmağımı onun içine sokarken. Yüzünü inceleyerek parmağımı çıkardım ve dilimle temizledim.

Göz bebekleri büyüdü, neredeyse koyu renkli irislerini örtüyordu. "Sapık," diye iç geçirdi.

Parmağımı tekrar içine soktum. Ama bu sefer çıkardığımda, parmağımı dudaklarına götürdüm.

Tereddüt etmeden, gözlerimi hiç ayırmadan parmağımı diliyle yaladı.

"Kontrol sende," dedim, zar zor kendimi tutarak. "Bu, senin söylediğin kadar ileri gidecek."

"Ben varım." Dirseklerinin üzerine doğruldu, o dolgun göğüsleri sallandı.

"Ne istediğini söyle," diye ısrar ettim. Bu kadına vermeyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Beni sikmeni istiyorum," dedi. "Hızlı ve sert. Beni hayatım boyunca hiç olmadığım kadar seksi ve arzu edilir hissettiriyorsun. İçimde olmana ihtiyacım var."

"Ama." Yüzümü eğdim ve klitorisini yaladım. Bu hareket bana onu tatma fırsatı verdi. Ayrıca kendimi kontrol altına almam için zaman kazandırdı.

Arzumu dizginlemem gerekiyordu. Aksi takdirde, hayalimdeki kızın önünde kendimi rezil edecektim.

"Bunun için daha sonra bolca zaman var," diye inledi ve saçımı çekiştirdi. "Ne istersem yapacağını söylemiştin. Ve ben ne istediğimi biliyorum."

Bir iç çekerek ona baktım. Hazırlıklı gelmediğimi söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratamadan, o şeytani bir gülümsemeyle sırtıttı.

"Prezervatifleri yanıma aldım."

Dirseklerimle kendimi yukarı iterek, yüzünde herhangi bir tereddüt var mı diye baktım ama hiçbir şey bulamadım.

"Ben iyimser biriyim." Gülümsayarak yatağın kenarındaki makyaj çantasını aldı. Çantayı ustaca açtı ve içindeki bir düzine prezervatifi çıkardı, sonra onları yatağın üzerine attı.

Kalbim göğsümde sıkıştı. Kahretsin. O anda, bu kadına aşık olduğumdan hiç şüphem kalmadı.

Sonundan bir tane kopardı ve göğsüme bastırarak sessizce ayağa kalkmamı teşvik etti. Onun üzerine eğildiğimde, o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve boxer şortumu aşağı çekti.

Penisim sallandı ve o nazikçe okşarken, omurgamdan bir ürperti geçti.

Hızlıca prezervatifi taktı. Sonra kendini yatağa itti ve utanmadan bacaklarını genişçe açtı.

Onu görmek bile neredeyse bayılmama neden oldu. Her yerde sarı saçlar, dilimi isteyen sert meme uçları ve yüzünde saf bir arzu ifadesi.

Bir saniye sonra, onun üstüne çıkmıştım, kendimi onun girişine hizalamıştım. Ama orada tereddüt ettim, bir kez daha onaylanmaya ihtiyacım vardı. Bu an her şeyi değiştirecekti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Son kalan iradem de kırıldı. İçine girdim, dişlerimi sıktım çünkü bu inanılmaz bir duyguydu. O inledi, başını geriye attı, daha fazlasını istedi.

"Daha geniş," dedim, kalçalarını açarak. "Benim için aç."

O da itaat etti ve ben de içini doldurdum. Görüşüm daraldı ve yemin ederim ki o anda boşalabilirdim, ama o pislik olmak istemedim. Bu yüzden keskin bir nefes aldım, her kasımı gerginleştirdim ve onu inlemeye ve inlemeye iten bir ritim buldum.

Sırtımı tırmaladı, ben onun altında kendimi kaybederken her vuruşuma karşılık verdi.

Daha yavaş olmam gerektiğini bilerek sert ve hızlı bir şekilde ittim. Ama bu kadın beni çözdü. Beni itti, şaşırttı ve kendimi süper insan gibi hissettirdi.

"Brian," diye inledi, tırnakları derime batıyordu. "Çok yaklaştım."

Kontrolü ele geçirmek için bir elimi yukarı doğru kıvrıp nazikçe boynunu kavradım. O çığlık attığında "Aferin kızım" diye homurdandım. "Boşalırken gözlerin bende olsun."

Parmaklarım onun nabzında kalırken, etrafımda titremeye, nefes nefese kalmaya ve sallanmaya başladığını hissettim. O gözlerin şehvetle kararmasını izlemek, benim sikimde boşalırken, lanet olası bir mutluluktu. Kendimi devam etmeye zorladım

devam etmeye zorladım, ama bu benim için çok fazlaydı ve ben de onu takip ederek uçuruma d   t  m, o benim adımı inlerken orgazmım beni parçaladı.

Bölüm 27

Brian

Mutluluk. Saf mutluluk. Bütün gece Jess'e sarılmış olduğum için kolum uyuşmuştu, ama onun yanında uyuyabileceksem bir kolumu kaybetmeyi bile göze alırdım.

Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kalbim sıkıştı.

Benim.

Konserin olduğu gecedan beri bu kelimeler beynimde bir davul gibi yankılanıp duruyordu. Benim, benim, benim.

Bu his hem heyecan verici hem de sakinleştiriciydi. Sanki kozmik bir denge kurmuşuz gibiydi.

Çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Üniversiteden beri.

O yıllarda, bunun aşık olmanın verdiği his olduğunu düşünmüştüm. Ama bir daha asla aynı şeyi yaşayamadım. Hiç bu kadar arzuladığım, saygı duyduğum ve sevdiğim birini bulamadım.

Aşk.

Boston silüetini tül perdelerin arkasından seyrederken, anladım.

Jess'e aşık olmuşum.

Aklım, bedenim ve ruhumla. Kahretsin, bu bir sorundu.

O yanıma yaklaştı ve ben kendimi aptal gibi gülümserken buldum. Bu, tutunmak ve asla bırakmak istemediğim türden bir andı. Keyfini çıkar ve tadını çıkar, çünkü ne kadar sonsuza kadar istesem de, bu an sonsuza kadar sürmeyecekti.

"Brian." Sesi kısık çıkıyordu.

Dün gece onu çığlık attırdığımı bilerek gururla dolmuştum.

O oturunca çarşaf kaydı ve çıplak göğüsleri ortaya çıktı, bu da benim başka yerlerimi de kabarttı.

Onu üstüme çektim, köprücük kemiğini öptüm ve boğuk bir kahkaha atarak bana karşı kıvrıldı. Dün gece sadece bir başlangıçtı. Bu sabah, daha da açtım.

Ellerimle göğüslerini kavrayarak, önce bir meme ucunu, sonra diğerini yaladım.

Eli çoktan benim aletimi sıkıca kavramıştı, sıkı tutuşu gözlerimi geriye doğru devirdi.

"Brian." Bu sefer sesi nefes nefese değildi. İhtiyaçla dolu değildi. Israrcı ve ciddiye.

Ben de geri çekildim ve yüzüne baktım.

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Konuşmamız gerek."

Ve işte böyle. Umudum ve penisim sönmüştü.

Yataktan kalkıp banyoya girdi.

Bir dakika sonra kabarık beyaz bir bornozla çıktı.

Siktir, çok sevimliydi.

Artık örtündüğüne göre, yatağın kenarına oturdu.

"Tanrım, Brian." Parmaklarını dağınık saçlarının arasına geçirdi

"Bana yaptığın şeyler."

İznim olmadan yüzüme bir sırtış yayıldı, ama onun ifadesi birdenbire sıkıntılı hale geldiği için hemen bastırdım.

"Üniversitede çok çekiciydin. Ama tanrım, şimdi? Tamamen erkeksi ve ciddi? Aklımı başımdan alıyorsun. Michael Fassbender gibi bir havan var. Dışarıdan bakıldığında başarılı bir profesyonel, ama derinlerde, hala Brooklyn'li, şampiyon bir boksör olan mavi yakalı bir çocuksun. Sanki şık takım elbisenle sözleşmeler müzakere edip, sonra da kadınına saygısızlık eden bir adamı tekmeleyecekmişsin gibi."

Güldüm. Onun öfke dolu sözlerini her zaman sevmişimdir, ama bu sefer, benden ne kadar etkilendiğini anlatırken, onu daha ayrıntılı anlatması için cesaretlendirmek istedim.

Meğer onu cesaretlendirmeme gerek yokmuş. "Sen de kaslı ve sakallısın," diye devam etti, beni kınayarak, "ve dilin de çok iyi."

Gülümsememek için dudaklarımı ısırdım.

O ise giderek daha da kızarıyordu. Yine de durmadı. Bu, hayatımdaki en büyük ego tatmini oldu.

Saçlarını çözdü ve tekrar geri çekti. Bu sefer at kuyruğu nispeten düzdü. "Sen sadık bir golden retriever ile sert bir brunch babasının en iyi kombinasyonusun."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Brunch babası da ne demekti?

Elini salladı. "Boş ver. Sonuç olarak, sen inanılmazsın." İşte bu kadar. Artık gülümsememi engelleyemezdim.

"Ama."

Nefesim kesildi. Kahretsin. Her zaman bir ama vardı. "Ne kadar nefret etsem de, bunu bir daha yapamayız."

Onun sözlerinin ağırlığını bir an için aramızda bıraktım. O haklıydı. Bunu inkar edemezdim. O hala benim müşterimdi. Ve dün gece niyetini çok açık bir şekilde belirtmişti.

Ne kadar savunmamı yapıp onu birlikte ne kadar harika olabileceğimize ikna etmek istesem de, ona bunu yapamazdım. Onun seçimini baltalamayacaktım ya da onun hatalı olduğuna ikna etmeye çalışmayacaktım.

İkiye bölünmüştüm ve iki taraf da savaş halindeydi. Ben onun avukatıydım ve Vermont'a taşınabilmesi için davasını kazanmak istiyordum. Ama aynı zamanda onun arkadaşıydım, belki de daha fazlası, aramızdaki açıkça var olan bağı keşfetmek istiyordum.

Ama bu kadın, benim ofisime girip yeniden bağlantı kurduğumuzdan beri Jersey'den ayrılabilceği günü iple çekiyordu. Onun benim için kalmasını istemek adil değildi.

Yanıma yaklaşp başını göğsüme yasladı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyeceksin. Benim için ne kadar önemli olduğunu. Ama kendimi tanıyorum. Böyle devam edersek, sana aşık olacağım." Başını kaldırıp bana baktı, dudağını ısırarak endişelendi. "Kahretsin, sana zaten yarı yarıya aşık oldum bile."

Onun tatlı dürüstlüğü midemi bulandırdı.

"Eğer isteğim kabul edildiğinde ayrılmak için daha da ileri gidersek, bu beni mahveder." Diye iç geçirdi. "Boşanmamdan sonra kendimi yeniden inşa etmek, eskiden olduğum kadından daha güçlü bir versiyonunu yaratmak için çok çalıştım. Bunu kaybedemem ve çocuklarımin da acı çekmesine izin veremem."

Gözlerimi kapatıp alnına öptüm, keşke durum farklı olsaydı ama onun haklı olduğunu biliyordum.

"Sen bir risksin Brian. Nazik, akıllı, seksi bir risk. Ama yine de bir risk. Ve ben odaklanmam gerekiyor. Yasal işleri halletmem ve Vermont'ta yeniden başlamam gerekiyor."

"Anlıyorum," diye fısıldadım saçlarına. "Ve bunun nedeni seninle daha fazlasını istemediğimden değil. Senin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını istiyorum. Ama çocukların için hayatını yeniden kurmanı saygıyla karşılıyorum. Bunun önüne asla geçmem."

Başı yine eğilmişti, omuzları titriyordu ve aniden göğsüm nemlendi. Kahretsin. Ağlıyordu.

İki kolumu da ona doladım ve onu sıkıca sarıldım, çaresizce, onun için her şeyi düzeltebilmeyi diledim.

Boğazımdaki duyguyu temizledim. "Kızlarına harika bir hayat kurmuşsun."

"Hiç de değil," diye alay etti.

"Saçmalık," dedim. "Sana bunu açıkça söylemem mi gerekiyor?"

"Aslında." Oturarak, yalan arıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Evet."

"Tamam." İç çekerek ellerini tuttum. "Öncelikle, sen çok içten seviyorsun. Tüm varlığınla seviyorsun. Sözlerin, yüz ifadelerin, dokunuşların. Karanlık günlerde bile, o çocuklar hayatlarının her köşesinde senin sevgini hissediyorlar."

Gözleri yine buğulandı. "Vay canına."

"Onlarla ve onlar hakkında konuşma şeklin çok coşkulu. Etrafındaki herkesi neşeyle dolduruyor. O kızlar için büyülü bir hayat yarattın. Tüm geleneklerinle her günü özel kılmak için çok çalışıyorsun."

"Teşekkür ederim." Gözyaşları akmaya başlamıştı, ama ben henüz bitirmemiştim.

Onu tutamadım belki, ama o, ne kadar olağanüstü bir insan olduğunu anlamadan bu otel odasından ayrılmayacaktı.

"Onların bireysel kişiliklerine, tüm faaliyetlerine ve tutkularına yer açma şekliniz takdire şayan. Kit'in neden bahsettiğini anlayabilmek için kendi kendinize piyano çalmayı öğrendiniz."

"YouTube öğretti." Gözleri yaşlarla doldu. "Ve sadece temel bilgileri."

"Lanet olası övgüyü kabul et, Jess." Elini sıktım. "O çocuklar anne piyangosunu tutturmuşlar. Seni tanıyan herkes öyle. Tanıştığın herkesin gününü aydınlatıyorsun. Senin avukatın ve arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum. Ve elde ettiğim tek şey bu olsa bile, yine de dünyanın en şanslı adamıyım."

Titrek bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Teşekkür ederim." Gözlerini silerken ayağa kalktı ve aramıza mesafe koydu.

Onu tutup bir daha bırakmak istemedim. Ama ona bunu yapamazdım. Onun kafasını karıştırmak ya da benim için hiçbir şeyden vazgeçmesini istemek istemedim.

"Jersey'e ne zaman dönüyoruz? Duş almam lazım."

Yatağın üzerine eğildim ve saatimi kontrol etmek için telefonumu aldım. "Birkaç saatimiz var. Spor salonuna gidip kahve alacağım."

Başını sallayarak banyoya doğru sürünerek gitti. Açık kapıda dönüp dudaklarını aşağı doğru çekti. "Genç halim, şimdiye kadar tanıdığım en iyi adamla bir şans denemediğim için bana bağıyor. Ama ben kırk bir yaşında, zar zor ayakta duran bir anneyim. Bu riski alamam."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki, ikiye katlanmamak için kendimi zor tuttum. "Anlıyorum."

Başını sallayarak ortadan kayboldu. Ama kapıyı kapatmadan önce, "Bu şehre bir daha ayak basarsam, ateşli seks anıları gözümün önüne gelmeyecek sanmıyorum," dedi.

Kapı kapandığında ve su akmaya başladığında, kendimi yatağa attım ve yüzümü kapattım.

Birbirimizi istiyorduk, ama durumumuz imkansızdı. Tarih tekerrür ediyordu. Ve artık onun gitmesine izin vererek neyi kaybedeceğimi anlayacak kadar büyümüştüm.

Ama en azından Boston her zaman bizimle olacaktı.

Bölüm 28

Jess

Blazerim terden sırlıslıkla olmuştı ve dikkatli olmazsam tırnak etlerim kanayacaktı. Tırnaklarımı kemirmek kötü bir alışkanlıktı, Kenneth yıllardır beni bu konuda azarlıyordu ama elimde değildi.

Bugün bir karar bile alamayabilirdik.

Bu sadece bir duruşmaydı. Yargıç sorular soracak, Brian da savunmasını yapacaktı. Sonra bekleyecektik. Lo'ya göre durumumuz iyiydi. Kenneth itirazını geri çekmişti ve biz de en iyi çıkar değerlendirmesini planlanandan önce sunmuştuk. Yargıç Gordon ara sıra kürsüden karar veriyordu, ama bu, yazılı bir karar vermeyi tercih edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bugün ne olursa olsun, süreç ilerliyordu ve bu ilk büyük dönüm noktasıydı.

Bu belirsizlikle yaşamak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Bu noktada bir cevaba ihtiyacım vardı. Kalbim iki ayrı yerde yaşayamazdı ve okul bittiğine göre, geleceğimiz için planlar yapma ihtiyacı daha da acil hale gelmişti. Kızlar, onları kaydettirdiğim gündüz kampında iyi gidiyorlardı ve hala öğleden sonralarını T. J. ve Murphy ile geçirmekten keyif alıyorlardı.

Brian'ın bulduğu aileye çabucak alışmışlardı ve bu durum beni kesinlikle rahatsız ediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz geceden beri, o mükemmel bir beyefendi gibi davranıyordu. Nazik, anlayışlı ve tamamen profesyonel.

Ama Boston'da geçirdiğimiz zamanların anıları beni rahat bırakmıyordu.

Bunun daha ileri gitmemesi gerektiğini ısrarla savunan bendim. Ona aşık olamayacağıma yemin etmiştim.

Ama ben lanet bir yalancıyım. Zaten aşık olmuştum.

Oysa adam soğukkanlıydı, olanlardan etkilenmemiş gibi görünüyordu, bana beni istediğini söyleyip dünyamı altüst etmeden önceki gibi davranıyordu.

Ve ondan kaçınamazdım. Özellikle duruşma yaklaşırken. Ve evren benden nefret ettiği için, Kit ve Greta onun en sevdikleri kişi olduğuna karar vermişlerdi. Konserden beri, durmadan ondan bahsediyorlardı. Parlak teşekkür kartları yapmışlar ve hazır karışımdan brownie pişirmişlerdi. Onlara hediye ettiklerinde, sanki Parisli bir pastaneden alınmış gibi her lokmayı tadını çıkarmıştı.

Önümdeki seçenekleri düşünürken midem ağrıyordu. Vermont'a taşınmamın lojistik detaylarını her planladığımda, ona doğru bir çekim hissediyordum. O tuhaf binaya ve Brian'a aşık olduğum kadar aşık olmamayı dilediğim insanlara.

Zor zamanlarda beni ve çocuklarımı kucaklayan ve bize sığınacak bir yer veren bu dağınık aileye.

Onları terk etme düşüncesi burnumu yakıp gözyaşlarımı akıtıyordu.

Brian her zamanki gibi havalı görünüyordu, koyu mavi takımı gözlerini öne çıkarıyordu ve yeni kesilmiş sakalları boynunu yalamak istememe neden oluyordu.

Davamın çağrılmasını beklerken dizüstü bilgisayarında yazıyordu. Birkaç dakikada bir bana bakıyordu. Muhtemelen beni rahatlatmak istiyordu, ama bu sadece midemi daha da bulandırıyor.

Kurduğum tüm duvarlar, zor kazanılmış tüm sinizmim, kaslı kolları ve duygulu gözleri olan bu keskin avukat tarafından yıkılmıştı.

Dava davalar çağrılırken bekledik. Boşanma, hukuk sistemiyle ilk tanışmam olmuştu. O zamana kadar bunun ne kadar sıkıcı olabileceğini anlamamıştım. Televizyon bunu büyüleyici gösteriyordu, ama benim deneyimime göre, çoğunlukla sıkıcı işler, formlar ve beklemektir. Sonsuz beklemek.

Bir ara daha verdikten sonra Yargıç Gordon geri döndü ve katip ayağa kalkıp dava listesini okudu. "NJ-5001-4B. Mosely."

Brian dizüstü bilgisayarını kapattı ve beni bara doğru yönlendirdi. Kapıyı açtı ve kenara çekildi, böylece salıncak kapıdan önce ben geçebildim.

Oturduğumuzda, yargıç bir yığın kağıdı karıştırdı, sonra gözlüklerinin üzerinden bize baktı. "Görüyorum ki baba, talebe itirazını geri çekmiş."

Brian ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. "Evet, Sayın Yargıç. Velayet kararına göre ziyaret hakkından vazgeçti ve müvekkilim, reşit olmayan çocukların tam yasal ve fiziksel velayetine sahip. Ayrıca, baba geçen yıl eyalet dışına taşındı. Dördüncü ve yedinci delillere bakarsanız, hem velayet kararlarını hem de eyalet dışına taşınma onayını görebilirsiniz."

Başını sallayarak, Lo'nun hazırladığı büyük delil kitabını karıştırdı.

Brian ve yargıç hukuki konuları tartışırken, geçen her saniye kaslarım daha da geriliyordu.

"Dilekçeyi reddetmek için bir neden görmüyorum." Dikleşti. "Kararımızı vereceğiz ve kayıtlara geçmesi için yazılı bir görüş yayınlayacağız."

Onun sözlerini sindirirken donakaldım, nefesim kesildi.

"Katip, lütfen kayda geçirin. Taşınma talebi kabul edilmiştir. Dilekçe sahibi, mahkemeye ikamet belgelerini sunmak için yüz seksen gün süresi olacaktır."

Gavel sesi beni irkitti. Kalbim kulaklarımda çarparken, bir, iki, üç kez gözlerimi kıptım. Bu gerçekten oluyor muydu? Sonunda New Jersey'den ayrılmakta özgürdük mü?

Yanımda Brian eşyalarını topladı. Sonra dirseğimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Mahkeme salonundan çıkıp geniş koridora girene kadar zihnim yeniden çalışmaya başlamadı.

"Başardık." Ona atlardım, onu ve kendimi hazırlıksız yakaladım.

Hızla bana sarıldı, sonra beni ayağa kaldırdı ve tamamen bırakmadan önce dengede olduğumdan emin oldu.

"Şey... Özür dilerim." Eğilerek eteğimi düzelttim.

"Hoşuma gitti," diye cevapladı ve hemen kravatını gevşetti. "Ve tebrikler. Artık özgür bir kadınsın."

İçimde bir heyecan dalgası yayıldı. "Senin sayende," diye fısıldadım, ona gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

"Bu benim işim." Çıkışa doğru başını salladı, sonra etrafımdan dolaştı. beni.

Onun alçakgönüllü tavırlarından rahatsız olarak, ona yetişmek için aceleyle yürüdüm. O

tüm bu karmaşık soruları güvenle ve rahatlıkla yanıtladı. Yargıcın istediğini bile bilmediği şeyleri hazırlamıştı.

Sloane haklıydı. O en iyisiydi.

Yine de bu zafer en iyi ihtimalle boş bir zaferdi.

"Nasıl başardın?" diye sordum, arabasına doğru yürürken. "Kenneth'in itirazını geri çekmesini nasıl sağladın?"

"Onun numarasını biliyordum. Adam korkak ve pisliğin teki. Bu işi kolaylaştırdı," diye cevapladı Brian, sorumu tam olarak cevaplamadan, çantasını, ceketini ve kravatını arka koltuğa attı. Dik durarak, önce bir kolunu, sonra diğerini metodik bir şekilde sıvadı.

Her küçük hareketini izleyerek, kendimi hayranlıkla seyretmekten alıkoyamadım. Tanrım, yasal zırhını çıkarış şekli çok seksi idi. Ben izlerken, hain sürtük beynim bu mahkeme zaferini kutlamak için türlü türlü eğlenceli yollar buldu.

Beni bakarken yakaladığında, yüzüm kızararak bakışlarımı kaçırdım.

"Sanırım onun oyuncaklarını elinden aldığın için," dedim, beni ele vermeyeceğini umarak. "Beyzbol biletlerini ve o hayır işi şeyini."

"Oh, onun tüm hayır işlerini elinden aldım," dedi Brian, sürücü koltuğuna otururken gizemli bir şekilde.

O klimayı çalıştırırken, ben emniyet kemerimi taktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kit'in performansının olduğu gece Dylan'ı hayırseverlik etkinliği hakkında aradıktan sonra, o da kayınvalidesiyle konuştu. Evelyn Miller şakaya gelmez. O da haber yaydı ve şimdi Kenneth hayatı pahasına davet alamıyor. New York'taki tüm sosyetikler onun bir serseri olduğunu biliyor. Onun parasını istemiyorlar. Artık Times Meydanı'ndaki Olive Garden'ın açılışına bile davet edilemez."

Bana baktığında, sırtışı tamamen seksapeldi.

Kendimi serinletme dürtüsüne direndim. Zar zor. Eski kocamla uğraşmanın bu kadar afrodisyak etkisi olacağını hiç tahmin edemezdim.

Şehirde arabayla giderken, kendimi pencereden dışarı bakıp hayal kurarken buldum. Ama Vermont hakkında değil. Taşınma benim için en önemli şey olmalıydı, ama Brian'ı düşünmeden edemiyordum.

Zihinsel kontrol listelerimi gözden geçirip hayatımın bir sonraki aşamasına hazırlanmam gerekirken, tek istediğim

ona benim erkek arkadaşım olmasını istemektir. Bu, şimdiye kadar yaptığım en saçma, en çocukça şeydi.

O, kırklı yaşlarının başında, zengin ve yakışıklı bir avukattı. Onun gibi erkeklerin kız arkadaşları olmazdı. Onlar, güzel sanat eserleri koleksiyoncusu, sofistike Avrupalı kadınları sevgilileri olarak seçerlerdi.

Benim gibi dağınık bekar anneler değil. Evet, Boston'da birlikte eğlenmiştik. Çok seksi, orgazmik bir eğlence. Ama o iş bitmişti.

Telefonum çantamda titredi ve kaçak düşüncelerimi dizginlememi sağladı. Rahat bir nefes aldım, ama hemen ardından panik hissettim. Yaz kampından acil bir durum için arandığından endişelenerek, telefonu çabucak çıkardım.

Kit'in piyano öğretmenininin adı görüldüğünde, koltuğuma yaslandım ve ekranı kaydırarak aramayı kabul ettim.

"Merhaba Jessica," dedi Jenine. "Şu an uygun musun?"

"Evet." Derin bir nefes aldım ve burnumdan nefes vererek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Brian muhtemelen benim tamamen mahvolduğumu düşünmüştü.

Boğazımı temizledim ve profesyonel bir ses tonu takındım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Jenine nadiren arardı. Çoğunlukla Kit'in performansıyla ve pratik çalışmalarıyla ilgili, benim zar zor anlayabildiğim ayrıntılarla dolu uzun e-postalar gönderirdi.

"Katherine'e PPAS'ta bir seçme ayarladım."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?" Profesyonel Sahne Sanatları Okulu, ülkedeki en iyi okullardan biriydi. Her yıl binlerce öğrenci, sadece birkaç düzine kontenjan için seçmelere katılıyordu.

Bir an sessiz kaldı, sonra "Altıncı sınıfa geçecek, değil mi?" dedi.

"Evet." Koltuğumda kıpırdadım. "Ama başvuru tarihi aylar önceydi. Ve biz başvurmamaya karar verdik." PPAS, yıllardır Kit'in hayalimdi. Başvurmamaya karar vermek beni çok zorlamıştı, ama sonunda, uzun konuşmaların ardından, ikimiz de Vermont'a taşınmaya odaklanmanın daha iyi olacağına karar vermiştik.

Başvurmamaya karar verdiğimizde rahatlamıştım. Kızım ne kadar yetenekli olursa olsun, baskı dolu bir okulun ona iyi geleceğinden emin değildim.

Bu yaşıta, rekabet gücü yüksek müzisyenlerle birlikte olmak onun için en iyisiydi.

"Katherine sordu. Geçen ayki gösteriden sonra," diye açıkladı. "Kabul komitesinde bir arkadaşım var ve görünüşe göre, bu yılki başvuru sayısı... yetersizdi."

Kit'in arkamdan iş çevirmesine sinirlenerek gözlerimi sıktım. "Jenine," dedim, ses tonumu sabit tutarak. "Bağlantılarını kullandığın için teşekkür ederim. Ama..."

"O yetenekli, Jessica. Yetenekli ve tutkulu. Seçkin bir okul ona birçok kapı açabilir."

Bir iç çekerek, hayatımın şu anda olduğundan daha karmaşık hale gelmesi mümkün görünmüyordu, ama işte buradaydık.

"Teşekkürler, Jenine," dedim kararlı bir sesle. "Bana ayrıntıları gönder, ben de düşüneceğim."

Telefonu kapattıktan sonra başımı koltuğun başlığına yasladım. Bugün başka ne sürprizler bekliyordu beni?

"İyi misin?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimi kapatarak. "Kit, prestijli bir müzik okulunda seçmelere katılacak."

"Bu harika."

"Öyle." Kalbim biraz yumuşadı. Başımı bir yana eğip, onun profilini inceledim. "O en iyi şeylere layık. Ama ben çocukları şehirden uzaklaştırıp daha sakin bir hayata kavuşturmaya çalışıyorum."

O, dikkatini yoldan ayırmadan başını salladı.

Kit'e bundan bahsetmemeyi düşündüm, ama hemen bu fikri reddettim. Bu fikir bile midemi kemiriyordu. Ona söylemek zorundaydım. Kabul edilmesen bile, seçmeler ona harika bir deneyim olacaktı.

Peki ya kabul edilirse? Kalmak ister mi?

"Demek birkaç gün sonra Vermont'a ziyarete gidiyorsunuz?" diye sordu Brian, annelik suçluluk duygumdan dikkatimi başka yöne çekerek.

"Perşembe sabahı," diye cevapladım, kendimi tekrar dik oturmaya zorlayarak. "İzin alacağım. Planımız, oraya alışmak, sonra da sonraki hafta sonu buraya geri dönmek."

Yüzünü öne doğru çevirmiş olmasına rağmen bana baktı. "Taşınma tarihi belirledin mi?"

"Henüz yok," dedim belirsiz bir şekilde. "Burada halletmem gereken çok iş var ve her ihtimale karşı bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum."

"Nasıl yardımcı olabilirim, söyle."

Onaylayarak başımı salladığımda, midemde bir boşluk hissettim. Kutlayacak çok şey vardı. Ama bunun yerine, sadece korku hissettim.

Ofise kadar kalan yolu sessizce sürdük.

Beynim planlar ve yapılacaklar listesiyle meşgul olması gerekirken, düşüncelerim başka yerlere kaymıştı.

Brian'ın bizim için duyduğu içten mutluluğa. Bana yardım etme konusundaki kararlılığına.

Onun binasının otoparkından geçerken, çiftlik hayatı ve uçsuz bucaksız dağlar hakkında düşüncelerle değil, daha da değerli bir şeyi kaybetmek üzere olduğum hissiyle boğulmuştum.

Jess

Maplewood, Vermont, insanların otantik New England'ı tatmak için akın ettiği, kartpostal gibi idil bir kasabaydı.

Hayatımın ilk yarısını kaçmaya çalıştığım, son birkaç yılımı ise geri dönmeye çalıştığım yerdi burası.

"Scoops'tan dondurma alabilir miyiz?" diye sordu Greta arabanın arkasından.

Yola odaklanmaya devam ederken gülümsedim. "Tabii ki."

"Cora'nın Kayası'na yürüyüş yapıp şelalenin arkasına geçebilir miyiz?" diye ekledi Kit. "Tabii ki geçebiliriz." Her kilometre ile omuzlarım gevşedi ve şimdi

Şehrin sınırlarına vardığımızda, gerginlik neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı. Zaten, matımı akçaağaç korusuna götürmek için sabırsızlanıyordum. Çocukken, biraz huzur ve sessizlik bulmak için ağaçların arasında çok zaman geçirirdim, bazen zıplar ve tüpün etrafında manevralar yapardım.

Üç kardeş, çalışan bir çiftlik ve sesli bir şekilde sevgilerini gösteren iki ebeveyn, zaman zaman sessizliğe özlem duymama neden oluyordu.

Kasabadan geçerken, lise yıllarında çalıştığım genel mağazayı, sonra da Joe Willis'in beni baloya davet etmemesi üzerine kederimi poutine ile boğduğum Clem's Diner'ı geçince anılarım akın etti.

Her bina tertemizdi, Jersey City'nin tam tersi gibi hissettiriyordu.

Sonuçta burası Amerika'nın en çekici küçük kasabasıydı. Bu unvan *çok* ciddiye alınıyordu. Otuz mil kuzeydeki Stoneridge, ben doğmadan önce bile bu unvanı bizden çalmak için uğraşıyordu. Rekabet her zaman hararetliydi ve zaman zaman çirkin bir hal alıyordu. Burada büyüyen herkes, Stoneridge sakinlerine karşı otomatik olarak bir nefret besleyecek şekilde yetiştiriliyordu. Maplewood gibi, kasaba da çoğunlukla tarım arazileri, dağlar ve

kapalı köprülerden oluşuyordu. Ama biz her zaman bir avantajımız vardı ve tüm vatandaşlar bu durumu korumak için çok çalışıyordu.

Çocukluğumdan beri kırsal yaşam çok değişmişti. Granit madenciliği endüstrisi çökmüş ve kerestenin çoğu yurt dışından geliyordu, bu da gençleri eyalette tutacak iyi maaşlı işlerin pek olmadığı anlamına geliyordu. Turistler olmasaydı, bu kasaba çökecekti diye korkuyordum.

Bazı komşu bölgeler opioidler ve imalat sektöründeki iş kayıplarından ağır darbe almıştı, ancak Maplewood bu durumdan kurtulmuştu. Bunun için Berkshire Maple'a teşekkür etmek gerekirdi. Kısmen de olsa, kasaba hala geliyordu çünkü buradaki insanlar kasabaya yeniden yatırım yapıyordu. Festivaller, kapalı köprüler ve şelale dört mevsim boyunca insanları buraya çekiyor, dükkanların ve işletmelerin yıl boyunca açık kalmasını sağlıyordu.

Neredeyse altı saat arabada kaldıktan sonra, kızlar kaçmak için can atıyorlardı. Lastikler uzun çakıl yolu üzerinde gıcırdadığı anda sevinç çığlıkları attılar ve ben daha park pozisyonuna geçmeden kapıları açıp tarladan nehre doğru koştular.

Bugün hava ılıktı, ancak her Temmuz ayında olduğu gibi boğucu bir nem vardı.

Bagajı açıp çantalarımızı aldığımızda, kafamı boşaltmak ve bacaklarımı uzatmak için hangi patikadan yürüyeceğimi düşündüm. Uzak ahırdan gelen tavukların gıdıklamaları ve etrafımı saran temiz hava sinirlerimi daha da yatıştırdı.

Büyüdüğümüz çiftlik evi tamamen değişmişti. Josh, parlak metal bir çatı ve yeni dış cephe kaplaması eklemiş, verandayı genişleterek otlaklara ve ormana bakacak şekilde düzenlemişti. İçeri girdiğimde, daha da fazla iyileştirme göreceğime emindim. Son zamanlarda, kardeşimin üstlendiği projelerin sayısı konusunda endişelenmeye başlamıştım. Ama bunun beklenmedik bir şey olmadığını düşündüm. Josh'un her zaman huzursuz bir zihni vardı ve bunu ancak elleriyle çalışarak sakinleştirebiliyordu.

Eşyalarımızı patikadan yukarı taşıırken, her iki tarafta açan kara gözlü Susans ve coreopsis çiçeklerini hayranlıkla seyrederek, Brian'a mesaj atmak istedim.

Onu kontrol etmek için. Ona manzarayı ve geniş mavi gökyüzünü göstermek için.

Eyalet sınırını geçmek üzerimdeki stresi büyük ölçüde azaltmış olsa da, buraya tatil için gelmemiştik. Evet, dinlenmek ve ailemle vakit geçirmek niyetindeydim

dinlenmek ve ailemle vakit geçirmek niyetindeydim, ama bu bir iş seyahatiydi. Burada geçireceğimiz hafta boyunca halletmem gereken birçok ayrıntı vardı. Kızları okula kaydettirmeli, iş başvurusu yapmalı ve bana hiç kira almayacağını ısrarla söyleyen Josh ile kira konusunda pazarlık yapmalıydım.

Onu tanıdığım kadarıyla, mülkteki kulübeye önemli değişiklikler yapmıştı. Bu tek başına muhtemelen binlerce dolara mal olmuştu, bu yüzden katkıda bulunmamam mümkün değildi. Tadilatların henüz bitmediğini söylediği için, kızlar ve ben bu hafta çiftlik evinde kalacaktık.

Ona nasıl borcumu ödeyeceğimi düşünmek anında keyfimi kaçırdı.

Artık hayatımızı kökünden söküp atmak gerçeğe dönüştüğüne göre, sıkı sıkıya sarıldığım idil rüya, tamamlamam gereken tüm görevlerin düşüncesine dönüşmüştü.

Bu yerin çekiciliğini, mutlu anıları ve daha yavaş yaşam temposunu inkar edemezdim. Vermont, kızlar ve benim için iyi olacaktı. Ancak son birkaç gündür, Jersey'de geride bırakacağımız her şeyi düşünmeye başlamıştım.

Lana ve Max, Kit'in piyano öğretmeni, Greta'nın spor arkadaşları, Sloane ve Lo. Ve en önemlisi, Brian.

Birkaç ay içinde, hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Bir dost ve sırdaş. Ve Boston'da geçirdiğimiz o hafta sonu boyunca, çok daha fazlası.

Josh, beyzbol şapkasını öne çekmiş, sakalları dağınık ve dev köpeği Bruce'u yanında, ahırın kapısında belirdi.

"Jessie," diye seslendi ve bana doğru koşmaya başladı. Yardıma ihtiyacım olmadığını söylemeye fırsat bulamadan, elimdeki tüm çantaları aldı. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Josh sessiz biriydi, ama koyu renkli gözlerindeki parlaklık onu ele veriyordu. Beni gördüğüne çok sevinmişti.

Ona sarıldım ve yüzümü göğsüne gömerek, "Seni özledim, küçük kardeşim," dedim.

"Hadi, seni yerleştireyim. Kızlar çoktan çılgınca koşuşturmaya ve çıplak ayakla dolaşmaya başladılar, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. Sonra Brian'ı düşünmekten vazgeçtim.

Şu anda buradaydık. Tam da olmamız gereken yerdeydik.

O akşam kızlar kuzenleriyle oynarken, Jenn ve Mel akşam yemeğini hazırladı. Mel aşçılık okuluna gitmiş ve bir zamanlar New York'ta ünlü bir yemek dergisinde editörlük yapmıştı. Kendini yıpratana kadar çalışmış, sonra kafasını boşaltmak için Green Mountains'a yürüyüşe çıkmıştı. Hedefine ulaşmış ve aynı zamanda kız kardeşimle tanışmıştı.

Bir daha geri dönmedi.

Jenn her zaman saçlarını geriye taramış ve Patagonia kıyafetleri giymişken, eşi modaya uygun kısa saç kesimi ve tasarımcı kıyafetleriyle dikkat çekiyordu. Şimdi, birkaç yıl, başarılı bir kahve dükkanı ve iki oğul sonra, Mel hala New Yorklu havasını kaybetmemişti.

Kızlar yatmaya gittikten sonra, kardeşlerimle birlikte verandada oturup uzaktan ateşböceklerinin dansını izlerken ve sohbet ederken, kız kardeşim aniden Josh'la birlikte kasabadaki peynir savaşındaki son kayıplar hakkında anlattıkları hikayeyi kesip koltuğunda yer değiştirdi.

"Nasılsın?" diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak. "Gerçekten."

"İyiyim." Ona küçük bir gülümseme attım.

Josh'a baktı, Josh da ona karşılık verdi. Jenn aşırı koruyucu bir en büyük kız kardeşin tanımı gibiydi ve Josh, daha genç olmasına rağmen, son derece koruyucuydu ve boşanma davası sırasında benim dayanağım olmuştu.

Mahkeme Kenneth'e benim avukatlık ücretlerimi ödemesini emretmeden önce, ilk avukatımı tutmak için gereken avansı o ödemişti. Ve sürecin her adımında bana rehberlik etmişti. Bu, annem hayattayken ve burada işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlamadan önceydi.

"İyiyim," dedim, bu sefer sözlerim daha kararlıydı. Bu doğrudu. Uzun zamandır işler çok kötüydü ve ben her şeyi tersine çevirmek için çok çalışmıştım.

"Seni rahat bırakıyor, değil mi?" diye sordu Josh, sesi karamsardı.

Başımı salladım. Kenneth'in taciz edici telefonları ve mesajları uzun zaman önce kesilmişti. Kızlar ve benim için hayat büyük ölçüde iyileşmişti. Yıkılmış ailemizin suçluluğu,

bazen zihnime geri dönüyordu.

Kendime olan şüphelerim geri dönüyor, yeterince iyi olmadığımı fısıldıyordu.

İlk başta, zihinsel istismar neredeyse fark edilemezdi. Küçük eleştiriler ve ikiyeüzü iltifatlarla başladı. Ama sonra sinirlenirdi.

Onunla müşteri yemeğine veya bir etkinliğe giderdim ve sonrasında arabada, söylediğim her şeyi eleştirdi. Çok yüksek sesle güldüğümde veya çok konuştuğumda sinirlenirdi. Bu yüzden sessiz olmayı öğrendim.

Ama bu da yeterli değildi. Ondan sonra, kıyafetlerimi, saçımı ve vücudumu daha açık bir şekilde eleştirmeye başladı.

Zaman aldı, ama sonunda asla kazanamayacağımı anladım. Kendini üstün gördüğünü, benimle yetindiğini karar vermişti. Ve sonra çatlaklar görünmeye başladı.

Ama ben sadık bir eştim. Kızlara baktım, gönüllü çalıştım ve sürekli insanlarla iletişim halinde oldum, ister ülke kulübünde ister okul bağış toplama etkinliklerinde olsun.

Hepsi bir gün bana bakıp değerimi göreceği umuduyla.

O, bizim kurduğumuz güzel aile birliğini görecek. Onu korumak için mücadele etmek isteyecekti. Bu yüzden sessiz ve sakin kaldım.

Aile birliği güzel ve kutsaldı. Ve ben bunu istiyordum. Onu korumak için her şeyi yapardım.

Ve yaptım da. Yıllarca kendimi küçük tuttum. Endişelerimi ve fikirlerimi dile getirmeyi bıraktım ve onun beni ezmesine izin verdim.

Jenn elimi sıktı, sessizce beni destekledi. O zaman düşüncelerimde kaybolduğumu fark ettim.

Geçmiş i tekrar gündeme getirerek yeniden bir araya gelmemizin keyfini kaçırmak istemediğim için biraz burnumu çektim. Anne babamızı kaybettikten sonra, bu verandada ağlayarak, yas tutarak pek çok gece geçirmiştik. Artık daha mutlu anılar yaratmanın zamanı gelmişti.

Koltuğuma yaslanıp gün batımına odaklandım. Burada kaç saat oturduğumuzu sayamazdım. Altımız da. Böyle gün batımını izleyerek, ateşböceklerini sayarak ya da sadece içeri girmekten kaçınarak

ödevlerimizi yapmaktan kaçınırken, ebeveynlerimiz koltuklarında sallanarak zorlu bir günün ardından dinleniyorlardı.

"Çiftlik harika görünüyor. Peki ya ev?" Konuyu değiştirerek sordum. "Şaşırtıcı. Biz dikkatimizi başka yere verirken gizlice iç tasarım mı okudun?"

Josh başını eğdi, dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Tam olarak değil. Projelerden hoşlandığımı bilirsin."

Ben alaycı bir şekilde gülümsedim. "Çiti onarmak bir projedir. Gıcırdayan merdiveni tamir etmek bir projedir. Sen, 80'lerin agresif mutfağını yıkıp, duvarları yıkıp, düzeni yeniden yapılandırıp, profesyonelce donattın. Martha Stewart senin mutfağını görmek için birini öldürebilir."

Gözlerinde mizah parladı. "Bu bir iltifat mı?"

Ona bir parça patlamış mısır attım. "Tabii ki iltifattır." Omzunu kaldırıp indirdi. "Çiftlik kendi kendine çalışıyor."

Jenn burnunu çekti. "Çiftlikler kendi kendine işlemez. İnsanların emeğini ve ruhunu tüketen mali bataklıklar gibidirler." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Sen bir dahisin."

"Ben pek bir şey yapmadım. Sadece birkaç model geliştirdim, bazı yatırımlar yaptım ve piyasa dalgalanmalarından yararlandım."

"Blah, blah, finansal dahi saçmalığı." Bana bakarak, başparmağıyla ona işaret etti. "Buna inanıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladım. "Sen harikasın ve eğer ablaların sana söylemeyecekse, kim söyleyecek?"

O, başarılarını yine küçümsemeden önce, araba yolundan gelen motor sesi dikkatimizi çekti.

"Jas mı?" dedim, ayağa kalkarak. "Geri mi döndü?"

Josh başını salladı. "Tabii ki. Kızları ne kadar sevdiğini biliyorsun." Öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak, "Son zamanlarda fazla mesai yapıyor, bu yüzden sürekli yorgun. Kesinlikle bir şeyler var onda." dedi.

Jas, babamızı kaybettiğimizde çok küçüktü, bu yüzden yas tutan annesi ve ablaları tarafından büyütüldü. Hatta ebeveynlik görevlerinin çoğunlukla toplu olarak üstlenildiğini söyleyebilirim. Birkaç arkadaşı da ellerinden geldiğince yardım etti.

Ve bu yüzden - ya da belki de değil, belki de sadece doğası böyleydi - çocuk vahşi bir çocuktü. Tehlikeli bir vahşilik değil, eğlenceli bir vahşilik.

Partileri severdi, kendini türlü tuhaf durumlarda bulurdu. Ünlülerle tanışır, varlığından bile haberdar olmadığım ülkeleri sırt çantasıyla gezerdi, bu tür şeyler.

Ve ünlü bir kadın avcısıydı. Çocuk, çekiciliğin tanımı gibiydi. Kendini çok ciddiye almazdı ve çukurlu yanakları ve altı paket karın kaslarıyla bir ikili yumruk gibiydi.

Arabası, bir Mustang, onun gurur ve neşe kaynağıydı, bu yüzden herkes onun cehennemden kaçan bir yarasa gibi garaj yolundan hızla çıkmasını beklerken, o taşları havaya uçurmamaya dikkat ederek yavaşça ilerledi.

"Jessie," diye seslendi arabadan inerken.

Merdivenlerden aşağı koştum ve kollarına atladım, kalbimin bir parçası yerine oturdu. Jasper Lawrence, 1,90 boyunda, vücudu dövmelemlerle kaplı bir itfaiyeci bedeninde, şapşal bir çocuktü.

Beni çğılık atana kadar döndürdü, sonra ayağı kaldırdı ve dengemi kaybetmemem için dirseklerimi tuttu.

"Bu ne?" Bıyığının bir tarafını çektim. "Yakışıklı yüzüne ne yaptın?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, annem gibi konuşuyorsun.

Sadece denediğim bir şey."

"Yetmişlerin porno yıldızına benziyorsun."

Sırıtarak çenesini ovuşturdu. "Solunum cihazım yüzünden sakal bırakamıyorum."

"Sen hiç sakal bırakamazsın," diye şaka yaptı Josh, kendi gür sakalını işaret ederek. "Yeterince erkek değilsin."

Onu görmezden gelen Jas, bana bir kez daha sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum Jessie. Yeğenlerim nerede?"

"Josh'un onlar için hazırladığı prenses süitinde uyuyorlar."

"Ne yazık. Onları uyanık yakalamak umuduyla eve koştum." Yanıma oturdu. "Sticky Notes bu gece Drip Line'da çalışıyor."

"Solistiyle çıkmıyor muydun?" diye sordu Jenn.

Başını geriye attı ve homurdanarak sallandı. "Hayır, o kız Mapleback'te şarkı söylüyordu ve New York'a taşındı." Kaşlarını kaldırarak ona keskin bir bakış attı. "Ve benim kimseyle çıkmadığımı biliyorsun. Ama madem sordun, yeni barmen çok tatlı." Öne eğildi ve

Josh'a baktı. "Benimle oraya gitmek ister misin? Sana bir bira ısmarlarım ve kadınlarla nasıl konuşulacağını öğretilirim."

Josh başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bazılarımız sabah kalkıp işe gitmek zorunda. Ve ben kadınlarla nasıl konuşulacağını biliyorum. Sadece istemiyorum."

Jas dilini çıkardı ve sinir bozucu küçük kardeş rolüne geri döndü.

Jenn ayağa kalktı, en büyük kız kardeş içgüdüleri devreye girdi ve içeri girip ona bir tabak yemek artıkları hazırladı.

Sonraki bir saat boyunca Jas, yolculuğumuz, kızlar, işlerim ve taşınma talebim hakkında soru üstüne soru sordu.

Hava serinleyince Josh sandalyesinin arkasından küçük bir battaniyeyi çıkarıp bana uzattı.

Elimdeki ipliğin yumuşaklığı bana güçlü bir anıyı geri getirdi. Annemin bu sandalyede sallanarak tığ işi yaptığı anıyı. Uzun bir iş gününün ve dört çocuk yetiştirmenin ardından bile, elleri hala durmak bilmiyordu. Josh bu özelliği açıkça annesinden miras almıştı.

Bu kasabada doğan her çocuğa Maryann Lawrence özel olarak battaniye örerd ve hayatı boyunca ilçe hastanesinin doğum servisine binlerce şapka bağışlamıştı.

Kardeşlerimle burada otururken, onu kaybetmenin acısı içimi kapladı. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ve bencilce, kötü bir evlilikten kurtulduktan sonra bana gururla bakışını özlüyordum. Kenneth hakkında hiç kötü bir söz söylememişti, ama ona karşı da hiç sıcak davranmamıştı.

"Annem Kenneth'ten nefret mi ediyordu?" diye sordum, sessizliği bozarak. Üçü de donakaldı.

Jasper, ağzına götürdüğü kızarmış patatesle, gözlerini kocaman açtı. "Şey..."

Josh, Jenn'e keskin bir bakış attı ve Jenn omuzlarını düşürerek iç geçirdi.

"Evet," dedi Jenn. "O adamdan nefret ediyordu. Onun gizli bir narsist olduğuna yemin ediyordu ve henüz kimsenin bunu fark etmediğini ısrarla söylüyordu."

Dudaklarımı sıkıştırdım, düşünmeye başladım, bana böyle bir şey söylediğini hatırlamaya çalıştım. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Jenn bana anlayışlı bir gülümseme attı. "Ama seni seviyordun ve mutlu olmanı istiyordun."

"Senin daha iyisini bulabileceğin konusunda hep atıp tutardı," diye ekledi Josh. "Seni gerçekten gören, kendini rahat hissedebileceğin bir erkeğe ihtiyacın olduğunu söylerdi. Senin tuhafılıklarını takdir eden birine."

"Evet." Jenn ekledi, "Üniversitede çıktığın o tatlı çocuk gibi."

Kalbim sarsıldı ve sallanmayı bıraktım. Hareketim o kadar şiddetliydi ki herkesin dikkatini çekti, çünkü birdenbire tüm gözler üzerime çevrilmişti.

"Ne?" diye sordu Jenn.

Josh bana kaşlarını kaldırdı, tamam, sanırım ona söylemek zorundaydım.

Yüzümü düzeltmeye çalışırken kucağımdaki battaniyeyle oynuyordum. Brian'la birlikte olmaktan utanmıyordum, ama o anda bunu itiraf etmek istemiyordum. Özellikle de erkeklerle olan geçmişimi düşününce.

"Brian'dan bahsetmen çok komik. Üniversitedeki erkek arkadaşımı," diye açıkladım. Bir an için gözlerimi kapattım.

"Neden?"

"Komik bir hikaye." Bir gözümü açtım, sonra diğerini. "Aslında şu anda benim avukatım."

"Brian mı? Uzun boylu, kızıl saçlı, şapşal gülümsemeli olan mı?" diye sordu Jenn.

"Saçları kumral," diye düzelttim. "Ama evet. Artık başarılı bir avukat. Ortaklarından biri son birkaç aydır stüdyoma geliyor. O ve kız arkadaşı, Brian'ın Vermont'a taşınmam için mahkeme kararını almama yardım edebileceğine beni ikna ettiler."

"Ve başardı," dedi Josh, geriye yaslanarak.

Gülümsemeyi başımı salladım. "Evet, yaptı. O en iyilerden biri."

"Dünya ne kadar da küçük." Jasper, şüpheyle bana bakarak ağzına bir patates daha attı.

Konuşmanın bittiğine şükrederek iç geçirdim ve ufku taradım.

"Bize neyi söylemiyorsun?" diye sordu Jenn, içine girdiğim huzurlu baloncuğu patlatarak.

Benim midem sıkıştı ama ben devam tutmaya ifademi tarafsız tuttum. "Hiçbir şey."

"Hayır. Buna inanmıyorum." Kolçakları kavradı. "Onun adını söylediğinde, aptalca bir gülümseme belirdi yüzünde."

"O bizim arkadaşımız oldu." Omuz silktim. "Ortakları ve eşleri de öyle. Kızlar da çocuklarıyla vakit geçiriyorlar. Ve geçen ay Brian bizi Boston'da Lake Paige'i izlemeye götürdü."

Jenn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana Lake Paige biletleri mi aldı?"

Ben de başımı sallayarak konuyu kapattım. Helikopterden, gösteri öncesi tanışma toplantısından veya otelin çatı katındaki makyajlardan bahsetseydim, kafayı yerdi.

"Bu, sadece avukat olan bir erkeğin yapacağı türden bir şey değil," dedi.

"Ya da sadece bir arkadaş." Josh kollarını kavuşturdu, koruyucu kardeş modu açıkça devreye girmişti.

Jasper, hala çiğnerken bana ihtiyatla baktı.

Gözlerimi devirdim ve bir böceği kovdum. "Öyle değil. Hukuki yardıma ihtiyacım vardı ve o da yardım etti. Süreç boyunca hepimiz arkadaş olduk. Konsere gittik ve bazen yoga derslerime katılıyor. Hepsi bu."

Bana ve birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar, ama Jasper, Bitsy Brambles'ın keçilerinin kaçtığı hikayesiyle araya girince konuyu kapattılar. Keçiyi kasabanın içinden kovalamak zorunda kalmış ve sonunda lokantanın arkasındaki sokakta yakalamıştı. İtfaiyeci ve sağlık görevlisi olarak çalışması, her zaman anlatacak ilginç hikayeleri olduğu anlamına geliyordu ve Jasper, sıradan bir küçük kasaba acil durumunu bile büyüleyici hale getirecek karizmaya sahipti.

Sonunda hepimizi kahkahalara boğdu ve kısa süre sonra günün yorgunluğu beni de etkiledi, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Mel ve Jenn uyuyan çocuklarını arabaya bindirip eve gittiler ve ben son temizliği yapacağımda ısrar ettikten sonra Josh yatmaya gitti.

Mel işin çoğunu halletmişti, ama Jasper ve ben bulaşık makinesini doldurmayı bitirdik ve tezgahları silerken, zihnimde ertesi gün yapmam gerekenlerin listesini gözden geçirdim.

"Jessie."

Küçük kardeşime döndüm, saçlarının yüzüne düşüş şekline, tıpkı küçük bir çocukken olduğu gibi, yumuşak bir gülümsemeyle baktım, sonra

saçma sapan bıyığına gülerek.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi sessizce. "Şu Brian denen adam. Onu hatırlamıyorum. Muhtemelen ahırda ve tarlalarda koşuşturmakla meşgul olduğum için onunla konuşacak vaktim bile olmamıştı, ama annem birkaç kez ondan bahsetmişti. Onun kaçan aşk olduğunu söylemişti."

Başımı salladım. "Aşık değilim."

"Herkes benim aptal ve farkında olmayan biri olduğumu düşünüyor."

Bu benim dikkatimi çekti. Evet, çok eğlenceli biriydi, ama onun aptal olduğunu hiç düşünmemiştim. Ancak bunu ona söylemeden önce, elini kaldırdı.

"Ama onun hakkında konuştuğunda ne gördüğümü biliyorum. Sorun değil. Josh ve Jenn'e söylemeyeceğim." Dudakları seğirdi. "O ikisinin nasıl olduğunu bilirsin."

Loş ışıktaki ona baktım, inkar edemedim.

Beni sıkıca sarıp başımın üstüne öptü, sonra merdivenlere doğru yürüdü.

"Senin adına mutluyum kardeşim," dedi omzunun üzerinden. "İyi şeyleri hak ediyorsun."

Yatmaya hazırlanırken sözleri kulaklarımda çınladı. Çünkü haklıydı.

Vermont'a geri döndüğüm için

mutluydum. Ama bir şey eksikti.

Ya da daha doğrusu, biri.

Bölüm 30

Brian

"Beni korkutuyorsun," dedi Sully, masamın kenarını sıkıca tutarak.

"Kendine gelmelisin. Ara sıra uyuman gerekiyor."

Kravatımı gevşetirken ona sert bir bakış attım. "Ben iyiyim."

Kafasını salladı ve masamdan telsizi kaptı. "Kırmızı alarm."

Brian çıldırıyor. Destek lazım."

Ona zimba makinesini fırlatamadan, Cal ve Lo ortaya çıktılar, ikisi de merdivenlerden koşmuş gibi nefes nefeseydiler.

"Neyle karşı karşıyayız?" diye sordu Lo. "Yargıç Walsh'un önergeyi silmesi gibi mi? Ya da Fuzzy'nin duruşmadan otuz dakika önce Gainsborough sergisine işemesi gibi mi?"

"Daha kötüsü." Sully elini yüzüne sürdü. "Kız arkadaşı gittiği için kafayı yedi ve sonunda ona aşık olduğunu fark etti."

"Kahretsin," diye tısladı Cal. "Bu günün geleceğini biliyorduk ama..."

Saatine baktı. "En azından birkaç haftamız daha olduğunu sanıyordum."

Üçü de derin bir memnuniyet ve şaşkınlık içinde küçük ofisime sıkışıp kapıyı kapatarak bu saçmalıktan kaçmamı engellediler.

Pencereye baktım ve beni esir tutan parmaklıkları lanetledim.

Elbette Jess'i ve kızları özliyordum. Onlar hayatımın vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Onlar olmadan, işim ve dosya dolabının üstünde yatıp kuyruğunu sallayan lanet kedi dışında hiçbir şeyim yoktu. On yıllardır mutlu bir şekilde yaşadığım hayat, birdenbire neşesiz bir hapishaneye dönüşmüştü. Ruh halim berbattı ve başa çıkabilmek için yaptığım boks antrenmanları yüzünden parmak eklemlerim morarmış ve kanamıştı.

Kariyerim boyunca, bir müvekkili için zafer kazanmak beni derin bir tatmin duygusuyla dolduruyordu. Bu iş benim hayatımdı ve insanlara yardım etmekten gurur duyuyordum.

Ancak Yargıç Gordon, Jess'e Vermont'a taşınması için yasal izin veren kararı verdiği günden beri hayatım boşalmıştı.

O ilk gün, elbette ki en baskın duygularım rahatlama ve gururdu. Çünkü onun için kazanmıştım.

Ancak birkaç saat içinde gerçeklik ortaya çıktı.

O gidiyordu. Ben onun gitmesine yardım etmiştim.

Yasal bir mucize gerçekleştirmek için çok çalışmışım ve bunu yaparak, benim için çok değerli olan insanların uzaklaşabilmeleri için onlara yol açmışım.

Beynim, ulaştığım hedefle göğsümde çalkalanan duyguların fırtınasını uzlaştıramıyordu. Kazanmak, kaybetmek gibi geliyordu.

Ama o çok mutluydu.

Güzel yüzü ıslık ıslık parlıyordu ve mahkeme salonunun hemen dışında bana sıkıca sarıldı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Oturup bilgisayarına odaklandım, körü körüne fareyi hareket ettirip tıklamaya başladım. Belki de birkaç gün önce Vermont'a gittiklerinden beri biraz karamsar davranıyordum — onlardan ayrı yaşamanın gerçeği yavaş yavaş yerleşirken nasıl karamsar olmayabilirdim ki? — ama hadi ama, yapmam gereken işler vardı. *Hepimizin* yapması gereken işler vardı.

Lo ellerini beline koydu. "Zor. Yapılması gerekiyor." "En azından onu aradın mı?" diye sordu Sully.

"Hayır, tabii ki aramadım," diye cevapladım, gözlerimi ekrandan ayırmadan.

"Neden aramadın?"

Çünkü buna hakkım yoktu. Biz çıkmıyorduk. Hiçbir şey değildik. Avukat ve müvekkil olmuştuk. Temsil sözleşmesi sona erdiğine göre, artık birbirimizle hiçbir ilgimiz yoktu.

"Onu rahatsız etmek için bir neden yok. Hukuki meseleleri halloldu."

Lo sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Boston ne olacak?"

Ses tonunun keskinliği beni ona bakmaya zorladı. Boston'ı nereden biliyordu?

"O inkâr aşamasında." Sloane, elinde bebek monitörüyle ortaya çıktı.

"Ona aşık ve bunu nasıl kabul edip hayatına devam edeceğini bilemiyor."

"Yani duygusal kabızlık mı?" diye sordu

Cal. Sloane güldü. "Öyle de denebilir."

"Lütfen benim yokmuşum gibi konuşmayı keser misiniz?" diye sordum, öfkemi zar zor bastırarak.

"Hayır." Cal mini bir basketbol topunu havaya attı ve yakaladı. "Gece gündüz bu binada dolaşıp herkese bağırarak dolaşamazsın. Ona hislerini söylemelisin."

Sully başını salladı. "Sloane, bize bağırmayı kesmezsen uyurken seni akçaağaç kokulu bir yastıkla boğacağını söyledi."

Sloane ona gülümsedi, gözlerinde kalpler vardı.

"Bir şeyler yapmalısın," dedi Sully. "Adım at. Cesaretini topla. Benden ders al dostum. Buna değer."

Kollarını karısının omuzlarına doladı ve başının üstüne öptü. O anda anladım.

Bunun için tek bir şansım vardı. İkisi neredeyse boşanacaktı, lanet olsun. İkisi de inatçı olduğu için birbirlerini kaybetmeye çok yaklaştırmışlardı. Ve ben burada, ofisimde oturmuş, sinir krizi geçiriyordum.

"Vermont'a gitmem gerek," dedim.

Arkadaşlarım bana meraklıdan kendini beğenmişe kadar değişen bakışlar attılar.

Bu sözleri söyledikten sonra, sanki bir ampul yanmış gibi oldu. Vermont'a gidip Jess'i görmem gerekiyordu.

İçinde bulunduğum karmaşık duruma rağmen, bu çok basitti. "Ne zaman?"

"Şimdi," diye cevapladım, oturumu kapatıp bilgisayarımı kapattım. "Şimdi gidiyorum."

"Saat gece 11."

"Ne olmuş?" Çantamı yerden aldım ve içinde dizüstü bilgisayarımın ve şarj aletimin olduğunu kontrol ettim. "Depom dolu ve halletmem gereken bazı duygularım var."

"Eşlik etmemizi ister misin?" diye sordu Cal. "Seninle gelebiliriz."

Kafamı salladım. "Hayır. Yalnızlık bana iyi gelir."

"Sana atıştırmalıklar hazırlayayım," dedi Sloane, anne moduna geçerek, "Ve kahve yapayım."

"Bu haftanın geri kalanı için takvimini boşaltacağım," diye Lo araya girdi.

"Evlenme teklif etmelisin," diye espri yaptı Cal.

Sloane ve Lo ona aynı anda kötü bakışlar attılar.

"Biraz daha incelikli olsan iyi olur." Sully kardeşine kızgın bir bakış attı, sonra bana odaklandı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum." Ve umursadığımdan da emin değildim. Jess Vermont'taysa, ben de Vermont'ta olmak istiyordum. Hikayenin sonu. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve çantamı topladım, zihnim tamamen berraktı. Dış fırçamı ve tuvalet malzemelerimi çantama koyduktan sonra kedime veda ettim. Sonra arabaya doğru yöneldim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, otoparkta yürürken düşüncelerim hızla akmıyordu. Amacım belliydi.

Kızımı almam gerekiyordu.

GW Köprüsü'nü geçene kadar nereye gittiğimi bilmediğimi fark etmemiştim. Neyse ki Lo'yu aradığımda, onun benden on adım önde olduğunu öğrendim. Jess'in ailesinin çiftliğinin adresini mesajla gönderdi ve GPS'te "*Git*" düğmesine bastığımda içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Oraya gidip gerisini halledecektim. Gece yarısı olduğu için trafik yoktu ve Vermont'un Maplewood kasabasına vardığımda güneş doğmaya başlamıştı.

Burası çok çekici bir yerdi. Baktığım her yerde, yeşil dağlar ve bulutsuz geniş bir gökyüzü ile çevrili, resim gibi tepeler ve tarım arazileri görüyordum.

Saat daha beş olduğu için, kahve içmek ve bacaklarımı uzatmak için kasabada durdum. Üniversitenin üçüncü ve dördüncü sınıfları arasındaki yaz tatilinde bu çiftliği bir kez ziyaret etmiştim, ancak kasaba hakkında pek bir şey hatırlamıyordum.

Sabahın erken saatlerinde, tek sesin yakındaki ağaçlarda esen rüzgar ve kuş cıvıltıları olduğu bu yerde, sanki bir film setinde yürüyormuşum gibi hissettim. Şehir merkezi, parke taşlı kaldırımları, Devrim Savaşı anıtları, renkli dükkanları ve kusursuz peyzajıyla İngiltere'nin tanımı gibiydi.

İngiltere'nin tanımı gibiydi: parke taşlı kaldırımlar, Amerikan Devrimi anıtları, renkli dükkanlar ve kusursuz peyzaj.

Bean There, Sipped That adlı hipster tarzı bir kahve dükkanının önündeki caddeye park ettim ve kafeine ihtiyacım olduğu için hemen içeri girdim.

Arka aynada kendi yansımamı kontrol ettiğimde, neredeyse kendimi tanıyamadım. Saçlarım berbat durumdaydı, muhtemelen uyanık kalmak için defalarca ellerimle saçlarımı karıştırdığım içindi. Bir haftadır sakalımı kesmemiştim ve bugün, resmen dağ keşişi görünümüne bürünmeye başlamıştı. Bir de gözlerimin altındaki morluklar vardı, daha çok çürük gibi görünüyordlardı. Kahretsin, berbat durumdaydım.

Dükkan neredeyse boştu, ancak bir köşede büyük kobalt mavisi kupalardan içki yudumlayan birkaç yaşlı insan vardı. Tezgaha yaklaşırken gözleri beni dikkatle takip etti.

Duvarın birinde, gelirken hayran kaldığım dağların devasa bir resmi vardı ve çeşitli dünya simgelerine olan mesafeleri gösteren el boyaması yol işaretleri vardı.

Diğer duvarda ise hayal edilebilecek her türlü içecek ve etkileyici bir pasta ve kahvaltı sandviçleri seçkisi bulunan bir kara tahta menü vardı ve her birinin malzemelerinin kaynağı ve sürdürülebilirliği hakkında özel notlar vardı.

Tezgahın arkasındaki sırık gibi genç beni baştan aşağı süzdü, dudakları tiksinti dolu bir ifadeyle kıvrıldı, ancak sorusu endişe dolu bir ima içeriyordu. "İyi misin dostum?"

"Evet," diye cevap verdim, biraz garip bir şekilde. "Büyük boy sade kahve alabilir miyim, lütfen? Ve şu kruvasanlardan bir tane."

Tezgahın altından, müşterilerin kullandıklarına benzeyen büyük bir kupa çıkardı.

"Bunu paket yapabilir misiniz lütfen?" diye sordum, onu işaret ederek.

"Yeniden kullanılabilir bir kupa getirdin mi?" diye sordu, piercingli kaşlarını kaldırarak, gençlik tavrını sergileyerek. Sabahın bu saatinde gerçekten etkileyiciydi.

"Hayır."

"Yani bir fincan kahve içmek için bir ağacı öldürmek senin için sorun değil mi?"

Sözleri kafama pek girmedii. Uykusuzluk ve kafein yoksunluğundan dolayı kendimi kaybetmiştim. Geriye dönüp bakınca, Jess geçen hafta ayrıldığından beri kendimi gerçekten cehenneme attığımı anladım.

"Tabii," diye cevap verdim, gözüm seğirerek.

Somurtarak tezgahın altından karton bir bardak çıkardı.

"Hey, evlat," diye sordum o kahveyi dökerken. "Bugün günlerden ne?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Pazartesi."

"Munchkin Pazartesi," diye mırıldandım. "Munchkins var mı?"

"Burası sana Dunkin' Donuts gibi mi görünüyor?" diye tersledi.

Gözlerimi devirdim. Gençler işte.

Kaşlarımı çatarak, okul otobüsü büyüklüğünde ve düzinelerce muhteşem görünümlü tatlıyla dolu fırın vitrinini taradım.

"O zaman birkaç donut alabilir miyim?"

Kahveyi kasaya koydu ve boş bir kutu aldı. Sonra bana bekleyişle baktı.

Kafamda birkaç hesap yaptım, ama düşüncelerim karışmıştı. Jess, kızları, erkek kardeşleri, kız kardeşi ve çocuklarıyla çiftlikteydi. Çok almalıyım. Ayrıca, çok lezzetli görünüyorlardı ve en son ne zaman donut yediğimi hatırlamıyordum, bu yüzden birden fazla yemekte sorun olmazdı. Ya da artanları.

"Şu." En üst rafa işaret ettim. "Limonlu krema... Hayır, iki tane olsun. Ve üç tane akçaağaç şekerlemeli. Hayır, onları araba sürerken yerim. Bana tüm akçaağaç şekerlemeli olanları ver. Meksika çikolatalı olanları da."

Çocuk elindeki donutu kutuya attı ve geriye yaslandı. "Hey, anne," diye bağırdı. "Dışarıda takım elbiseli evsiz bir adam var, tüm akçaağaç pastırmalarını almak istiyor."

Bir dakika sonra, mutfak kapısı açıldı ve sarı at kuyruklu, kolları dövmeleli tombul bir kadın dışarı çıktı.

"Elijah. Ne diyorsun sen... oh, lanet olsun."

Kapıda donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen buradasın."

Onu inceledim, kim olduğunu anlamaya çalıştım, ama yorgun beynim ve bulanık gözlerim bunu imkansız hale getirdi.

Son birkaç donutu kutuya attı ve bana uzattı. "Al şunu. Elijah." Genç kıza döndü. "Ona

lavanta aromalı vanilyalı olanları ver. Onlar onun en sevdiği."

O birkaç tanesini çantaya koyarken, ben de cüzdanımı çıkardım.

Kadın çantayı yüzüme doğru itti ve eliyle beni uzaklaştırdı. "Ama ödemem gerek."

"Sonra." Kapıyı işaret etti. "Git hadi. Kocaman kırmızı tabela var. Çiftliği kaçırmaman imkansız."

Bölüm 31

Jess

Araba yola çıktığında ben verandada duruyordum. Jenn, kızlarla tavukları beslerken bana haber vermek için mesaj atmıştı. Onları işlerini bitirmeleri için bırakıp eve koştum.

Arabasının yoldan geldiğini gördüğümde kalbim küt küt attı. Onu özlemiştim. Beklediğimden daha fazla. Birini özleyebileceğimi düşündüğümden daha fazla.

Özellikle de çıkmadığım bir adamı.

Ancak son birkaç hafta içinde Brian hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti ve burada geçirdiğim günler çok yoğun olmasına rağmen, sürekli onu düşünüyordum.

Arabasından indiğinde, takım elbisesi buruşmuş ve yüzünde yorgunluk izleri vardı, kalbim sızladı. Böyle bile yakışıklıydı.

Beni gördüğünde yüzündeki ifade daha utangaç bir hale dönüştü.

"Buraya gel," dedim ve kollarımı açtım.

Tereddüt etmeden itaat etti ve yaklaştığında kollarımı boynuna doladım.

"Seni özledim," dedi saçlarıma.

Onun sıcaklığı beni sardı ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir huzur getirdi. "Bütün gece araba mı kullandın?"

Geri çekildi ve başını salladı, başının bir tarafında dik duran saçlarını eliyle düzeltti. "Geldiğimi nereden bildin?"

"Kasabada heyecan yarattın. Buralarda yarış yeşili Audi pek görülmez."

"Saat daha altı bile değil."

"Çiftçi kasabası." Sırıttım. "Ayrıca, kardeşim bana mesaj attı. Kahve dükkanının sahibi o."

"Ah. Onu tanıdık bulmuştum."

Telefonumun ekranına baktım ve gönderdiği mesajı okudum. "Beş bin dolarlık takım elbiseli, aşk acısı çeken bir adam az önce gelip Munchkins istedi. Sanırım o senin adamın?"

Gülümsedi. "Öyle mi? Sana mı ait?"

Sesindeki samimiyet ve belirsizlik midemi bulandırdı.

"İçeri girelim." Kolunu tuttum. "Yorgun görünüyorsun. Bütün gece araba kullanmana gerek yoktu, biliyorsun. Arayabilirdin."

"Güzel yüzünü görmek istedim." Parmaklarının arkasıyla yanağımı okşadı.

"Ve sana dokunmak istedim."

Dizlerim titredi. Bu çok garip ve tuhaftı ama belki de hayatımın en romantik anıydı.

Kızarak başka yere baktım, ama Josh ve Jasper'ı yakındaki bir çitin üzerine ellerini dayamış, bizi gözetlerken gördüm.

"Seyircilerimiz var," dedim, onlara doğru başımı sallayarak.

Brian onlara el salladı, ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Munchkin Monday donutları getirdim," dedi boğuk sesiyle. Sesi kalındı, konuşması yavaştı. "Onlar Munchkin değil. Mağazadaki çocuk sorduğumda çok alınmıştı. Bu mantıklı." Kaşlarını çatı. "Onlar delik değil. Ama delikleri var? Bekle, kafam karıştı. Neyse, birkaç düzine aldım."

Arabaya doğru sendeleyerek yürüdü ve yolcu koltuğunu açtı. "Lezzetli," dedim, onu takip ederek. "Ama hadi içeri girelim. Uyumak mı istersin, duş almak mı?"

"Sizi rahatsız etmek istemem." Donut kutusunu göğsüne sıkıca bastırdı. "Yakınlarda bir han var. Lo rezervasyon yaptı."

"Burada kalacaksın," dedim kararlı bir şekilde.

"Beni eve gönderebilirsin." Göz kapakları ağırlaşmış, ayakları çakıl taşlarında sürünürken onu verandaya götürdüm. "Rahatsız ettiğimi biliyorum. Ama sensiz deliye dönüyordum."

Tanrım, bundan daha sevimli bir şey olabilir mi? "Seni burada istiyorum. Bizimle birlikte," dedim.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Ama," diye tereddüt ettim, "biraz uyuman gerekiyor."

Gülümsemesi biraz yaramazca oldu. "Benimle birlikte uyur musun?"

İlk dokunduğumuzda içime yerleşen sıcaklık daha da alevlendi. "Uslu duracağına söz verirsen."

"Başka seçeneğim yok galiba. Kardeşlerin çok kızgın görünüyor." Omzumun üzerinden onlara baktı. Artık çitin başındaki yerlerini terk etmişlerdi ve bu tarafa doğru geliyorlardı.

"Onları takma. Kasabanın mesaj zinciri patlıyor.

Sadece meraklılar."

Onu eve götürdüm ve kardeşlerim de peşimden geldiğinde tanıştırdım. Jasper'ın gözlerindeki merak ve Josh'un endişeli bakışlarından, sorularının olduğu belliydi, ama onları kendi hallerine bırakıp donut yemelerine izin verdim ve Brian'ı eski yatak odama götürdüm.

Josh, ben burada yaşarken odayı önemli ölçüde yenilemişti. İkiz yatak yerine, odanın bir tarafının ortasına bir kraliçe yatak yerleştirilmişti. Gök mavisi yorgan, odayı aydınlatıyor ve tahta ve çıta duvarlarla mükemmel bir uyum oluşturuyordu. Yukarıda, ahşap bir tavan vantilatörü tembelce dönüyordu ve eskiden çok gıcırdayan zeminler artık neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Hatta lise yıllarında, profesyonel fotoğrafçı olmak istediğimden emin olduğum zamanlarda çektiğim fotoğrafları bulmuş, onları çerçeveletmiş ve bir galeri duvarı oluşturmak için kullanmıştı. Teknik olarak burası benim evimdi, ama tüm bu değişikliklerden sonra kendimi bir misafir gibi hissediyordum.

"Vermont hakkında her şeyi duymak istiyorum." Brian yatağa ağır ağır uzandı, başını geriye attı ve kan çanağı gözleriyle bana baktı.

"Sonra," dedim ve onu nazikçe itekledim. "Önce biraz uyu. Dinlendikten sonra sana tüm manzaraları göstereceğim."

Telefonunu işaret ettim ve komodinin üzerine taktım. Geri çekilemeden, uzun kolunu uzatıp belime doladı ve beni yatağa çekti. Ona yapıştığımda, içini çekti.

"Beş dakika," diye kulağıma fısıldadı, vücudunun rahatlığı beni gevşetirken, kokusu duyularımı sardı. "Bunu hayal ediyordum."

Birkaç dakika sonra, o uykuya dalmış, boynuma hafifçe nefesini üflüyordu.

Onun burada olması beni hala şok etmişti. Ama o beni kucaklarken, gözlerimi kapattım ve onun yakınımda olmasının verdiği rahatlamanın tadını çıkardım.

Onu hayal edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim. Ve her gün, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, çok az zevk alıyordum. Çünkü şüphesiz ki, o benimle birlikte olsaydı her şey çok daha güzel olurdu.

Konuşacak çok şeyimiz vardı, özellikle de onun spontane olarak bütün gece süren yolculuğundan sonra. Ama şimdilik, kendimi rahatlamaya bıraktım.

Bölüm 32

Brian

Resmi şehir turuna katılırken, Jess'in benim bir heyecan yarattığını söylerken ne kadar haklı olduğunu anladım. Buradaki insanlar bana oldukça meraklıydılar. Tur sırasında, şehir merkezindeki her sokağı gezdirildim ve iki peynir dükkanı da dahil olmak üzere her dükkandan bir şeyler almaya zorlandım. Öğleden sonrasını kasabanın ünlü şelalesine giden uzun bir patikada yürüyüş yaparak geçirdik ve sonra kızlar bizi şelalenin arkasındaki küçük gizli bir mağaraya götürdüler. Ben çok iri olduğum için mağaraya sığamadım, ama onların pozlarını fotoğrafladım.

Greta ve Kit, özellikle ciddi Kit, burada çok daha genç görünüyorlardı. Daha kaygısızdılar, çıplak ayakla koşarak yumurta topluyorlardı ve bana her bahar şurubu kaynattıkları şeker kulübesini gezdiriyorlardı.

Gülüp eğlendik, günün çoğunu dışarıda geçirdik ve inanılmaz miktarda lezzetli yemek yedik. Jess'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Bütün kasaba neşe ve cazibeyle parlıyordu.

Çiftlik evine döndüğümüzde, Jess ve benim yaptığımız küçük kucaklaşma uykusundan kimse bahsetmedi. Ama uyandığımda, Jess'in iki erkek kardeşi de bana sorular sordu.

Yirmi yıl önce ziyaret ettiğimde henüz bir genç olan Josh, artık geniş omuzlu, ciddi bir yatırım bankacısı ve akçaağaç çiftçisi olmuştu. Ailenin en küçüğü olan Jasper, tanıştığımda henüz küçük bir çocuktı. Şimdi ise boylu, sırık gibi, dövmelemlerle kaplı bir itfaiyeciydi ve otuz yaşın altında olması ve görünür karın kasları sayesinde kendine güvenen bir tavır sergiliyordu.

İkisi de niyetimi açıkça sormamış olsa da, iki bira içtikten sonra tam bir sorguya çekileceğimizi hissettim.

O gün, olası bir duruma hazırlık yapmakla geçirdim. Bu yüzden, akşam yemeğinden sonra iki küçük ateş parçası beni köşeye sıkıştırdığında, dengem bozuldu.

Kit ve Greta, üst kattaki dolaptan birkaç masa oyunu getirmeme yardım etmemi istediğinde, seve seve onları takip ettim. Ancak ben açık dolaba bakarken, Kit yatak odasının kapısını arkasında kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi.

Greta onun yanında durarak çıkışımı engelledi. "Otur," dedi ve büyük pencerenin yanındaki eski ahşap sallanan sandalyeyi işaret etti.

Koltuğa oturdum, tüm ağırlığımı vermeden önce sağlam olduğundan emin olmak için dikkatli davrandım. Kalbim hızla atıyordu, çünkü kızların yüzlerindeki ciddi ifadeler bana yabancı ve biraz endişe verici geliyordu.

Beş dakika önce, kuzenleriyle ağızlarına en çok brownie sığdırabilenin kim olacağını yarışıyorlardı, kıkırdayarak ve neşeyle. Greta'nın dudağının üstünde hâlâ çikolata lekesi vardı. Ama şimdi buradaydık ve beni inceleme şekillerinden, işin ciddi olduğunu anlamak mümkündü.

"Annemiz harika," dedi Kit. "En iyisi,"

diye tekrarladı Greta.

"Ve babamız berbat."

"Kit." Greta'nın küçük kahverengi gözleri şokla büyüdü.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Diye homurdandı. "O kendinden başka kimseyi düşünmez."

Greta'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı, ama onaylayarak başını salladı.

Kalkıp ona sarılmak istedim. Kenneth tam bir pislikti. Orada, onların nutkunu dinlerken, Jersey'e döndüğümde onun hayatını mahvetmek için daha fazla yol bulacağıma yemin ettim.

"Onu kimseye zarar verdimmeyeceğimize dair bir anlaşma yaptık."

Jess'e çok benzeyen kızlara baktım. "Annenizi asla incitmem."

Greta, cevabımdan memnun olmuş gibi gevşedi, ama Kit sadece gözlerini kısarak baktı.

"Ondan uzak durmanı söylemiştim. Ama şimdi kıkır kıkır gülüyor, mutlu ve sürekli senden bahsediyor." Diye iç geçirdi. "Buraya geldiğimizden beri kendisi gibi değildi, ama sen ortaya çıktın ve birdenbire tekrar gülümsemeye başladı."

Kalbim gurur ve umutla doldu. Buraya gelme kararım benim için alışılmadık bir karardı, ama arabamdan indiğim ve Jess bana gülümsediği anda, bunun doğru bir karar olduğunu anladım. Burada olmak istiyordum. Jess, Kit ve Greta benim dostlarımdı.

"Ayrıca, bizim onayımızı almadan, onunla sadece çok süper harika olanlarla çıkmasına izin vereceğimiz konusunda da anlaştık."

"Onayınızı nasıl kazanabiliriz?" diye en profesyonel ses tonumla sordum. "Yazılı bir başvuru formu var mı? Lo bazı evrakları hazırlayabilir."

Kit sıırıttı. "Sadece bir görüşme."

"Mülakat mı? Hazırlanmak için zamanım olacak mı?" "Tabii. Ama zorlu olacağız."

"Haydi bakalım çocuklar, çünkü annenizi gerçekten çok seviyorum."

Kızlar birbirlerine baktılar ve Greta kıkırdadı. Kit, onun şerefine, kıkırdamadı, ama dudaklarının seğırdiğine yemin edebilirim.

"Bu iyi bir başlangıç," dedi Greta ve bana başparmağını kaldırdı. Kit başını salladı. "Ama bu iş burada bitmedi."

Gülümsemeden edemedim. "Anneniz size sahip olduğu için şanslı."

Bir dizi sorgulamanın ilki gibi görünen sorgulamadan serbest bırakıldıktan sonra, aşağı kata indim ve herkesin dışarıya çıktığını gördüm. Josh büyük bir açık hava ateşi yakmıştı ve Jenn'in oğulları çoktan marshmallow kızartmaya başlamıştı. Kit ve Greta, sanki az önce yukarıda bana sorguya çekmemişler gibi, sırtarak ve çığlık atarak yanıma koştular.

Yaklaşırken, köpekler ve şaşırtıcı derecede evcilleştirilmiş keçiler etrafımda koşuşturuyordu.

"Yıllar önce bir kez ziyaret etmemiş miydin?" diye sordu Jenn, bir bardağa bir parmak kadar akçaağaç viskisi dökerken.

Başımı salladım. "Üniversitenin üçüncü ve dördüncü yılları arasında. Ailen bana çok nazik davranmıştı."

"Annem seni severdi," dedi, bardağı bana uzatarak. "Ve o insanları iyi tanırdı."

"Kaybın için üzgünüm," dedim, Jess için yaranın hala ne kadar taze olduğunu bildiğimden sesim alçaktı.

Dördü biraz anılarını yad ettiler, ebeveynlerinden ve çiftlikte yaptıkları yaramazlıklardan bahsettiler, sonra da kasabadaki dedikoduları konuştular. Ben sessizce dinledim, ateşin sıcaklığı ve iyi arkadaşların keyfini çıkarmaktan memnun olarak.

Jess çocuklarını yatırdıktan sonra Jasper ayağa kalktı ve gerindi. "Ben gidiyorum. Beni beklemeyin."

"Nereye gidiyorsun?" Josh kaşlarını çatarak sordu.

Jasper ona göz kırptı. "Timberline'da bekarlığa veda partisi var." El sallayarak Mustang'ine doğru koştu.

"Aptalca bir şey yapma," diye Josh arkasından bağırdı.

Jasper arkasını dönmeden kahkaha attı. "Her zaman yaparım."

"Sanki hâlâ on altı yaşında gibi," dedi Jenn.

Josh ayağa kalktı ve ateşe odun ekledi. "Bir gün sakinleşecektir."

Jess, Adirondack sandalyemin koluna oturdu, hareketleri gevşekti, sanki viski onu rahatlatıyormuş gibi.

Josh ateşi karıştırırken ve Jenn yüzünü telefonuna gömmüşken - muhtemelen çocukları eve götüren karısına mesaj atıyordu - Jess omzuma yaslandı. "Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı. "Buraya kadar geldiğine."

"Uzak değil."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Peki ya işin?"

"Arkadaşlar benim işlerimi halletti ve Lo tüm toplantılarımı erteledi. İnan bana, beni kapı dışarı ettiler resmen. Sen gittiğinden beri tam bir pislik oldum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Elimi yüzüme sürdüm. "Sen olmadan bir ayı gibiydim."

Yavaşça gülümsedi. Ateşin ışığında çok güzel görünüyordu. Onu kucağıma çekip deli gibi öpmek istedim. Ama kardeşlerinin ve çeşitli çiftlik hayvanlarının varlığı beni engelledi.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Göğsüm sıkıştı. Sanki aklımdan geçenleri okumuştı. "Tabii."

Viski bardağımı aldı ve sandalyemin yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Sonra elimi tutup ayağa kalkmamı sağladı. Kardeşlerine hızlıca veda ettikten sonra beni uzaklaştırdı.

Ama beni çiftlik evine geri götürmedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Gizli yerime," dedi şeytani bir gülümsemeyle.

El ele tutuşarak ahırlara, otlaklara ve bana -çiftliklerden hiç anlamayan birine- depo gibi görünen yerlere giden toprak yolda sessizce yürüdük.

"Burası büyüü bir yer," dedim sonunda.

"Evet," diye iç geçirdi. "Bu yılın en güzel zamanı. Hayvanlar yavrularını doğuruyor, her şey çiçek açıyor. Sonbaharın başları da inanılmazdır. Yaprakların renk değiştirdiği, düşmeden önceki o birkaç hafta, gördüğüm en güzel manzaralardan bazılarını sunar. Ama sonra Cadılar Bayramı gelir ve o andan itibaren Mayıs ayına kadar aralıksız kar ve karanlık başlar."

Yine sessizliğe büründük ve ev tamamen gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra Jess durdu ve bana döndü.

"Neden buraya geldin?" Alt dudağını ısırđı, koyu renkli gözleri ay ışığında derinliğini yitirmişti. "Bu, benim düşündüğüm anlamı mı taşıyor?"

"Sen ne anlamak istiyorsan o anlama gelir. Ben bencilim. Seni görmem gerekiyordu. Ama sen söyle, ben hemen yola çıkarım. Sana asla baskı yapmam ya da zorlamam." Ellerim birden kayganlaştı. Umarım fark etmemiştir. "Sadece senin yanında olmak istiyorum."

"Taşınıyorum." Sesi hüzünlüydü, yenilmiş gibiydi.

"Biliyorum." Başımı eğip yere tekme attım. "Lo, Vermont barosuna başvurmak için ihtiyacım olan evrakları çoktan gönderdi."

Kafasını geriye eğdi ve güldü. "Tabii ki gönderdi yaptı."

"Sadece seninle olmak istiyorum." Bir tutam saçını kulağının arkasına "Gerisi lojistik meselesi."

"Ama lojistik önemlidir," diye ısrar etti.

Elini göğsüme götürdüm ve kalbime bastırdım. "Sen ve kızlar kadar değil."

Hızla gözlerini kırıştırarak parmak uçlarına yükseldi. Bir an yüzümü inceledi. Sonra, hızlı bir hareketle beni kendine çekip ateşli bir öpücük verdi.

Ben onun kalçalarını kavrarken, o da göğsümü tırmalarken, çaresizlik içinde dudaklarımız birbirine kenetlendi. Bu tatlı bir öpücük değildi. Son birkaç haftadır kendimizi mahkum ettiğimiz yoksunluğun yol açtığı saf şehvetti. Birlikte patlayıcıydık ve ona sürtünerek onu vücuduma kilitlerken, bu her zamankinden daha belirgindi.

Nefesimiz kesildiğinde, o benden uzaklaştı ve beni ağaçların olduğu yere doğru çekti. "Beni takip et."

Ben de koşarak onu takip ettim, o ormanın kenarındaki küçük bir ahırın arkasına atlarken ben de hemen arkasından girdim.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu lanet kasabada gerçekten mahremiyet bulabileceğimiz tek yer," diye omzunun üzerinden cevap verdi.

Başka bir küçük, karanlık binaya yaklaşırken, kot şortunun arka cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve kapıyı açtı.

"Burası benim gizli yerim," dedi ve beni içeriye götürdü.

Oda neredeyse boştu ve temizlenmişti, ancak arkada birkaç kutu ve bazı ekipmanlar istiflenmişti.

"Annem kısa bir süre seramikle uğraştı," diye açıkladı. "Buraya gelip, bizden uzaklaşmak için şekilsiz kahve fincanları yapardı."

El fenerini odanın her yerine tuttu.

"Hayvanlar için çok küçük, büyük traktör için de yeterince büyük değil. Ama sağlam ve bakımlı."

Tavan dekoratif kirişlerle kaplıydı ve bir duvardaki birkaç büyük pencere bizi akçaağaç ormanından ayıran tek şeydi.

"Oldukça güzel," dedim.

"Büyükbabam inşa etti. Mimarisine bayılıyorum. Her zaman burayı küçük bir eve dönüştürmeyi hayal ettim. Barndominium tarzı bir şey gibi."

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım. "Anlıyorum."

"Hadi, samanlığa çıkalım." Kaşlarını oynattı.

Samanların içinde yuvarlanma düşüncesiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Ben bir şehir çocuğuydum ve hayatımda hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Saman yok," dedi, açıkça aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Bu kaşındırıcı ve korkunç olurdu. Hadi gel."

Onu takip ederek dar merdivenlerden açık çatı katına çıktım ve en üstte, aşağıdaki ahırı gözetledim, plaj sandalyelerini ve birkaç fenerleri fark ettim, sonra geri dönüp bu alanı inceledim. "Onlar uyku tulumu mu?"

Bana gülümsedi. "Evet. Seni buraya getirip Seni çiftçi kız tarzıyla baştan çıkarmak için."

Bölüm 33

Jess

Brian hiç vakit kaybetmedi. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dudakları ve elleri her yerimdeydi.

Ve benden hiçbir şikayet duymadı. Bütün gün külotumu zar zor giyebilmişim.

Beni görmek için bu kadar yolu gelmişti. Beni özlemişti. Ve bunu bana defalarca sözleriyle söylemişti.

Kalbim mutluluğumu zar zor tutabiliyordu.

Beni yere yönlendirdi, uyku tulumları tek yastığımızdı ve kot şortumun düğmelerini açtı. "Bu tatlı amcığı yememe izin vermezsen, sanırım öleceğim," dedi. "Haftalardır tek düşündüğüm şey senin tadın."

Sıcaklık içimi kapladı. Kahretsin.

Cömert bir kızdım, bu yüzden bu adama istediği her şeyi vermekten çok istekliydim.

Şortumu ve külotumu bir kenara attıktan sonra, kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti, bacaklarımı omuzlarına attı ve bacaklarımı genişçe açtı.

Saniyeler içinde, tutarsızca gevezelik etmeye başladım. Dilinin her hareketiyle daha da derine batıyordum.

Bunu özlemişim. Samimiyet, güven ve deneyim. Brian'la birlikte olmak hem güvenli hem de heyecan vericiydi.

Onunla birlikte olmanın verdiği rahatlık, beni istediğim şeyi pes etmeden kovalamaya teşvik etti. Bu yüzden saçlarını tutup onu kendime doğru çektim ve kalçalarımı salladım.

"*Evet*," diye homurdandı ve bir parmağını içime soktu. "Yüzüme bin."

Uymaktan başka seçeneğim yoktu. Elleri ve ağzının birleşimi hayatımı değiştirdi. Lanet olsun, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tekrar tekrar beni tahrik etti, beni doruğa çıkardı, sonra tekrar geri çekildi.

Çıkardığı seslerden, benim kadar onun da bundan zevk aldığını, beni gittikçe daha da yaklaştırdığını anlayabiliyordum.

"Sen bir sadistsin," diye bağırdım, sesim kirislerden yankılandı.

Parmaklarını çekip yalayıp temizlerken, vücudum patlamak üzere olan bir bomba gibi hissettim.

"Lezzetli," diye homurdandı. "Eğer boşalmak istiyorsan," dedi, yüzünü eğip dudaklarını klitorisimin üzerine koyarak, "tek yapman gereken istemek."

"Lütfen," diye ciyakladım. "Lütfen, bu konuda çok iyisin."

Bacaklarımın arasından bana gülümsedi ve tekrar daldı, ben büyük bir mutluluk dalgası tarafından vurana kadar yalayıp emdi.

Bağırarak, bacaklarım titreyerek, beni uyku tulumuna

"Devam et," diye homurdandı, beni çığlık attıran hisleri durdurmadan. "Ben... ben yapamıyorum..."

Parmağını kıvrımlarımdan aşağı doğru kaydırды, arka kapımı nazikçe okşadı. "Evet, yapabilirsin," diye ısrar etti. Dilini klitorisime değdirirken o bölgeyi masaj yaptı.

Ben itiraz etmeden, parmağını içime soktu, beni tamamen doldurdu ve başka bir orgazm beni sardı, konuşamaz hale getirdi.

Aile çiftliğindeki ahırda değildim. Uzayda süzülüyor gibiydim, çünkü böyle bir zevk yeryüzünde yoktu. Dalga dalga gelen zevk dalgaları beni sararken, parmaklarını sıkıca kavradım.

"Sen çok iyi bir kızsın," dedi ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken karnıma bir öpücük kondurdu.

"Brian," dedim yumuşak bir sesle. "Konuşamıyorum bile."

Yüzünde yayılan gülümseme, gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

"Gerek yok. Dört ayak üstüne çök, çiftçi kız," diye emretti.

Mutlulukla itaat ettim, dizlerimin üzerine çöktüm ve omzumun üzerinden ona cüretkar bir bakış attım.

"Tanrım," dedi, kalçalarımı okşayarak. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

Ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı, sonra cebinden bir prezervatif çıkardı.

"Şu haline bak," dedim. "Bu sefer hazırlıklı olan sensin."

Gözleri loş ışıktaki parladı. "Ben iyimser biriyim."

Bir göz açıp kapayıncaya kadar prezervatifi takmış ve ellerini kalçalarıma koyarak içime girmişti.

"İşte böyle," diye inledi. "Mükemmel. Rahatla Jess. Başardın."

Başımı geriye attım, sinir uçlarım alevlendi. Hem sert hem de nazikti ve beni çıldırtan her noktaya dokunuyordu. Bir çılgılık kaçtı ağızımdan, mega orgazmın artçı şokları vuruyordu. Ama daha fazlasına hazır değildim.

Güçlü bir şekilde itişirken parmaklarını nazikçe omurgamdan aşağı doğru gezdirdi, bu da bana hem güven hem de kirlenmişlik hissi verdi. Normalde bu pozisyonu sevmezdim, ama onun beni domine etmesi bana güven ve değer verildiğini hissettirdi. Sanki kendimi ve zevkimi ona teslim ediyormuşum gibi, o da bana nasıl bakacağını çok iyi biliyordu.

Beni daha da açarak, daha derine girdi, beni inlettirdi ve amım onun etrafında titremeye başladı. "Daha da sıkılaştın," diye homurdandı. "İşte böyle. Benim için tekrar boşal." Parmakları klitorisimi buldu ve ben neredeyse bayılacaktım, o hızını artırdıkça kollarım titriyordu.

Bu adamın kırk bir yaşındaki bedenimden daha fazla zevk alamayacağını düşündüğüm anda, patladım, her sinir ucumdan saf mutluluk yayılırken onun adını inledim.

Küfrederek kendi orgazmını kovaladı ve beni hızla takip ederek doruğa ulaştı.

Terli ve bitkin bir halde uyku tulumlarının üzerine uzandık, çatı kırışlarından sızan ay ışığına bakarak. "Vermont'u seviyorum lan," dedi, yüzünü saçlarıma gömerek.

"Bence çiftlik hayatı sana yakışıyor," diye cevap verdim.

Boynumu öperek aşağı doğru indi. "Öyle olabilir. Ya da sadece seksi bir çiftçi kıza aşık olmuşumdur."

Bölüm 34

Jess

"Ben gelip sormam mı gerekiyor, yoksa sen kendin söyleyecek misin?" diye sordu Sloane.

"*Evet.* Sadece biz varız," diye mırıldandı Lo. "Bir şey olduğunu biliyoruz ve senin adına çok mutluyuz."

O ve Sloane bu akşam benim restoratif dersime gelmişler ve ders bittikten sonra blokları istiflememe ve matları silmeme yardım etmek için kalmışlardı.

Mumları söndüren Lana sıırttı. Ben Vermont'tayken derslerimi üstlenmişti ve Lo ve Sloane ile yakınlaşmıştı. Jersey'e dönerken ona bazı ayrıntıları anlatmışım, kızlar Josh'la bir hafta daha kalmalarına izin vermem için beni ikna ettikleri için açıkça konuşabiliyordum. Onları şimdiden özlemiştim, ama ara vermek de güzeldi.

Özellikle Brian ile olanlar çok hızlı gelişmişti. O benden bir gün önce eve dönmüştü ve arabasını otoparka park ettiği andan itibaren neredeyse her saat başı bana mesaj atıyordu. Peki ben eve vardığımda ne oldu? Onu stüdyonun önünde, kaldırımında volta atarken buldum. Geceyi birlikte geçirdik ve sabah uyandığımızda kollarımız birbirine dolanmıştı.

Duvarlardaki kancalara kayışları asmakla meşgulmüş gibi yaptım, boşuna da olsa onların vazgeçmelerini umuyordum.

"İkiniz kimseyi kandıramazsınız," dedi Sloane, kollarını kavuşturup gözlerini kısarak. "Brian'ı hukuk fakültesinden beri tanıyorum. Onu avucumun içi gibi bilirim."

"O çok gülümser." Lo heyecanla alkışladı. "Cal geçen gün toplantı sırasında kafasına basketbol topuyla vurdu, ama o sadece gülümsedi."

Onlara dönüp baktım, birkaç metre ötede duruyorlardı.

"Bunu ikiniz mi planladınız?" diye sordum, sırttan Lo'dan daha ciddi olan Sloane'a bakarak. "İyi polis, kötü polis numarası mı?"

Lo sırtıttı. "Beni iyi polis olarak gördüğün için gurur duydum." Ellerini beline koydu. "Ve hayır. Biz sadece bu kadar iyiyiz. Vazgeç artık. Brian'ı tanıyoruz ve bir şey olduğunu biliyoruz. Buradan kuduz bir köpek gibi ayrıldı ve eve sevimli bir köpek yavrusu gibi geldi."

Lana kolunu omzuma attı. "Ve ben seni tanıyorum. Yemin ederim, biraz tuhaf yürüyorsun. Sürekli kendi kendine şarkı söylemeni saymıyorum bile." Lo ve Sloane'a daha yakın eğildi. "Kızımız aşık."

"Lana," diye tısladım.

Sloane elini sallayarak reddetti. "Arkadaşların arasındasın." "Bunun için şaraba ihtiyacın var mı?" diye sordu Lo.

Kafamı salladım. "Sadece şu anda duygularımı çözmeye çalışıyorum.

Bunun hakkında konuşmaya hazır değilim."

"Belli ki başka bir şey üzerinde de çalışıyordun," dedi Lana göz kırparak.

Yüzüm kızardı ve alaylara katlanmak zorunda kalmamak için yerin açılıp beni yutmasını diledim.

Lo yumruğunu sıktı. "Biliyordum."

"Hadi. Akşam yemeği sipariş edelim ve detayları ondan öğrenelim," dedi Lana, ellerini ovuşturarak.

Dördümüz dairemde Tayland yemeği yemeye başladığımızda, sırrımı açığa çıkarma baskısı çok fazla oldu.

"Sanırım ona aşık oldum," diye itiraf ettim Pad Kra Pao'ma.

"Tabii ki öylesin."

"İkimize de aynı şey oldu," dedi Sloane, Lo'yu ve sonra kendini işaret ederek.

"Ben de," dedi Lana. "Max'le tanıştığımda ilgilenmemiştim. Bir de baktım ki, onun çocuğuna hamileyim ve adımlı değiştiriyorum."

"Ama ne yapacağım?" Vermont'ta kendimi anı yaşarken buldum ve her şey çok kolay görünüyordu. Ama Jersey'e döndüğümde, dairemi toplamaya başladığımda, bizim bir geleceğimiz olmadığı açıktı.

"Vermont'a taşıyorum," diye hatırlattım onlara, çubuklarımı karton kutuya bırakırken.

Sloane mırıldandı. "Bu mutlaka bir anlaşma kırıcı değil. Ama bize daha fazla anlat. Planın ne? Jersey'de bulamadığın ne var Vermont'ta?"

Durumu nasıl açıklayacağımı düşünürken suyumu yudumladım. Karmaşıktı. Vermont sadece bir yer değildi; bir fikirdi.

Bir hedef.

Kızlarımla mutlu ve sağlıklı olabileceğimiz bir kasaba. Başarısız evliliğimden uzaklaşabileceğim bir yer.

Ama son zamanlarda, bunun doğru bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Belki de hikayemden kaçmak yerine onu kabullenmenin daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştım.

"Aile," dedim sonunda, geri kalan düşüncelerimi kendime saklayarak. "Annemle babam öldü, ama kız kardeşim ve erkek kardeşlerim orada. Orada yaşamak çok daha ucuz ve hayat daha yavaş akıyor."

Kızlar hep birlikte başlarını salladılar, dikkatlerini yemekleri ve benim aramda bölüştüler.

"Harika bir çocukluk geçirdim. Çocuklarım için de aynısını istiyorum. Ormanda koşmak, çiftlik işleri, dışarıda bol bol vakit geçirmek."

"Peki ya Kit? Orada piyano eğitimine devam edebilecek mi?" diye sordu Sloane. "Sully, T. J. ile konsere gittiklerinden beri ondan övgüyle bahsediyor."

Midem düğümlendi. "Sayılır," diye geçiştirdim.

Vermont, burada sahip olduğu fırsatlara yakın bir şey sunmuyordu, ama...

"Öğretmeni onunla sanal olarak çalışmaya devam edecek," diye açıkladım. "Ve kardeşim eski bir piyanoyu restore ediyor, böylece evde çalabilecek."

Bahsetmediğim şey, okulda en iyi ve en parlak öğrencilerin yer aldığı gösteriler ve özel programlar olmayacağıydı. Muhtemelen yerel ortaokul ile görüşüp ona biraz pratik yapma fırsatı sağlayabilirdim, ama dünya çapında müzisyenler ve öğretmenlerin yanına yaklaşamayacaktık.

Gözlerimi kapattım.

Burnum yandı ve gözlerim yaşardı. "Üzgünüm." Yüzümü peçeteyle sildim. "Zor. Taşınmak hepimiz için çok iyi olurdu. Bize bir destek ağı sağlar ve kızlara ideal bir çocukluk yaşatırdı. Ama böyle anlarda kendimden şüphe etmeye başlıyorum."

Lana dizimi kavradı ve sıktı.

Ben burnumu çekip başımı salladım ve dikleştirdim. "Kızlarım bu şehirde doğdu ve bir parçam her zaman New York'u sevecek."

Sloane yavaşça başını salladı. "Seni anlıyorum. Bir süreliğine mutsuzdum. Kimliğimi kaybetmişim, Sully ve ben yolumuzu bile kaybetmiştik. O dönemde, büyük değişikliklere ihtiyacım olduğuna kendimi ikna ettim. Tamamen yeni bir başlangıç."

Onun ve kocası için içim acıdı. Hikayenin tamamını bilmiyordum, ama boşanmaya çok yaklaştıklarını anlayacak kadarını duymuştum.

"Büyümek ve kaderimde yazılı olan kişiyi bulmak için Sully'den uzaklaşmam gerektiğine inanıyordum. Ama sonunda, onunla birlikte yeni bir başlangıç yaptım. Beni destekledi ve cesaretlendirdi. Kim olduğumu yeniden keşfederken bana destek oldu ve gerçekten ne istediğimi anlamama yardım etti."

"Bu çok güzel." Elini okşadım. Şu anda bulunduğu yere gelmiş olması gerçekten büyük bir şans. Bu kadar derinden sevilme nasıl bir duygu olmalı?

"Acele etme ve iyice düşün" diye uyardı. "Benim durumumda, gerçekten düşünmeye zaman ayırdığımda fark ettiğim şey, evliliğimin beni engellemediği, benim kendimi engellediğimdi."

Nazikçe başımı salladım ve göz teması kurmamak için temizlik yapmaya devam ettim.

Sözleri canımı yakmıştı. Ama bunları duymam gerekiyordu. Son birkaç yılımı tamamen Vermont'a odaklanarak geçirmiştik, oraya taşınmanın tüm sorunlarımın çözümü olacağına inanıyordum.

Ama artık, akçaağaçlar yüzünden ormanı göremediğimi düşünmeye başlamıştım.

Ve belki de kızlarımla benim yeni bir başlangıç yapmak ve hayallerimizin peşinden gitmek için Vermont'a ihtiyacımız yoktu.

Bölüm 35

Brian

"Beğendin mi?" diye sordum, terli ellerimi ceplerime sokarak. Aylardır buraya adımımı atmamıştım ve Jersey'e taşınmak zorunda kalmadan önce yedi yıl boyunca bu evde yaşadığımı düşünürsek, bu çok garipti.

Ama bir şekilde, fare istilası, kurtçuklar ve her gece beni boğmak üzere olan dev kedi olmasına rağmen, Jersey'i evim olarak görmeye başlamıştım. Garip bir ev, ama yine de evim.

"Burası senin evin mi?" Jess yavaşça dönerek, dudaklarını hayranlıkla araladı.

Kiralama hayatından bıkmıştım ve Carroll Gardens'ta bu kahverengi taş evi satın almıştım. Bu yeşil blok ve o zamanlar çok fazla bakıma ihtiyaç duyan yüz yıllık binaya aşık olmuştum.

"Romantik bir komedideymiş gibi hissediyorum," dedi. "Bu mahalle film seti gibi. Ve bu ev. Bu nasıl mümkün olabilir? Dışarıdan çok dar görünüyor, ama içi çok geniş. Ve çok aydınlık."

"Benim sayemde değil." Pencereden sokağa baktım. "Terry, mimar bir arkadaşını tanıştırdı ve o da bu alanı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi bulmama yardım etti."

"Orası arka bahçe mi?" O, oturma odasının derinliklerine doğru koştu. "Şehirde mi?"

Bahçe evin genişliği kadar genişti ve arkamızdaki bloğa kadar uzanıyordu. Etrafı tuğla duvarlarla çevriliydi ve ara sıra kullandığım mangalın bulunduğu küçük bir veranda yaptırmıştım. Hatta birkaç tane güzel çalı bile vardı. Fazla bir şey değildi, ama benim küçük cennet köşemdi.

"Vay canına." Etrafta dolaşarak kendi kendine mırıldandı. "Beklediğim gibi değil."

"Çünkü bir mimar ve bir tasarımcı tuttum," diye açıkladım. "İşi onlar yaptı, ben değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bana dönerek, ellerini önünde birleştirdi. "Seni yeni inşa edilmiş bir gökdelen, modern minimalist bir adam olarak görürdüm."

Ona doğru yürüdüm ve çenesini kaldırıp onu öptüm. "Hayır. Ben sevdiğim şeyi severim."

Bana gülümsedi, koyu renkli gözleri sıcaktı, sonra evin geri kalanını keşfetmek için ayrıldı.

Gelecek ay, Jersey'de geçirmemiz gereken bir yılı tamamlayacaktık. Gelecek ay, buraya geri taşınacaktım. Bunu kafamda oturtmak zordu. Hapis cezası gibi gelen şey, belki de hayatımın en büyük nimetine dönüşmüştü. Hepimizin hayatının.

"Kaç yatak odası var?" diye sordu, ellerini kuvars tezgahın üzerinde gezdirerek.

"Dört." Merakı onu mutfağın arkasındaki spiral merdivenlere çıkarken onu takip ettim.

Ana yatak odasına girdi ve birdenbire durdu. "Ben öldüm," dedi, kalbini tutarak. "Şu yere bak."

Kollarımı kavuşturarak içimde kabaran sevinci bastırmaya çalıştım.

Bu evi satın aldığımda tam bir felaketti ve yenilemek için yıllar ve tonlarca para harcadım. Ama burası benim evimdi. Fırtınadan sığındığım liman. Ve onun da benim kadar sevmesini istedim. Orijinal şömineyi görünce çığlık attı ve güneşlikleri fark edince düşünceli bir ifade takındı. Tuvaletteki avize onu güldürdü. Onu bu kadar heyecanlı görmek için bir başka kahverengi taş ev satın alıp yeniden yenilerdim.

"Taşınmak ister misin?" Ses tonumu rahat tutarak, tepkisini ölçmek istedim.

Annesinin bakışlarıyla beni köşeye sıkıştırdı. "Ciddi ol, Brian."

Onu duvara yaslayana kadar geriye doğru yürüdüm ve kollarımla onu sardım. Sonra eğilip onu nazikçe öptüm. "Ciddiyim. Gel buraya taşın. Yeterli yerim var. Birkaç telefon görüşmesi yapıp yarın bir piyano getirmeceğim."

Gözlerini hızla kırptırdı, çenesi açıldı.

"Ya da" — bu sefer biraz daha uzun öpüştüm — "satıp Vermont'ta bir çiftliğe taşınırım. Kızım ne isterse. Esnek biriyim."

Anlaşılmaz bir ses çıkararak, keşfetmeye devam etmek için kolumun altından sıyrıldı.

"Benden kaçma," dedim ve onu takip ederek oturma odasına girdim.

"Bunu içten söylemiyorsun," dedi, derin koltuğun üzerinde ellerini gezdirerek. "Şirketin burada. Hayatın burada."

"Bir yıl önce, sana yürekten katılırdım. Ama artık daha iyi biliyorum. Coğrafya önemli değil. Karar verirsek her şeyi başarabiliriz."

Kafama bir yastık fırlattı. "Lütfen bu kadar mükemmel olmayı bırakır mısın?"

Ona abartılı bir göz kırptım ve kanepeye oturdum. "Sadece senin için mükemmelim."

Yanıma çökerek inledi. "Aman Tanrım.

Bulut gibi. Ve o kadar derin ki ayaklarım yere bile değmiyor."

Onu kucağıma çekerek oturdum. "Biliyor musun," dedim, dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirerek, "Bu kanepede benim sikimi sürmenle ilgili bir fantezim var. Bunu gerçeğe dönüştürmek ister misin?"

Bana bacaklarını açarak, ellerini saçlarıma gömerek ağzıma inledi. "Gerçekten istiyorum," dedi, nefes nefese. "Ama önce tüm bunları konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Kalçalarını kavradım ve iç çekerek geri çekildim. Onu çıplak soymak ve beş kez orgazm etmek istedim, ama o haklıydı. Evet, bu kadın için deli oluyordum, ama biz sorumlulukları olan yetişkinlerdik. Birlikte olmak istiyorsak, lojistik detayları halletmemiz gerekiyordu.

"Neye ihtiyacın varsa."

Benden kalkıp kanepenin diğer tarafına kaydı.

Anında, vücudunun sıcaklığını özledim. Ama bu iyiydi.

Bu mesafe, mantıklı düşünmeme yardımcı olacaktı.

"Bunu istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Uzun zamandır kendime bir şeyler istemeyi yasakladım. Kendi ihtiyaçlarımı inkar ettim ve herkesi kendimden önce tuttum. Ama

seni istiyorum. Bizi
istiyorum." Kalbim
kabardı. "Ama..."
Hayal kırıklığına uğradım.
"Kendi hızımda ilerlemem gerekiyor."
"Tamam."

Elini kaldırdı. "Bunu birlikte çözmeliyiz. Ama şunu bil ki: Benim önceliğim olmalı. İşine kendini adadın ve ben buna saygı duyuyorum. Ama bir daha asla şirket dulluğu yaşamayacağım. Asla ilgi kısıntıları için yalvarmayacağım."

Yanına kayarak onu tekrar kucağıma aldım. "Asla olmaz," diye homurdandım. "Mükemmel değilim ve çok çalışıyorum, ama bir saniye bile senin ve kızların benim için en önemli öncelik olmadığınızı düşünme."

O öne eğildi, alnını benim alnıma dayadı ve gözlerini kapattı. Bir an öyle kaldık, sadece nefes alıp verdik.

Sonunda boğazımı temizledim ve geri çekildim. "Lütfen bana, onun gibi olmadığımı söylediğimde inan. Ben varım, senin belirlediğin hızda ilerlemekten mutluyum. Senin ve kızların için en iyisini yapmak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Vücudu kollarımda gevşedi. "Seni çok seviyorlar, ama senin onlara vekil baba olmanı beklemiyorum. Onların bir babası var. O berbat bir adam, ama sen onun yerini almak zorunda değilsin. Ailemizin şu anki haliyle gayet mutlular."

Kalbim parçalandı. O çocuklar Kenneth'ten çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

"Haklısın," dedim. "Kenneth'e ihtiyaçları yok çünkü sen varsın. Ayrıca Jersey City'deki küçük ailemizin ve Vermont'taki ailenin desteği de var. Onlar şanslı çocuklar. Hayatlarının bir parçası olabildiğim için minnettarım."

"Teşekkür ederim." Hıçkırarak, kollarıyla bana sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Kenneth'in yerini almayı asla hayal bile etmem. O kendi cehenneminde yaşıyor. Ama yedek baba olmak yerine, sadece onların Brian'ı olabilir miyim?"

Başını eğip kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lego oynayan, matematik ödevlerine yardım eden ve Lake Paige dans partilerini seven adam olmak istiyorum. Sence bu mümkün mü?"

Tek bir gözyaşı yanağından süzüldü, ardından bir tane daha, bir tane daha. "Evet. Bence onların bir Brian'a ihtiyacı var."

Kalbim kabardıkça onu nazıkçe öptüm. "O zaman onların hayallerindeki Brian olmak için yorulmadan çalışacağım."

Bölüm 36

Brian

Jess'i yatağımda, gerçek yatağımda görmek bir hayalin gerçekleşmesiydi. Konyak rengi deri başlıklı ve Mısır pamuğundan çarşafları olan bir kral yatak. Evimdeki yatak odamda. Yıllar önce, o zamanlar açıklayamadığım nedenlerle satın aldığım evimde.

O nedenler artık çok açıktı. Onu beklediğim için satın almıştım.

Ve sonunda o da buradaydı. Çocuklarını almadan önce iki günümüz vardı, benim ofise gitmem gerekmeden önce iki gün. Ve ben her saniyenin tadını çıkarmaya niyetliydim.

"Bu yatak haksızlık olacak kadar rahat," diye şikayet etti, sırt üstü uzanarak saçlarını yastığın üzerine yaydı.

"Fazla rahatlama." Vücudunun üzerine çıkarak, tişörtünün ortaya çıkardığı karnını öptüm. "Planlarım var."

Bana gülümseyerek baktı. "O planlar orgazm, bu yatak ve muhtemelen biraz atıştırmalık içeriyorsa, ben varım."

"Harika." Parmaklarımı taytının bel kısmına takıp yavaşça birkaç santim aşağı indirdim ve ortaya çıkan karnını öptüm.

Altımda nefesini tuttu ve ben de ona istediğim gibi dokunabilme özgürlüğünün tadını çıkardım. Zamanımı ayırıp, ona hak ettiği şekilde zevk verdim. Ona tamamen kendimi adadığımı kanıtlamak için. Kelimelerle hiç iyi olmadım, ama gerektiğinde genellikle sikim devreye girerdi.

"Dur," dedi keskin bir sesle.

Hemen donakaldım, kalbim hızla atıyordu.

"Otur," diye emretti. "Sen her zaman oynuyorsun. Şimdi sıra bende."

Ben itaat ettim, o da önümde taytını çıkarıp çıplak amını ortaya çıkardı. Sonra spor sütyenini de çıkardı

spor sütyenini de çıkarıp yere attı ve tamamen çıplak kaldı. Ve tamamen benim oldu.

"Ayağa kalk." Yatağın ucuna kaydđ ve şortuma uzandı.

Kalbim çarparken ayağa kalktım ve şortumu çıkarmasına izin verdim. Beni giysilerimden kurtardđında, sikim onun için zaten acı verecek kadar sertleşmişti.

Bana pis bir gülümsemeyle baktı ve ucunu yaladı, bu da içimde şok dalgaları yarattı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, yumruğunu etrafına dolayarak ağzını yavaşça indirdi.

Tek yapabildiğim inlemektir.

Tekrar yaladı. "Sözlerini kullan, Brian."

"Evet. Çok seviyorum," diye homurdandım, o ağzını indirip beni boğazının derinliklerine alırken. "ok seksisin. Bunu defalarca hayal ettim."

Durdu ve yukarı bakarak dudaklarını yaladı. "Gerçekten mi?"

Onu görmek bacaklarımı titretti. "Evet. Her sabah duşta senin ağzını, göğüslerini, amını düşünerek mastürbasyon yapıyorum. Senin her parçan beni ıldırıyor."

Cevabımdan memnun kalmış gibi görünüyordu, sorularını kesip beni tekrar ağzına aldı, ellerini, dilini ve dudaklarını beni öldürecek bir ritimle üzerinde gezdirdi.

Gğsn avuçladım ve boğazının arkasına vururken sertçe sıktım. Ona zarar vermek istemiyordum, ama şu anda kendimi kontrol edemiyordum. Kontrol onda idi ve yatakta kıvranışından anlaşıldığı kadarıyla, sert dokunuşları seviyordu.

"Boşalmak istiyorsun, değil mi?" Saçlarını yüzünden çekip geriye attım ve o benim sikimi emirken saçlarını yumrukladım.

Onun yanıt olarak ıkardđı inilti arzuyla doluydu ve karnımdaki sıcaklığı daha da artırdı. Siktir. Ağzından ıktım, onu sikmek için o kadar çaresizdim ki, zar zor hareket edebiliyordum.

Bacaklarını genişçe açtı, sırlsıklam amını parmakladı ve bana ne kadar çaresizce bana ihtiyaı olduğunu gösterdi.

Ağrıyan sikimi yumrukladım, tutunmaya çalıştığım kontrolü kaybetmemek için sıkıca sıktım. Bu kadın beni en iyi şekilde ıldırtdı

"Lütfen," dedi.

"Bekle. Prezervatif lazım."

"Yapma." Sözcük kısa ve keskindi. "Lütfen, Brian."

Nefesimi tuttum, geniş gözlerini ve kızarmış yanaklarını inceledim.

"Emin misin?"

Kafasını salladı. "Sağlıklıyım ve rahim içi araç var. Sadece seni çıplak hissetmek istiyorum. Sana güveniyorum."

Bu sözlerle, neredeyse o anda boşalacaktım.

"Birkaç ay önce sağlık kontrolünden geçtim ve Boston'a gitmeden önce yıllardır kimseyle birlikte olmamıştım."

Bacaklarını daha da açtı, parmağını içine soktu ve inledi. "Yıllardır mı? Şu haline bak. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Onu yatağa yönlendirdim ve onu derin bir şekilde öptüm. "Çünkü seni bekliyordum, Jess."

"Artık beklemek zorunda değilsin. Ben buradayım."

Onun içine girmek için can atarak kendimi hizladım. "Evet." Onun içine girdim. "Buradasın. Ve artık benimsin."

Beni sıkıca kavradı, nefes nefese kalarak çığlık attı.

"Söyle," diye ısrar ettim, ellerini başının üstünde tutarken kendimi onun içinde kayboluyordum.

Ben onun meme ucunu ısırdığımda, "Ben seninim" diye bağırdı.

Onun çığlıkları ve inlemeleri beni daha da tahrik etti ve onu daha sert sikmeye başladım. Onun benim sikimde o kadar sert boşalmasını istedim ki, daha önce birlikte olduğu diğer tüm erkeklerin hatıralarını silip süpürsün.

Onun ilkiydim ve sonuncusu da olmazsam lanetlenirdim.

Bölüm 37

Jess

Brian'ın kahverengi taştan yapılmış evinin üçüncü katında üç adet geniş yatak odası ve tam donanımlı bir banyo ile tavan arasına çıkan küçük bir spiral merdiven vardı.

Merdiven sahanlığına çıktığımda nefesim kesildi.

Madalyon penceresinden, ay ışığında şehrin manzarası inanılmazdı.

Manzara çiftliktekine hiç benzemiyordu, ama yine de çok sevdim.

Bu alan küçüktü, ama beni kendine çekti. Sessizce bir yoga matı bulup odanın ortasına sermemi istedi. Şehir uyanmadan önce burada güneşin doğuşunu izlerken yoga yapmayı hayal ettim. Aşağı kata inip kahve yapmayı ve uykusunda muhtemelen tröstler ve dava dosyaları hakkında konuşan Brian'ı öpmeyi hayal ettim.

Eski bir koltuğa oturdum, dizlerimi kıvırdım ve ufka baktım, kafamdaki karışık düşünceleri çözmek için çaresizce uğraşıyordum.

Bir zamanlar içgüdülerini takip eden bir kızdım. Sezgilerine inanan ve kendinden asla şüphe etmeyen bir kız.

Sonra Kenneth ile tanıştım ve onun o yanıımı yok etmesine izin verdim.

Sorun, berbat bir evlilik ya da boşanma değildi. Sorun, beni her gün beni her gün benimle birlikte olan, bana saygı duymayan, beni yeteneksiz gören,

Beni aptal yerine koyan biriyle birlikte olmak. Başlangıçta onun adil ve dürüst olduğuna inanmıştım. Bana ve çocuklara karşı doğru davranacağına inanmıştım.

Ayrıldıktan sonra, onun ne kadar acımasız olabileceğini anladıktan sonra bile, onun çocuklarına da aynı şekilde davranacağını hayal edemezdim. Kızlarımızın hayatlarına mümkün olduğunca dahil olabilmemiz için birbirimize yakın yaşayacağımızı hayal ediyordum.

Kit'in piyano resitallerinde ve Greta'nın futbol maçlarında yan yana oturacağımızı gerçekten düşünmüştüm.

En çılgın hayallerimde bile onun kızlarına ilgi duymayan, onları kadınları ve sempatiyi elde etmek için piyon olarak kullanan, başka hiçbir şey için kullanmayan sorumsuz bir baba olacağını düşünmezdim.

Bu hala beni öfkeyle titretir. Nasıl yapabilir?

Bu düşünceler beni her kapladığında, hep suçluluk duygusuna geri dönüyordu. Onun bebeklik döneminde onlarla yeterince bağ kurmasını teşvik etmedim mi? Onlar küçükken, daha fazla izin alması ve babalık görevini daha aktif bir şekilde yerine getirmesi için onu daha fazla zorlamalı mıydım?

O kadar çok "yapmalıydım" vardı ki.

Her biri beni hasta ediyordu.

Onların hak ettikleri hayatı yaşamadıklarını bilmek midemi bulandırıyor.

Çocukluğum mükemmel geçmemişti, ama kardeşlerim ve ben bizi ve birbirlerini seven insanlar tarafından büyütülmüştük. Çok çalışmış, birlikte zaman geçirmiş ve her akşam masada oturup gülmüştük.

Arada sırada babam bizi akşam yemeğinden sonra dışarı çıkarırdı ve biz de çiftlik kamyonunun kasasında uzanıp yıldızları seyrederek ve fantastik hikayeler uydururduk.

Annem evi sıkı bir disiplinle yönetirdi, komşuları ağırlamadan önce bize turta için elma soymayı ve yerleri süpürmeyi yaptırırdı. O zamanlar bundan nefret ederdik, ama şimdi bunlar en güzel anılarımdan bazıları.

Ağaçları delip hortumları döşerken donmuş olabiliriz, ama soğuk hava evde bizi bekleyen sıcak çikolatayı daha da lezzetli hale getiriyordu.

Her gün, anne babamın bana olan sevgisinden emin olarak uyanırdım. Bu, kalbimi saran sıcak bir battaniye gibiydi ve beni dünyanın acımasızlığından koruyordu.

Ve işte ben, boşanmamdan yıllar sonra, hala eski kocamın beni rahatsız etmesine izin veriyordum. Onun sürekli eleştirilerini kafamdan atamadığım günler oluyordu.

Bu yüzden boşandıktan sonra oturup hayatımı planladım. Yüksek lisansımı bitirdim ve kızları yeni bir eve ve yeni okullara geçirdim. Sonra hepimiz terapiye gittik. Tekrar

Vermont'a taşınabileceğimiz günü planladım.

O plana o kadar takıntılıydım ki içgüdülerimi dinlemeye hiç zaman ayırmamıştım. Jersey'de kurduğumuz hayata bakıp bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu görmeye hiç zaman ayırmamıştım.

Çocuklarım her zaman öncelikliydi. Ve Brian'ı seviyordum. Bizimle olmak için her yere gideceğine ve her şeyi yapacağına yemin etmişti. Ama bu gerçekten mümkün müydü? Onun, kurtarmak için çok uğraştığı hukuk bürosundan ayrılmasına izin veremezdim.

Güneş yüzümü ısıtırken, Sloane'ın söylediklerini düşündüm. O ve Sully'nin birlikte yeni bir başlangıç yaptıklarını. Sonuçta kendini bulmak için evliliğinden kaçmak zorunda kalmadığını.

Aklımdan düşünceler geçip giderken, eski sandalyede uykuya dalmayı başardım. Ama sıcak kollar beni sardığında ve kaldırdığında uyandım.

Gözlerimi açmadan önce, onun odunsu kokusu beni sardı. "Jersey'e döndüğünden endişelendim," dedi saçlarıma doğru. Kafamı salladım. "Burayı seviyorum."

Düşük bir mırıldanma sesi çıkardı. "Biliyordum." Nazikçe beni ayağa kaldırdı. "Neden ortadan kayboldun?"

"Uyuyamadım," diye itiraf ettim.

"Yatağa dön." Yanağımı avuçladı ve bana yaklaştı, gözlerindeki şefkat beni neredeyse yıkıyordu.

Kendimi kontrol altına almadan önce, ağlamaya başlamıştım. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum gibi hissediyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar çalışırsam çalışayım, her şeyi mahvediyorum."

"Jess," dedi yatıştırıcı bir sesle, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Buna inanma. Sen harika bir annesin."

"Onları birey olmaya, hayallerinin peşinden gitmeye ve kendileri olmaya zorluyorum. Ama şimdi Kit PPAS'ın seçmelerine katılamıyor ve Greta kulüp futbol takımının seçmelerine giremiyor."

"Vermont'ta başka fırsatlar da olacak," diye hatırlattı bana.

Kalbim güm güm atıyordu. "Biliyorum, ama bu fırsatlar değil. Ve işim. İşimi seviyorum. Çalışma saatleri iyi ve insanlara yardım edebiliyorum.

Diplomamı almak ve sonunda kadroya girmek yıllarımı aldı. Lana'nın stüdyosunu ve düzenli öğrencilerimi seviyorum."

Beni göğsüne çekti ve saçlarımı okşadı. "Tamam."

"Her şeyi aynı anda istiyorum. Karar veremeyen bencil bir kaltakım. Seni ve tüm arkadaşlarımı burada istiyorum. Ama aynı zamanda Kit için müzik okulu da istiyorum. Çiftliği ve kardeşlerimi de istiyorum."

Hıçkırarak, yüzümü gömleğine gömdüm. Gözyaşlarımı durduramıyordum.

Nefesimi toplayınca, "Bu çok utanç verici," dedim. "Yetişkin bir tantrumu yaşıyorum."

Brian güldü. "Bu gördüğüm en sevimli öfke nöbeti." Yüzümü yukarı doğru çevirdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Bunalmış olman normal. Kafanın karışık olması normal. Ben senin için buradayım. Seni dinleyeceğim, sana sarılacağım ve bir çözüm bulmana yardım edeceğim. Ama saat sabahın dördü. Hadi biraz uyuyalım. Sabah bir çözüm bulacağımıza söz veriyorum."

"Kes şunu." Göğsüne vurdum. "Çok naziksin."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe sildi. "Hayır. Seni seviyorum ve bu ilişkiyi uzun vadede düşünüyorum. Yapacak işlerimiz, çözülecek sorunlarımız ve yapacağımız planlarımız var, ama sen yanımda olduğun sürece hiçbirinden korkmuyorum."

"Bu kadar mükemmel ve seksi olmayı bırak, doğru şeyleri söylemeyi bırak," diye sızlandım, başımı geriye atarak. "Çünkü şimdi tamamen uyanığım ve tek istediğim çıplak vücudunun her santimini yalamak ve tüm sorunlarımı unutmak."

Gözleri parlayarak beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Harika bir plan."

Bölüm 38

Jess

Sokakta yürürken, adımlarımda alışılmadık bir canlılık vardı ve burayı ne kadar renkli ve eğlenceli bulduğuma hayret ettim. Uzun zamandır Jersey City'yi üzücü bir hapisane, gidecek başka yerim olmadığı için gittiğim bir yer olarak görmüştüm. Ama burayı çok hafife aldığımı giderek daha fazla fark ediyordum.

Adımlarım yavaşlayarak deliye yaklaştım. Tarçınlı kuru üzümlü bagel iyi giderdi. Dışarı çıktığımda, çocukların öğleden sonra atıştırmalığı olarak yiyip bitireceklerini bilerek, Brian'ın ofisine götürmek için bir düzine bagel aldım. Brian, erken bitirip benimle ve kızlarla vakit geçirebilmek için öğle yemeğinde çalışmaya alışkındı, muhtemelen açlıktan ölüyordu.

Kit ve Greta, çocuklara internetten ev yapımı slime tarifleri bulan Sloane ile günü geçirmişlerdi. Sabırlı anne kimliği ile sert avukat kimliğini nasıl dengelediğini tam olarak anlayamıyordum. Ama o bunu çözmüş gibiydi. Çocuk yetiştirirken nasıl bütün bir insan olunur? Sully ile olan ateşli ve yoğun ilişkisini saymıyorum bile. Teknik olarak benden daha gençti, ama benim uzun zamandır çözemediğim bulmacayı çözmüş gibiydi.

Zaten birden fazla işim, iki çocuğum ve yaklaşan taşınmamla ilgili birçok kafa karışıklığıyla başım dertteydi. Sonra Brian da bu karmaşaya eklendi.

Hayatım bu kadar karmaşık hale gelmiş olmasına rağmen, gülümsemeden edemiyordum. Eğleniyorduk. Brian ve ben sürekli konuşuyor ya da mesajlaşıyor, komik hikayeler paylaşıyor ve birbirimiz hakkında giderek daha fazla şey öğreniyorduk. Ve her gün bu adama daha da aşık oluyordum.

Ofis çok yoğundu. Cal turuncu takım elbisesini giymişti ve Lo, Amy'nin tamamen kafası karışmış bir şekilde izlediği halde, büyük bir belge yığınıyla telaşla sıralıyordu.

"Deliller sırayla dizilmeli, Amy," dedi Lo dişlerini sıkarak. "Her birinin üzerinde harfli bir etiket var. Alfabeye göre G, D'den önce gelmez."

"Bagel var mı?" diye gülümseyerek araya girdim.

Lo bana gülümsedi. "Glutensiz olan var mı? Huysuzum ve bir şeyler atıştırmak istiyorum."

"Evet. Senin için özel olarak aldım. Cal," dedim, gözlerimi ona dikerek, "haşhaş tohumu Brian için." Çantayı konferans masasına koyup ofisine doğru yöneldim.

Kulaklığı takmış, konuşurken bir o yana bir bu yana dolaşıyor ve topak topak bir smoothie gibi görünen bir şey tutuyordu. Ona el salladım ve o da bana göz kırptı, bu da içimi bir heyecanla doldurdu. Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki.

Döndü, diğer yöne doğru yürüdü ve büyük bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu ama smoothie'yi zorla içti.

"Evet," dedi. "Keşif süresi on dokuzunda bitiyor ve Yargıç Maxwell sana başka bir uzatma vermeyecek."

Bir yudum daha aldı ve yemin ederim ki titredi, bardağı masanın üzerine koydu.

"Tamam. Cuma gününe kadar sorgulama yapılabilir..." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Mark. Ben..." Yüzü soldu. "Seni geri ararım."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra odadan fırladı.

Koridorda koştu ve ben kendime gelemeden banyoya girip kayboldu. Ne oluyordu? Hasta mıydı?

Yavaşça koridorda ilerledim. Banyoya yaklaştıkça, kusma sesleri daha da yüksek çıkmaya başladı.

"Brian?" diye nazikçe sordum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sully ofisinden kafasını çıkardı ve endişeli bir bakış attı, sonra bağırdı, "Hasta mısın?"

"Evet," diye inledi Brian, sesi kapalı kapıdan boğuk bir şekilde geliyordu. "Sana bir şey getireyim mi, su falan?" Elimi aramızdaki ince

"Havlu?"

"Bir rahip?" diye espri yaptı Sully, şimdi yanımda duruyordu. Ona sert bir bakış attım, o da omuz silkti.

Buna karşılık Brian biraz daha öğürdü. Sonunda sessizleşti ve tuvaleti sifonu çekti.

Dışarı çıkmayınca bayıldığını düşündüm ve kapıyı yavaşça açtım.

Brian, terli ve solgun bir halde, hardal sarısı muşamba zeminden bana bakıyordu.

Onu kaldırıp resepsiyon alanındaki kanepeye götürdüm, sonra mini buzdolabına koştum ve bir şişe su çıkardım.

"Virüs kapmış olabilir misin?" diye sordum, şişenin kapağını açıp ona uzattım.

O da tereddütle bir yudum aldı. "Smoothie yüzünden. Genelde bir dikişte içerim ama bu seferki farklıydı. Turşu tadı vardı ama ben bir şey yememiştım ve sonra birdenbire..."

Terli saçlarını elleriyle taradı. Smoothie mi? Turşu mu? Ne halt ediyordu bu adam?

Ofisine geri döndüm ve neredeyse boş olan bardağı aldım. Çikolatalı protein shake'e benziyordu, ama sıvı topaklanmıştı ve ayrılmıştı. Belki de yanlışlıkla son kullanma tarihi geçmiş süt kullanmıştı. Kapağı açtığımda hemen tuzlu su kokusu burnuma çarptı.

Elimde bardakla ona doğru yürüdüm ve "Bunu kim yaptı?" diye sordum.

"Greta," dedi, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak. "Bazen benim için hazırlıyor. Öğle yemeği yemediğim günlerde."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sessizce küfrettim. Dokuz yaşındaki oğlum smoothie'sine turşu mu koymuştu?

"Bazen çok iyiler. Bazen yaratıcı oluyor. Ama bilirsin, o bir çocuk. Ve..."

Elimi kaldırdım, parçalar yerine oturdu.

"Biraz daha su iç. Küçük yudumlar al. Çocuklarımla konuşmam lazım."

Öfkeyle merdivenleri çıktım. Greta benimle yemek yapmayı severdi. Turşunun çikolatalı protein shake'e uygun olmadığını çok iyi biliyordu. Bu, ters giden çocukça bir şaka mıydı? Brian'ın bize gösterdiği tüm nezakete rağmen mi?

Kızları büyük masada oturmuş, parlak slime ile oynarken ve Murphy yeni keşfettiği diş ipi kullanma yeteneğini gösterirken kıkırdarak buldum.

"Hayır," diye düzeltti T. J. "Böyle. Kollar ve kalçalar zıt yönde."

Öfkeyle dolu olmasaydım, bu çok içten bir sahne olurdu.

"Greta, Kit, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

İki kız da bana geniş gülümsemelerle baktılar, ancak elimdeki bardağı gördüklerinde Kit'in gözleri büyüdü ve Greta hemen başka yere baktı.

Onları Brian'ın ofisine götürdüğümde, onlara en sert anne bakışımı attım.

"Brian için smoothie mi yaptınız?"

Greta başını salladı. "Hiç öğle yemeği yemiyor, ama bazen öğleden sonra protein shake yapmak için yukarı çıkıyor. Ben de ona yardım edip hazırlayayım dedim."

Hızlıca gözlerini kırptı, bu onun bir

işaretiydi. "Neden turşu kokuyor?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

"Bir cevap istiyorum. Çünkü çikolatalı milkshake birçok malzemeye lezzetlendirilebilir, ama turşu bunlardan biri değil. Ve senin de bunu bildiğini biliyorum."

Sessizce ona baktım ve bekledim. Kit ve ben yıllar boyunca bazı epik çatışmalara katlanmıştık, ama Greta'nın pes edeceğini biliyordum.

Yaklaşık üç dakika süren hayal kırıklığına uğramış anne bakışları ve sessizliğin ardından, pes etti.

"Sadece turşu değildi. Besin mayası da ekledim. Umami için. Sadece görmek istedim."

Midem düğümlendi. "Ama neden?"

"İçip içmeyeceğini görmek için. Diğerlerini içti." "Diğerlerini mi?"

Tanrım, üçüncü sınıf öğrencim yavaş yavaş erkek arkadaşımı yavaş yavaş zehirliyor muydu?

Ugh. Erkek arkadaşım mı? Bu kafamda tuhaf geliyordu.

Partner mi? Çıktığım adam mı? Kahretsin, kırk yaşında bu çok garipti. Sonsuz yapılacaklar listeme ekleyeceğim bir şey daha, Brian ve benim yaptığımız her neyse, ona uygun kelimeler.

"Onun için bir sürü yaptım. Bazıları normal. Bazen muz gibi meyve ekliyorum."

"Onun için bir sürü yaptım. Bazıları normal. Bazen de muz gibi meyve ekliyorum." Yere bakarak ayaklarını sürüyerek konuştu. "Ama..."

"Ama ne?" diye bağırdım.

"Ama sonra merak ettim. Senden çok hoşlanıyor ve Kit'e ve bana karşı çok nazik. Onu test etmek istedim."

Derin bir nefes aldım, bağırma isteğimi bastırdım. "Onu nasıl test ettin?"

"İlk başta biraz acı sos ekledim. Seni yeterince sevip sevmediğini görmek istedim. Ve sevdi. Hatta çok beğenmiş gibi davrandı. Sonra Kit dedi ki..."

"Dur." Elimi kaldırıp en büyük kızıma döndüm. "Sen de bu işe karıştın mı?"

Omuz silkti. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ellerim temiz." Kahretsin, çok kurnazdı.

"Ama sen bunu biliyordun."

"Evet. Ve bu çok komik. Greta'nın önerilere ihtiyacı vardı, ben de yardım ettim." Onun umursamaz tavrı beni onu sallamak istememe neden oldu. "O haklı. Adam sana takıntılı. Bir süre bunu sevmedik, ama şimdi anlıyoruz. Brian havalı bir adam."

"Onları ben yaptım," diye itiraf etti Greta. "Kit'in fikriydi, normal olanları da yapalım ki şüphelenmesin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak, onun itirafını kafamda sindirmeye çalıştım. Brian ve ben bunu denemeye karar verdiğimizde, kızlarla oturup onların fikirlerini sormuştum.

İçimde suçluluk duygusu büyüyordu. Bu çok hızlı olmuştu. Onlara zarar veriyordum ve şimdi daha da travmatize olacaklardı.

"Onu sevmediğimizden değil," dedi Kit, benim sıkıntımı hissederek.

"Brian'ı seviyoruz," diye ekledi Greta.

"Özür dilerim," dedim. "Hayatınıza bu kadar çabuk birini sokmamalıydım." Dudaklarım titredi, lanet olsun. "Çıkمام sizi rahatsız ediyorsa..."

"Sorun değil," dedi Kit.

Greta bana baktı. "Özellikle Brian."

"Yani bizim çıkmamıza bir itirazınız yok mu?" "Hayır," dediler hep bir ağızdan.

"O zaman neden protein shake'ine turşu koydun?"

Greta omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir süre önce listeye turşu eklemiştik ve buzdolabında bir kavanoz gördüm."

Bir an sessizce durup bu çılgınlığı kabullenmeye çalıştım. Onlar şeytani seri katiller miydi? Yoksa meraklı ve biraz aptal çocuklar mı?

"İlk başta, seni çok sevdiği için kızgındık. Ama sonra senin de onu ne kadar sevdiğini görünce, onun kararlı olduğundan emin olmak istedik."

"Onu zehirleyerek."

"Anne, bu biraz abartılı," dedi Kit.

Etkileyici kelime dağırcığı bir yana, onu sallama isteği geri geldi.

"Brian kanepede bayılmak üzere. On dakikadır tuvalette kusuyor," dedim.

İki kızın da gözleri fal taşı gibi açıldı, Greta'nın gözleri bile yaşardı. Utanmışlardı. İyi.

"Onu hasta ettiniz. O, sizin hazırladığınız içecekleri içerek size karşı nazik davranıyordu, ama şimdi hasta oldu."

Greta'nın yüzü solmuştu. "Onu hasta etmek istemedim. Sadece komik olduğunu düşündüm."

Lanet olsun. Sosyopatlar yetiştiriyordum. Tanrım, her şeyi mahvediyordum.

Bir gün Netflix'in gerçek suç belgeselinde, her şeyin nasıl ters gittiğini düşünerek yer alacaktım.

Bilmeliydim. Onlar Kenneth'in DNA'sının yüzde 50'sinden oluşuyorlardı, bu da genetik kodlarında bolca pislik olduğu anlamına geliyordu.

"İkiniz de cezalandırıldınız," dedim. "Brian'dan özür dileyecek ve yaptıklarınızın kefareti olarak ekstra ev işleri yapacaksınız. Bu arada, iki hafta boyunca ekran yok, oyun randevusu yok ve tatlı yok."

Kızlar, Fuzzy'nin kum kutusunu temizlemeyi ve ofis malzemeleri dolabını düzenlemeyi kabul ettikleri uzun bir özürden sonra, Brian neşelendi.

Kızlar midesini yatıştırmak için kraker bulmak üzere yukarı koştuklarında, beni kendine çekti ve güçlü kollarıyla sardı. Kafamın üstüne bir öpücük kondurarak güldü. "Çocukların bana eziyet etti."

"Bu komik değil." Kalbim ağırlaşarak iç geçirdim. "Yarın onların terapistini aramam gerek. Bu durum suçlu bir hayatın başlangıcı haline gelmeden önce bunu başından önlemeliyim."

Brian daha da güldü. "Endişelenmiyorum. Onlar iyi çocuklar ve seni koruyorlar."

Ona yaslandım. "Ama sen hastalandın."

Beni daha sıkı sarıldı. "Buna değdi. Beni sınıyorlardı. Ve ben sınavı geçtim." Geri çekildi, altın rengi gözleri parıldıyordu.

"Seni mi test ediyorlardı?"

"Evet, artık ailenin bir parçasıyım."

"Biz ailemize insanları zorla sokmayız," dedim. "Bu büyük bir ebeveynlik hatası."

"Hayır." Boynumu nazikçe öptü. "Benim muhteşem kız arkadaşım bana her durumda olumlu yanları görmeyi öğretti. Seni kaybetmemek için biraz turşu ve yulaf sütü protein shake'i içmem gerekiyorsa, buna kesinlikle değer."

Bölüm 39

Brian

"Bu hafta sonu teslim edebileceğinden emin misin?" diye sordum telefonda.

Lo, kaşları çatık bir şekilde yanımdan geçti ve ben ona başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım.

Kit bu öğleden sonra Profesyonel Sahne Sanatları Okulu'nda bir seçmeye katıldı ve biz de sonrasında küçük bir kutlama planlamıştık. T. J. ve Murphy parlak harflerle afişler hazırlamış, Lo da balonlar, dondurma ve pasta almıştı. Greta dans partisi için bir çalma listesi hazırlıyordu ve ben de ona brownstone evim için satın aldığım piyanoyu göstererek kutlamayı taçlandıracaktım.

"Evet, efendim. Biz Brooklyn'in en iyi piyano nakliyecileriyiz. Nesillerdir bu işi yapıyoruz."

"Ve yerine yerleştirildikten sonra akort da yapacaksınız, değil mi?" "Evet. Akortçu hazır bekliyor."

"Son dakikada yardım ettiğiniz için teşekkürler." Sert bir nefes verip saçlarımı elime geçirdim.

Onun için çok gergindim. Kit son iki haftadır hiç durmadan çalışıyordu. Kendini çok zorluyordu, adanmışlığı etkileyiciydi. Şansı çok azdı, ama sadece seçmelere katılma şansı bile büyük bir olaydı.

Ben gerginken, Jess tam bir felaketti. Geçen gün ofise uyumsuz ayakkabılarla gelmişti çünkü gece yarısına kadar endişelenerek uyanık kalmış ve doğru düzgün düşünememişti.

"Metros biletleri için tekrar teşekkürler." O güldü. Ernie ve ben, onun bekleme listesinin en üstüne çıkmama yardımcı olacak bir anlaşma yapmıştık.

Jess ve ben birlikte brownstone'a taşınmak konusunda sadece gündelik bir konuşma yapmış olsak da, kızların kendilerini rahat hissetmeleri benim için önemliydi.

orada rahat hissediyordum. Bu yüzden resmi oturma odasını Kit için bir müzik odasına, bodrum katını ise Greta için bir oyun odasına dönüştürüyorduk. Langırt masası ve dev koltuklar, Steinway bebek piyanosundan çok daha kolay bulunabiliyordu.

Birkaç ay önce hakkında kararsız olduğum ev, şimdi inanılmaz bir fırsat haline gelmişti. Elbette, Jersey'deki dairede yaşarken kurduğumuz dostluğu özleyecektim, ama işler değişmişti. Biz değişmiştik.

Cal ve Sully eskiden en iyi arkadaşlarımdı, ama şimdi kardeş gibiydik. Terry'nin ölümünden kurtulduk, şirketi kurtardık ve on iki ay içinde hayatlarımızı düzelttik. Başlangıçta hapis cezası gibi gelen koşullar bizi özgürleştirmişti. İnanılmaz şekillerde büyümemize ve değişmemize olanak sağlamıştı.

Ve bundan sonra olacakları sabırsızlıkla bekliyordum.

Omuzlarımı silktilim ve saate baktım. Şehre zamanında varabilmek için öğlene kadar çıkmam gerekiyordu. Seçmeler bitmişti, ama okul turu için onlarla buluşmayı ve Kit kabul komitesine çalarken Jess ile birlikte salonda beklemeyi planlıyordum.

Daha sonra Jersey'deki daireye gidip Kit'i küçük aile kutlamamızla şaşırtacaktık. Ayrıca kızlara brownstone'da yaptığım değişikliklerle sürpriz yapacaktım. Son birkaç hafta içinde Jess ile baş başa vakit geçirmek zor olmuştu, ama ikimiz çok eğlenmiştik. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok istemiştim. Yıllarca riske girmeden ve her ne pahasına olursa olsun risklerden kaçınarak yaşadıktan sonra, onun ve çocukları için uçurumdan atlamaya hazırdım.

Telefon çaldığında eşyalarımı topluyordum. "Landon?"

"Ben, yaşlı adam," dedi. Sesi gergindi, sanki ağlamış gibi. "Fazla vaktimiz yok."

Kalbim ağzıma geldi. Cliff'in fazla zamanı kalmadığını biliyorduk, ama geçen ay imzalaması gereken belgelerle uğradığımda çok iyi görünüyordu.

Dengemi korumak için masama tutundum. Bu, işimin en zor kısımlarından biriydi, ama en önemlisiydi. Müşterilerimin, arkadaşım haline gelen insanların, bu dünyadan yükten kurtulmuş olarak ayrılabilmeleri için destek gördüklerinden emin olmak.

İçimde keder kabardı. Uzun bir hayat yaşamış olması önemli değildi. Her birini kaybettiğimde, hayatım boyunca bana yapışıp kalan duygular yüzeye çıkıyordu. Çaresizlik ve üzüntü içimi kapladı ve bir kez daha, annemin olduğu yerde hayatımda açılan boşluk yeniden ortaya çıktı.

Acıya rağmen, aile hukuku alanına girmemin nedeni buydu. İnsanların hayatlarını düzene sokmalarına yardımcı olmak için. Onlara kontrol edilemeyen bir şey olan ölüm üzerinde az da olsa kontrol sahibi olmalarını sağlamak için.

"Ne yapabilirim?" Zihnimde, yıllarca özenle hazırladığımız planların onun kesin talimatlarına göre uygulanmasını sağlamak için hangi formlara ihtiyacım olacağını ve eyalete hangi belgeleri sunmam gerektiğini düşünerek bir yapılacaklar listesi oluşturdum.

"Seni görmek istiyor," dedi Landon. "Alpine'deki evdeyiz. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsiniz?"

Müşterilere veda etme fırsatım nadiren olurdu, bu yüzden bu bir lütuftu. Cliff bir müşteriden çok daha fazlasıydı. On beş yıldır benim arkadaşım ve akıl hocamdı.

"Yola çıkıyorum," dedim, saatime bakarak. Audisyona nasıl gideceğimi sonra düşünürdüm.

Telefonu kapattıktan sonra Jess'e bir mesaj attım, bir işim çıktığını ve okulda buluşacağımızı söyledim. Sonra anahtarlarımı alıp arabaya doğru yürüdüm, zamanında yetişebilmek için dua ediyordum.

Phillips malikanesinin kapılarına doğru ilerlerken, kapılar yavaşça gıcırdayarak açıldı. Landon beni girişte karşıladı ve içeriye davet etti. Büyük bahçeye bakan güneşlenme odası, geçici bir hastane odasına dönüştürülmüştü.

Hospis hemşiresi beni nazik bir ifadeyle karşıladı ve Cliff'in yatağının başına götürdü. Steril çarşaf ve battaniyenin altında minik ve zayıf görünüyordu, ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Brian, uğradığına çok sevindim." Sesi neşeli, sözleri biraz peltek çıkıyordu.

Onu gördüğümde gözlerim doldu. Konuşmak için ağzımı açtığımda, hiçbir şey çıkmadı. Bunun yerine elini sıkmaya başladım.

"Biraz benimle otur." Yatağının yanındaki tahta sandalyeyi işaret etti ve ben oturduğumda bahçeyi işaret etti. "Ne kadar

muhteşem değil mi?"

Gerçekten öyleydi. Renklerin vahşi bir cümbüşü bahçeyi kaplamıştı ve güneş parılıyordu, ışığı ortama ekstra bir sihir katıyordu.

"Betty ve ben bu odayı çok severdik. Burada oturup çiçeklere bakarak günümüzü konuşurduk. O çiçekleri çok severdi. Her birini kendisi seçip dikmişti."

Sesindeki gurur göğsümü sıkıştırdı. "Onun yanına, eve gitmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Onu desteklemek için buradaydım, bu yüzden bir an bile kendimi ön plana çıkarmamaya kararlıyım.

"O olmadan burası hiç eğlenceli değil."

Bir kez yuttum, sonra tekrar, uygun bir cevap ararken. Aklım boşaldığında, nefes almaya odaklandım ve pencerelerin ötesindeki renkleri, şekilleri ve güneşin ışınlarının vurduğu çimleri içime çektim.

"Beni kapatmaya zorladı. Durup dikkatimi vermemi istedi. Tanrıya şükür ki öyle yaptı. Eğer yapmasaydı, tüm bunları ve daha fazlasını kaçırmış olacaktım."

"Cliff," diye boğuk bir sesle söyledim.

O, kırıksık elini kaldırdı. "Bırak da konuşayım, evlat. Söyleyecek çok şeyim var ve fazla zamanım yok."

"Her şey yolunda," dedim.

"Biliyorum. Yıllardır biliyorum. Şu anda düşündüğüm son şey param ya da işlerim. Bu dünyada çok az zamanım kaldı ve aktaracak bilgeliğim var. O yüzden oturup dinlemeni istiyorum."

Gülümsedim. Ölüm döşeğinde bile Cliff, doğanın bir gücüydü.

"Sen iyi bir çocuksun. Akıllı ve çalışkan." Başını yükseltilmiş yatağa yasladı. "Landon görevi devraldığında ona yardım edeceğini ve onu hizada tutacağını biliyorum. Uzun zamandır mirasımın işim ve beyzbol takımım olduğunu düşünüyordum, ama artık daha iyi biliyorum."

Şiddetli bir şekilde öksürdü ve hemşire koşarak içeri girdi. Yanında durdu, burun kanülüyle hazırды, ama o eliyle onu uzaklaştırdı.

"Bu kolay olan kısmı," dedi boğuk bir sesle. "Bunun için belgeler hazırlayıp planlar yapabiliriz. İlişkiler çok daha zor. Ama benim oturduğum yerden

benim açımdan, önemli olan tek şey onlar."

Nefesimi tuttum, sözlerini içime sindirdim ve hemen Jess ve kızlarını gözümün önüne getirdim.

"Sadece bir tane güzel ve muhteşem hayatımız var, Brian. Bana söz ver, seninkini boşa harcamayacaksın."

Dinlerken görüşüm bulanıklaştı ve burnum acıdı. Zamanımı boşa mı harcamıştım? Her zaman en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmış, aileme, müşterilerime ve şirketime elimden gelen her şeyi vermiştim. Ama mutlu değildim. Jess ofisime girene kadar yerinde sayıyordum.

"Harcamayacağım." Gözlerimi kapattım ve bu sözleri sessizce kendime tekrarladım. *Harcamayacağım.*

"Kızı sevdiğini söyledin mi?" diye sordu.

O anın kasvetine rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. "Söyledim."

"Tanrıya şükür..." Son sözü, bir öksürük krizine girmesiyle kesildi. "Senin bunu yapabileceğini biliyordum. Şimdi sıkı tutun ve onu asla bırakma. Bunu yaparsan, her şey yoluna girecek."

Jess ve Vermont'u düşündüm. Onunla olmak için her yere gider, her şeyi yapardım.

"Öyle yapmayı planlıyorum," dedim, beynim birkaç adım önde koşuyordu. Tekrar evlenmek ister miydi?

Jess ile birlikte yaşlanmak istiyordum. Yanında oturup bahçemizdeki çiçekleri seyretmek istiyordum.

"Bana sarıl ve sonra git," dedi Cliff sert bir sesle.

Ayağa kalktım ve ona doğru eğildim, kollarımı onun zayıf vücuduna doladım.

"Ben şimdi kızımı almaya gidiyorum," dedi, yanağımı okşayarak. "Sen de seninkini almaya ne dersin?"

Bölüm 40

Jess

"Dinle, bu senin kim olduğunu belirlemez. Bu okula kabul edilip edilmen, bu dünyadaki değerini etkilemez."

Kit, ben saçlarını tararken boş boş önüne bakıyordu, gerginlikten vücudu kaskatı kesilmişti.

Son iki haftadır, onun seçmelere katılmasına izin verme kararımı sorguluyordum. Her zamankinden daha sıkı çalışıyordu, çok odaklanmış, ciddi ve kararlıydı. Bu beni gururlandırırken, aynı zamanda endişelendiriyordu. Kabul edilmezse yaşayacağı yıkımı düşünmeden edemiyordum. Onun yaz tatilinde bir çocuk gibi olmasını istiyordum, ama aynı zamanda onun adanmışlığını da seviyordum ve hedefler belirleyip bu hedefler için çalışmasını istiyordum.

Bu, ebeveynlikle birlikte gelen bir ızdıraptı. Her zaman ikiye bölünmüş hissediyordum, çocuğumu sıcak, destekleyici bir battaniyeye sararak onu başarısızlık veya hayal kırıklığından korumak istiyordum, sonra da fikrimi değiştirip, sonuç acı verici olabileceğini bilerek bile, onun risk almasına izin vermeli miyim diye düşünüyordum.

"Bunları daha önce de duydum anne," dedi monoton bir sesle. "Seçmelere katılmak bir onurdur. Blah, blah, blah."

Yapmakta olduğum Fransız örgüsünü nazikçe çektim. "Bu doğru. Biz bu deneyimi yaşamak için gidiyoruz. Çoğu çocuk yıllarca hazırlanır, sen ise birkaç hafta var. Bu benim hatam, senin değil. Çok çalıştın ve geliştin. Bu, uzun, güzel ve başarılı hayatının sadece bir günü."

Dudakları titredi, ama başını dik tuttu. "Ama ben sadece girmek istiyorum."

"Elbette öyle. Ama bir gün, yetişkin olup biraz daha geniş bir bakış açısına sahip olduğunda, kabul edilip edilmediğinin aslında önemli olmadığını anlayacaksın. Önemli olan, bu fırsatı değerlendirdiğin

ve çok çalıştığını. Oraya başın dik ve yüzünde bir gülümsemeyle gittiğin."

Örgü yapmaya devam ettim, göğsüm ağrıyordu, sözlerimin umduğum kadar derinlemesine etkilenmediğini biliyordum. O on iki yaşındaydı ve yaşadığı değişiklikler ve hayal kırıklıklarından sonra umuda tutunmak istiyordu.

Seçmeler günlerce bizi meşgul etmişti, ama Vermont hâlâ oradaydı ve beni çağırıyordu. Kulübe hazırды ve seyahatimiz sırasında okul müdürüyle görüşmüştüm. İşle ilgili kesin bir plan yapmamıştım, ama sosyal hizmet pozisyonu bulana kadar çiftlikte yardım edebilirdim.

Ancak kardeşlerimi ziyaret etmekten döndüğüm andan itibaren, bunların hiçbirisi acil gelmemiştir. Çünkü taşınmanın getireceği tüm olumlu yönler, artık buradaki tüm olasılıklarla karşılaştırılıyor. Hâlâ keşfedecek çok şeyimiz vardı. Bu seçmeler ve yeni arkadaşlıklarımız gibi. Ve Brian.

Bugün kabul ettiğimde Kit'e söyledim, kızlarla konuştuk ve taşınma konusunda nihai kararı vermeden önce biraz daha zaman geçirmeyi kararlaştırdık. Temmuz ortası olduğu için zaman geçiyordu, ancak baskı her geçen gün azalıyordu.

"Sadece girmek istiyorum," diye tekrarladı, bu sefer iç çekerek.

Omuzlarını sıktım ve sandalyeyi döndürdüm, böylece göz göze geldik. "Başka okullar da var ve her zaman gelecek yıl da var. Ben çocukken dedemin bana söylediği şeyi hatırlıyor musun? Bu hayatta kontrol edebileceğimiz tek iki şey nedir?"

"Tutumumuz ve çabamız," diye mırıldandı.

Çenemi eğdim. "Doğru. Komitenin kararını kontrol edemeyiz, ama tavrını ve çabalarını kontrol edebilir ve kendinle gurur duyabilirsin."

Bana baktı, büyük kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir dakika sarılabilir miyiz?"

Gülümseyerek onu kendime yaklaştırdım ve çenemin altına sokarken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Tanrım, bu yaş çok zordu. Bazı günler minik bir yetişkin gibi davranırken, diğer günler yine benim tatlı tombul bebeğim oluyordu.

"Seni seviyorum," dedim saçlarına. "Ve seninle gurur duyuyorum." Onu daha sıkı sarıldım, bu anın tadını çıkararak ve bugün her şeyin yolunda gitmesi için evrene sessizce dua ettim.

Telefonum tezgahın üzerinde titreyerek sessizliği bozdu ve Kit Greta'yı aramak için uzaklaşırken, telefonu kaldırdım ve Brian'dan bir mesaj buldum.

BRIAN: İşle ilgili acil bir durum çıktı. Şehirde buluşuruz.

SİNİRİM BOZULDU. İş acil durumu mu? Kit'in seçmelerinden daha önemli ne olabilir ki?

Gözlerimi kapattım. Midemi kemiren endişe ve kaygıya, şimdi tanıdık bir hayal kırıklığı da eklenmişti. Kenneth bunu her zaman yapardı. Geleceğine söz verirdi, takvimine yazdığını söylerdi, ama son anda vazgeçerdi.

Çünkü iş her zaman daha önemliydi.

Nefes almaya zorladım kendimi. Brian, Kenneth değildi. Ve hala ne yaptığımızı resmi olarak tanımlamamıştık. O, Kit'in babası değildi. Bize hiçbir borcu yoktu.

Bunu kendime hatırlattığımda, artık çok geçti. Şüphelerim artmaya başlamıştı. Aceleci davranmış mıydım? Eski alışkanlıklarıma geri dönüyor muydum? Fazla olumlu, fazla neşeli miydim? Yeterince dikkatli davranmamış mıydım? Çocuklarımı kalp kırıklığına mı uğratmıştım?

İnleyerek telefonumu çantama attım ve kapıdan çıkmaya odaklandım. Bu endişelerle daha sonra ilgilenecektim. Kit'in özel gününü kendi sorunlarımla mahvedemezdim. Son zamanlarda, işleri birbirinden ayırmak zorlaşmıştı, ama yüzüme bir gülümseme takındım ve çantama bir avuç atıştırmalık attım.

Kızlarla trene doğru yürürken içim burkuldu, ama kendimi gülümsemeye ve pozitif kalmaya zorladım.

Brian hakkındaki kafa karışıklığım, midemin bulantısını daha da artırdı. Şehvetten o kadar sarhoş muydum ki, büyük resmi göremedim? Gardımı düşürdüm ve çocuklarımı daha fazla acıya maruz mu bıraktım?

Trenle okuldan yürürken zihnim durmadan dönüyordu.

Ne düşünüyordum ki? Brian işkolik olduğu konusunda dürüsttü. Son birkaç ayda, kızları almaya uğradığımda onu sık sık ofiste buluyordum ve bazen bizi dışarıya kadar geçirdiğinde, daha fazla iş yapmak için hemen geri dönüyordu.

Annem hep şöyle derdi: "İnsanlar sana gerçekte kim olduklarını gösterdiklerinde, onları dinle."

Ve işte buradaydım, hayal kırıklığına uğramış ve bunalmış, suçlayacak kimsem yoktu. Bu onun suçu değildi. O böyleydi. Pembe gözlük takan bendim.

Ama şimdilik bunu aklımdan çıkarmalı ve Kit'e odaklanmalıyım.

Bu onun büyük günüydü. Benim tek görevim, sonuç ne olursa olsun, onun destek gördüğünü ve sevildiğini hissetmesini sağlamaktı.

Üçümüz de etkileyici tuğla binanın önünde durup binayı inceliyorduk. Bina, blok kadar genişti, devasa pencerelerin etrafında konsollu kornişler ve kemerler vardı. Çok güzeldi.

Yanımda, Kit aniden endişe yerine heyecan yaymaya başladı.

Burası onun yeri. Bunu hissedebiliyordum. Ve onun da

hissettiğini düşündüm. Elini sıktım ve o bana gülümseyerek baktı. "Bunu yapabilirim," dedi giriş kapısına doğru yürürken.

"Yapabileceğini biliyorum."

Bölüm 41

Brian

Yerleşik park kartım olmasına rağmen, park yeri bulmak çok zordu. Cliff ile görüştükten sonra şehre koştum, yol boyunca ağladım, düşündüm ve kafam karışmıştı. Sonunda bir park yerine girip telefonuma baktığımda ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Kahretsin. Onlarla buluşmak için fırsatı kaçırmıştım.

Sürücü koltuğuna çöktüm ve gözlerimi sıkıca kapattım, düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Jess ve Kit'in yanında olmak istiyordum, ama onları rahatsız etme riskini göze alamazdım. Bu yüzden burada oturup bekleyecektim ve o etkileyici tuğla binaya tüm iyi dileklerimi ve olumlu düşüncelerimi gönderecektim.

Okul muhteşemdi. Ve benim evimden yürüyerek ulaşılabilirdi. Jess'e baskı yapmak istemedim, ama her şey mükemmel görünüyordu.

Bunu yapabilir miydim? Onun hak ettiği eş ve çocukları için olumlu bir rol model olabilir miydim?

Bir yıl önce hayır derdim, ama Terry Cal, Sully ve beni Jersey'e taşınmaya zorladığı gün tüm dünyam değişmişti. On yıllardır sağlam bir temele dayanarak, doğru yaşam yolunu izlediğimden emindim.

Neredeyse iki saat boyunca, aklımdan her türlü senaryoyu geçirdim. Sonra Dr. Johnson'ın bana öğrettiği gibi duygularımla baş başa kaldım. Ve bir plan yaptım.

Bir adım geri çekilip hayatıma baktığımda, zaten bildiğim bir şeyi fark ettim: Jersey beni değiştirmişti. Terapi beni değiştirmişti. Cliff ile yaptığım konuşma beni değiştirmişti.

Şu anda tek bir şey istiyordum. Bir aile. Özellikle de bu aile.

Kızları sürprizi bozmadan Jersey'deki daireye uğramaya ikna etmenin yolunu düşünürken, bir hareket dikkatimi çekti. Kafamı kaldırdığımda, Jess

daha geride, omuzları çökmüş ve dudakları aşağı doğru çekilmiş Kit vardı.

Midemi bir ağrı sardı. Tanrım. İşler kötü mü gitmişti?

Arabadan atladım ve onlara doğru koştum.

"Brian?" Kit'in yüzü aydınlandı. Bana doğru koştu, ben de kollarımı açıp onu kucakladım.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim ve onu yere indirip çömelirken, o hala beni bırakmamıştı. "Onları mahvettin mi?"

Göğsüme başını salladı. "Sanırım. Ama şimdi emin değilim." Greta koşarak geldi ve kucaklaşmamıza katıldı, beni sıkıca sarıldı. Jess de hemen ardından ortaya çıktı, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Onu koridordan duyabiliyordum. Harikaydı." "Seninle gurur duyuyorum, evlat," dedim, hala Jess'e bakarak.

Günlerdir endişeli ve dağınıktı, ama şimdi tamamen bitkin görünüyordu.

Öte yandan çocuklar, günlerini anlatarak şimdiden sohbet etmeye başlamışlardı.

"Matematik ve fen dersleri var," diye açıkladı Kit. "Ama ben müzik teorisi de öğreneceğim. Bunu üniversiteye kadar yapamayacağımı sanıyordum." Dönüp Jess'ten telefonunu istedi. "Ve tüm yıl boyunca performanslar ve gösteriler var."

Jess ekran kilidini açıp telefonu kızına verdikten sonra, Kit ve Greta daha da hızlı konuşmaya başladılar. Kit, Jess'in telefonunda gezinerek bana tiyatro ve sınıfların fotoğraflarını gösterdi.

"Çok etkileyici," dedim, Jess'e tekrar bakarak.

Gözleri uzaklara dalmış, teni solgundu, bu da beni tedirgin etti. Neler oluyordu? Kızların bilmediği bir şey mi biliyordu?

"Umarım beni kabul ederler."

Diz çöküp ellerimi Kit'in minik omuzlarına koydum. "Seni kabul etseler de etmeseler de hiçbir şey değişmez. Çok çalıştın, oraya gittin ve elinden geleni yaptın."

Gözlerini devirdi. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Yani bilge, destekleyici ve harika mısın?" diye sordum göz kırparak.

Hırsı, etrafımdan dolaşıp kaldırıma doğru yöneldi.

Pantolonumun tozunu silkeledim ve Jess'in önüne çıktım. Onu kucaklamak, öpmek istedim, ama vücut dili bunun hoş karşılanmayacağını söylüyordu. Ben de göz göze gelmek için eğildim.

"İyi misin?"

Başını salladı, bakışları yana kaydı. "Yorgun ve stresliyim."

İçim sıkıştı, ama bu hissi görmezden geldim. Bu benimle ilgili değildi. Bugün Kit ve Jess'le ilgiliydi. "Geri götürmemi ister misin? Buraya arabayla geldim ve binada küçük bir planımız var."

Kafasını salladı. "Bizi eve götürebilir misin? Uzun bir gün oldu."

"Ama..." Ağzımı kapattım.

Yüzündeki ifade bana onun sadece yorgun olmadığını söylüyordu, ama ben zihin okuyucu değildim. Neler olduğunu hiç bilmiyordum.

"Zamanında gelemedin." Yumuşak bir sesle söyledi, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

İçim bir anda burkuldu. Onu hayal kırıklığına uğratmak, en son istediğim şeydi.

"Çıkmaya hazırlanırken bir telefon aldım," diye açıkladım. "Cliff Phillips bakım evinde. Sonunun geldiğini düşünüyorlar."

O, gözleri fal taşı gibi açarak nefesini tuttu. "Tanrım, çok üzüldüm Brian.

Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Beni görmek istedi." Gözlerimdeki yaşları görmemesi için başımı eğip kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Ben de oraya gittim. Uzun kalmadım ama şehre gidip park yeri bulmanın bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Anlıyorum."

"Öyle değil." Dişlerimi sıktım. "Kit'in yanında olmak istediğime yemin ederim, ama bana ihtiyacı vardı. Tüm müşterilerimi önemsiyorum, ama bu durum beni çok etkiliyor." Göğsümde bir duygu dalgası yükseldi, ama onu yuttum. "Şirketteki ilk günlerimden beri onunla çalışıyorum."

Dudaklarını sıkıştırdı, beni süzdü, gözleri buğuluydular. "Bizim gibi insanları kaybettiğinizde, her kayıp bir öncekinden daha zor olur."

Gözlerimiz bir an için buluştu ve öyle kaldı. Onun taşıdığı keder hissedilebilirdi. Sadece ebeveynleri için değil, evliliğinin yitirilmesi için de.

Her şeyden çok, tüm bunları ortadan kaldırabilmeyi diledim. Bir sırt çantasına koyup onun için taşımayı diledim.

Eve dönerken, kızlar arka koltukta mutlu bir şekilde Lake Paige şarkıları söylediler, ama Jess sessizdi, gözleri pencereden dışarıya sabitlenmişti.

Stüdyoya vardığımızda, Kit ve Greta sanki saatlerce kapalı kalmışlar gibi koşarak dışarı çıktılar. İçeriye daldılar ve Jess ile beni arabamla sokakta garip bir şekilde otururken bıraktılar.

Vücudumdaki her içgüdü bana onu yalnız bırakmamı, ona alan tanımamı söylüyordu. Geri çekil.

Yine de, biraz eğildim. "Seni gelmeye ikna edemeyeceğime emin misin? Sanırım ailem bazı planlar yaptı."

Jess başını salladı, dikkatini kucağındaki ellerine verdi.

"O zaman içeri girebilir miyim?" diye sordum, çenesini kaldırarak. "Bugün olanlar hakkında daha fazla konuşmak isterim."

Sonunda bana baktığında, gözleri yaşlıydı.

"Sonra görüşürüz," dedi. "Kızları beslemem ve kendimi toparlamam lazım."

Başımı salladım. Hayal kırıklığına uğramış olsam da yüzümü ifadesiz tuttum. Zaten yeterince zor bir dönemden geçiyordu. Onu daha da kötü hissettirmek istemezdim. "Akşam yürüyüşünde Dammit'le uğrarım. Kit'e benim için tekrar tebriklerini ilet."

Başını salladı, ama bakışları uzak, zihni başka yerdeydi. Kapı koluna uzanırken, "Seni seviyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Bana doğru döndü, kirpiklerinde bir damla gözyaşı vardı. "Ben de seni seviyorum. Sorun da bu."

Kalbim sızladı. "Sorun mu?"

"Evet, Brian. Bu bir sorun." Titrek bir nefes verdi. "Ben bir felaketim. Bir başarısızlık. Ve sadece çocuklarımı aşağı çekmekle kalmayıp, sonunda seni de aşağı çekeceğimden endişeleniyorum."

Beynimin bir kısmı aydınlandı. Bunu durdurmak mümkün değildi. Bana beni sevdiğini söylemişti. Ama daha mantıklı olan kısımlar dehşete kapılmıştı. Kendini nasıl bu kadar kötü düşünebilirdi?

"İyi gidiyorduk. Yeniden inşa ediyorduk. Zorlukla idare ediyorduk. Bir planımız vardı.

Sonra sen geldin. Ve şimdi her şey farklı."

"Evet," dedim, hayal kırıklığım artarak. "Farklı çünkü artık yalnız değilsin. Farklı çünkü ben senin arkadayım ve seni ve çocuklarını seviyorum."

Gözyaşları artık ciddi bir şekilde akıyordu, bu manzara kalbimi ikiye bölüyordu. Kahretsin. Ben sadece işleri daha da kötüleştiriyordum.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bugün her şeyi mahvettim..."

"Hayır. Sen batırmadın. Ölmek üzere olan arkadaşının yanındaydın." Elini göğsüne koydu. "Sorun benim. Sen geciktin ve ben çılgına döndüm. Her şey geri geldi. Kenneth'le ilgili tüm o boktan şeyler, değersiz ve göz ardı edilmiş hissetme duygusu."

Başparmağımla yanağından bir gözyaşı sildim. "Çok üzgünüm. Ama böyle tetiklenmen doğal. Bu ikimiz için de yeni bir durum. Ama bunu seninle birlikte aşmak istiyorum."

"Öyle mi?" Burnunu çekti. "Çünkü ben gerçekte böyleyim. İnsan şekline bürünmüş bir ayçiçeği gibi rüya gibi bir kız değilim. Huysuzum, çatlaklarım var ve bazen güvensizliğim beni ele geçiriyor."

Onu kendime çekip başını öptüm. "Sen benim hayallerimin kızıydın ve seninle ilgili her şeyi seviyorum. Yirmi yılımı sisler içinde, mekanik bir şekilde geçirdim. Benden bekleneni yaptım ve hiç durup ne istediğimi düşünmedim."

"Ne istiyorsun?"

Bu kolaydı. "Seni. Ortaklık ve macera istiyorum. Her sabah yanında uyanmak istiyorum. Kit ve Greta'nın büyümesini izlemek istiyorum."

Ellerimi yanaklarına koyarak, onu dudaklarından öptüm.

Dudakları gözyaşlarıyla tuzluydu, ama en ufak bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Pazartesi günleri Munchkin, çarşamba günleri dans partisi istiyorum.

Hayatımızın sıradan anlarında sihir yaratmak istiyorum." Nefesini içine çekti, göğsü titriyordu. "Ben de istiyorum."

"Güzel."

"Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

Damarlarımda buzlar dolaştı. Bu ne anlama geliyordu?

"Düşünmem gereken çok şey var," diye fısıldadı. "Kit kabul edilirse, okul ücretini ödemenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ve bunu aileme söylemem gerekecek.

Vermont'a taşınmayacağımızı. Eğer taşınmazsak hayatımızın nasıl olacağını düşünmem gerekiyor. Eğer taşınmazsak, tüm ilgime ihtiyaç duyan yıkılmış bir kızım olacak.

Sakin kalmaya çalışarak başımı salladım. "Sizin hayatınızın bir parçası olmak istiyorum. Nerede olduğu umurumda değil."

Vermont'a seve seve taşınırdım. Tom Ford'umu LL Bean ile değiştirir ve ağaçlardan şurup çıkarmayı öğrenirdim.

Anlamamış gibiydi. Ben tamamen kararlıydım.

Ama bunu dile getirmeden önce, kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Sadece birkaç günüm var," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Seni ararım."

Arkasını dönmeden içeri girdi ve beni hem şaşkın hem de kalbi kırık bir halde bıraktı.

Bölüm 42

Jess

Berbat durumdaydım. Tam anlamıyla berbat. Burun akıntısı, kızarmış yüz, kirli saçlarla berbat. Ne yapacağımı düşünerek kafamda dönüp dururken, kızlarım ve sorumluluklarım dışında herkesten kaçınıyordum.

Kit müzik okulundan başka bir şey konuşmuyordu ve Greta, Murphy ve T. J.'yi görmeye gitmediğimiz için huysuzlanıyordu. Ama ben kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Brian'ı seviyordum. Ona deli gibi aşıktım.

Ve bu durumdan çok kızgındım.

Yıllarca güçlü, bağımsız bir kadın olmak için çalışmıştım. Aşık bir genç kız değil. Ve düşünmem gereken çocuklarım vardı. Hayatlarına birini sokmak büyük bir meseleydi.

Sonra Vermont vardı. Her geçen gün, bu rüya daha da uzaklaşıyordu.

Hafta sonunu kendimi toparlamak için kullanacaktım. Kendime böyle söyledim.

Kızlarımın başka fikirleri vardı.

"Anne, T. J. ve Murphy ile oynamak için oraya gitmek istiyoruz," dedi Kit yatak odamın kapısından.

Greta onun yanında belirdi. "Brian'ı özledik."

İkisi de giyinmiş ve ayakkabılarını giymişti. Onlara ayakkabılarını giydirmek günlük en büyük zorluklarımdan biri olduğu için, bu durum oldukça şüpheliydi.

"Biz de senin onu özlediğini düşünüyoruz," dedi Kit. "Hadi gidip onu görelim."

Büyümüş ve kendinden emin çocuklarıma baktım ve göğsüm sızladı. Ama nefes verip başımı salladım. "Bugün yapacak işlerimiz var."

"Biz uyanmadan önce Instagram'da gezinip duruyordun," diye çıkıştı Kit. "Ve hepimiz bunun Brian'a deli gibi aşık olduğun için olduğunu biliyoruz."

"Ve onunla evlenmek istiyorum," diye ekledi Greta.

Kit odaya bir adım attı. "O yüzden bu konuda huysuzlanmak yerine, gidip ona söyle."

İkisi de başlarını aynı şekilde eğip, beklenti dolu bakışlarla bana baktılar. Kahretsin. Birdenbire, bebeklik günlerini özledim. Tabii ki, onları sokaklarda kovalamak zorunda kalmıştım ve beni kişisel peçeteleri olarak kullanmışlardı, ama en azından bana karşı mantığı silah olarak kullanmamışlardı.

"Kızlar." Yanımdaki yatağı okşadım.

Greta zıplayarak yanıma oturdu. Kit ise bir süre daha bana öfkeyle baktıktan sonra nihayet diğer tarafıma geçti.

"Brian'ı çok seviyorum," dedim. "Ama siz ikiniz benim için önceliğimsiniz." Kollarımı onlara doladım ve kendime yaklaştırdım. "Sizin anneniz olmak benim en önemli işim."

"İkisini birden yapamayacakmışsın gibi konuşuyorsun," dedi Kit, fazlasıyla bilgece. "Ve bu çok saçma. Bize hep büyük, dağınık, heyecan verici hayatlar yaşamamızı istediğini söylüyorsun."

"Ve tutkularımızı takip etmemizi," diye ekledi Greta.

Burun köprümü sıkıştırdım, bir yandan beni dinledikleri için heyecanlanırken, diğer yandan o kısımları özellikle iyi dinledikleri için sinirlenmiştim.

"Hadi yürüyelim," diye azarladı Kit. "Lütfen. Brian'la konuş. İkiniz yetişkinlerin işlerini halledebilirsiniz."

"Ve öpüşün!" Greta'nın patlamasının ardından öğürme sesleri geldi.

"Ve biz de arkadaşlarımızla takılabiliriz," dedi Kit. "Lo bana tırnaklarımı yapacağına söz verdi."

"Ve T. J. *Up* Lego setini aldı," diye ekledi Greta. "Balonlarla dolu bir ev ve ben onu yapmasına yardım etmek istiyorum."

Onları bir kez daha sıktıktan sonra bıraktım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Tanrım, çocuklarım tarafından azarlanıyorsam ne kadar kötü bir duruma düşmüşüm?

Ayağa kalkarak, derin bir esneme yaptım. "Tamam. Giyinmem için bana birkaç dakika ver, sonra yürüyerek gidip merhaba diyelim."

Temmuz havası nemden dolayı çok bunaltıcıydı, saçlarımı açık bırakma kararımdan pişman olmuşum. Hukuk bürosuna ve Brian'ın dairesine vardığımızda saçlarımın kıvrılmış ve dağınık hale geldiğinden hiç şüphem yoktu.

Kızları takip ederek arka merdivenlerden yukarı çıkarken pişman olduğum tek şey saçlarım değildi.

Sloane, Tia'yı kucağında tutarak kapıyı açtı. Kızları kucakladı ve içeri davet etti, ama ben eşikte durduğumda gülümsemesi kayboldu.

"Aşağıda, ofisinde," dedi, bir kaşını kaldırarak. Tayt giymiş, kucağında yeni doğmuş bir bebek olsa bile, çok korkutucuydu. "Gelmen zamanı gelmişti."

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım ve arkamı işaret ettim. "Ben sadece..."

"Evet, öyle yapmalısın," dedi kararlı bir şekilde ve aramızdaki kapıyı kapattı.

Merdivenleri inerken kalbim sıkıştı. Kahretsin. Şimdi de arkadaşlarım bana kızmıştı. Bir kadın huzur içinde kriz geçiremez mi?

Ofise açılan kapı her zamanki gibi kilitli değildi, ama ışıkların çoğu sönmüştü. Muhtemelen cumartesi sabahı olduğu içindi. Cal ve Sully muhtemelen çocuklarıyla birlikte üst kattaydılar. Lo da öyle. Bu düşünce beni üzdü, çünkü Brian'ın bu saatte saatlerdir çalışmakta olduğundan hiç şüphem yoktu.

Tahmin ettiğim gibi, ofisinin ışığı açıktı ve karanlık koridora bir ışık yayıyordu. Dikkatlice yaklaştım ve nazikçe kapıyı çaldım.

Bilgisayarından başını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Jess?"

"Merhaba." Garip bir şekilde el salladım. "Meşgul müsün?"

"Senin için asla meşgul değilim."

Kalbim bir an durdu. Tanrım, neden bu kadar mükemmeldi?

"Phillips'le ilgili işleri topluyorum."

Ancak o zaman, son kırk sekiz saat içinde muhtemelen bir arkadaşını kaybettiğini ve ben onu kontrol etmediğimi fark ettim.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak ofisine girdim. "Vefat mı etti?"

Brian başını hafifçe eğerek onayladı. "Dün. Cenaze töreni Pazartesi günü. Miras konusunda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

Elbette öyle yapacaktı. Çünkü çalışanlarına sonsuz bir bağlılık duyuyordu.

Ayağa kalktı, dağınık saçlarını eliyle düzeltti, gözleri kızarmış ve sakalı biraz dağınıktı.

Kollarının arasına atlayıp bir daha bırakmak istemiyordum. Ama geri çekilen bendim. Panikleyen bendim. Bu yüzden özür dilemesi gereken de bendim.

"Çok üzgünüm," dedim. "Olan biten her şey yüzünden panikledim ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı." Sesim titriyordu. "Seni uzaklaştırmak istemedim."

Masayı dolaşıp beni kollarına aldı. "Biraz mesafeye ihtiyaç duymak normaldir."

"Hayır," diye onun göğsüne doğru itiraz ettim. "Sana kötü davrandım, ama sen bana karşı hep harika davrandın. Sloane bana kızgın."

Geriye doğru eğilerek, sırtarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Beni fazla koruyor ve son iki gündür biraz huysuz davranmış olabilirim."

"Huysuz mu?" diye sordum, sahte bir şaşkınlıkla. "Sen mi?"

Kafasını salladı ve masasına oturdu, beni baştan aşağı süzdü. "Ama seninle konuşmak istiyorum." Gözlerini gözlerime dikip yavaşça nefes verdi. "Sana baskı hissettirdiysem özür dilerim. Daha yavaş ilerleyebilirim, seni üzdüğüm için özür dilerim."

"Beni üzmemişsin," dedim, dizlerinin arasına girerek. "Kendime kızgınım. Her şey çok hızlı değişti ve ben buna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Kenneth'ten tamamen kurtulduğumu sanıyordum, ama daha yapmam gereken çok şey var."

"İkimiz de gelişme aşamasındayız," dedi ve öne eğilerek beni nazikçe öptü.

İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ve gömleğini sımsıkı tuttum. Öpücüğü beni sakinleştirdi, iyileştirdi ve daha fazlasını istememe neden oldu.

"Zaferlerinde ve zorluklarında yanında olmak istiyorum," diye ısrar etti. "Seni istediğin her şekilde desteklemek istiyorum. Ama neler olduğunu bilmem gerek. Lütfen bana anlat."

Başımı göğsüne yaslayarak, kafamdaki tüm saçma düşünceleri dökmek için cesaret topladım.

"Çok kararsızım," diye başladım. "Her şeyi istiyorum. Çocuklarımla çiftlikte çıplak ayakla koşmalarını ve Kit'in müzik okuluna gitmesini istiyorum. Jersey'deki ailemle film geceleri ve sevdiğim bir iş istiyorum. Seni çok istiyorum, ama aynı zamanda, olmak için çok uğraştığım halimi de kaybetmek istemiyorum. Bu bencilce. Ben bencilim. Muhtemelen şımarık bir çocuk gibi konuşuyorum."

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Şımarık bir çocuk gibi konuşmuyorsun. Bir şeyler istemek normal, Jess. Benim de istediğim çok şey var."

Ben burnumu çektim, o da bana gülümsedi.

"Ben de seninle her şeyi istiyorum. Seni, kızları, arkadaşlarımla ve müşterilerimi. Benim için hepsi birbiriyle bağlantılı." Sesli bir şekilde yutkundum. "Cliff aileden biriydi. Bazı müşterilerim de öyle. Onlar için son derece kişisel, hassas konularla uğraşıyorum, bu yüzden sınırlar bulanıklaşıyor. Sen, kızlar ve Jersey'deki ailemizin geri kalanı her zaman benim için en öncelikli olacak, ama işim de benim için önemli. Ben de hepsini yapmak istiyorum."

Ağır bir nefes verdi ve gözleri doldu.

"Cliff benim arkadaşımdaydı," dedi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ardından bir damla daha, ta ki ciddi ciddi ağlamaya başlayana kadar. "Onu önemsiyordum. Terry beni hukuk fakültesinden mezun olur olmaz işe aldığından beri onu ve ailesini tanıyordum. Ve bana mirasını ve işini emanet etti. Bu çok önemli bir şey. Bu sorumluluğu ciddiye alıyorum. Ama işimden çok daha fazlası olduğumu fark ettim."

"Kenneth'in berbat bir koca ve baba olduğu için üzgünüm." Yanaklarını sildi. "Sizi, kızlarını, işine ve parasına tercih ettiği için üzgünüm. Ama bu onun tercihi idi. Sizin kim olduğunuzla hiçbir ilgisi yok."

Artık hıçkırarak ağlıyordum. Bu adam benim en derin yaralarımı nasıl gördü ve yine de beni istedi?

"Bana bak." Çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimi yakıcı bir bakışla tuttu. "Seni, Kit'i ve Greta'yı seçiyorum. Her gün seni seçeceğim. Uzun zamandır, hepsine sahip olabileceğimi düşünmüyordum. Hatta hak ettiğimi bile düşünmüyordum. Ama sonra seni tekrar buldum ve gerçek mutluluğun uğruna savaşmaya değer olduğunu anladım. Hatalar yapacağım ve bazı şeyleri

Yanlış, ama bunu düzeltmek ve seni ve çocukları öncelikli kılmak için elimden geleni yapacağım."

Kalbim sızladı. Bu adama nasıl deli gibi aşık olmamam mümkün olabilir ki? Hızla ve derinden aşık olduğum için çok kızgındım, ama başka seçeneğim var mıydı?

"Ben de seni seçiyorum," dedim yumuşak bir sesle, kollarımı onun gövdesine dolayarak. "Çok korkuyorum, ama bu doğru. Bunu iliklerimde hissediyorum."

Birbirimizin kollarına sarılmış olarak öylece kaldık ve ben bu bağı kucakladım, onun sevgisinin ruhuma kadar işleyip içime işlemesine izin verdim. Bu his, çoğu insanın hayalini kurduğu türden bir şeydi. Hayatta bir kez karşılaşabileceğin türden bir aşktı. Elbette zorlu olacaktı, ama buna karşı koymanın bir anlamı yoktu.

"Ben de korkuyorum," diye mırıldandı başımın üstüne. "Ama bunu başarabilecek biri varsa, o da biziz."

"Çok olumlu düşünüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bana da bulaşıyor. Tam bir iyimser oluyorum."

Yanaklarını avuçladım ve onu bir öpücük daha için kendime doğru çektim, bu seferki çok daha az nazikti. Çenemi avuçladı ve dudaklarımı açarak beni tahrik etti, ağzımı keşfederken ben ona eridim.

"Bekle," dedi, geri çekilirken.

Of. İşler tam da iyiye gidiyordu ve ofisinin kapısında mükemmel bir kilit vardı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Beni geçip masasının arkasındaki raftan rulo kağıt gibi görünen bir şeyi çıkardı.

"O ne?"

"Bu," dedi göz kırparak, "her şeye sahip olmak." Dikkatlice kağıtları açtı ve masasının üzerine koydu.

Kafamı eğip, tasarımı anlamaya çalıştım. "Bunlar planlar mı?"

Başını salladı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Josh ile konuştum.

Arazi anlaşması yaptık."

Son birkaç gündür yatakta geçirdiğim zaman, zihinsel işlem yeteneklerimi etkilemiş gibi, kafamda bir karışıklık oluştu. "Neden bahsediyorsun?"

"Senin ahırın." Parmaklarıyla çizimin üzerinde gezdirdi. "Sen, Jessica Lawrence Mosely, artık Vermont, Maplewood'da bu güzel mülkün sahibisin. Ve bunlar da ahırını evine dönüştürmek için hazırlanan planlar. Birden fazla yatak odası, perdeli bir veranda, Kit için bir müzik odası, onun ve senin için birer ev ofisi ve küçük bir yoga stüdyosu."

Nefesim kesildi ve dizlerim titredi. Bu, en çılgın hayallerimin ötesinde bir şeydi.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ben avukatım, unuttun mu?" Hızla mahkeme salonunda çok başarılı olan kendine güvenen adama geri dönmüştü. "Evrak işleri ve sözleşmeler benim uzmanlık alanımdır. Bu yüzden bu bir hediye. Sana ve kızlara. İstediğin değişikliği yapabilirsin. Ne istersen yap. Ama bu senin."

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve kulaklarımda kan dolaşıyordu. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?

"Seni seviyorum. Kit ve Greta'yı seviyorum. Ve Vermont'u seviyorum. Bu yüzden çiftliğe senin barndominiumunu inşa edeceğiz. Yazları geçirebileceğimiz küçük bir ev. Böylece çocuklar senin hayalini kurduğun Vermont çocukluğunu yaşayabilecekler."

Anlamadığım için başımı salladım. "Peki ya işin ne olacak?"

"Vermont barosuna başvurumu yaptım bile. Lisans almam birkaç ay sürecek, ama yazları çiftlikten uzaktan çalışacağım ve gerektiğinde şehre geri döneceğim. Cal ve Sully de benimle birlikte. Ayrıca." Mavi planı işaret etti. "Görüyorsun, tasarımda muhtemelen gelecek misafirleri ağırlayabileceğimiz iki büyük misafir odası var."

Parmaklarımla duvarları ve çatıyı izledim. Annemin ahırını, bizim ve kızların evine dönüştü.

"Cal şimdiden yıllık şirket gezisi planlıyor. Lo da onu akçaağaç şurubu içme yarışmasından vazgeçirmek zorunda kaldı."

Gülerek, "Bu tam Cal'a göre bir şey," dedim.

"Neden?" diye sordum, gözlerimden daha fazla yaşlar akarken. "Neden bunu yapıyorsun?"

Beni kollarına aldı ve kendine çekti. "Çünkü seni seviyorum. Vermont ve çiftlik senin bir parçan. Sen ve çocuklar her şeye layıksınız. Bu şekilde" — planlara başını salladı

—“hepsine birlikte sahip olabiliriz. Şehirde okul, yazları çiftlikte, kışın hafta sonları kayak. Hatta her bahar Akçaağaç Festivali için arabayla gidebiliriz.”

Ben eriyip gitmiştim. Kulağa mükemmel geliyordu.

"Sadece bir ricam var."

"Her şeyi," dedim, akçaağaç korularına bakan devasa verandaya hala hayranlıkla bakarken.

"Ben de çiftlikte evlenmek istiyorum."

Donakaldım, beynim bir anlığına devre dışı kaldı. Yeniden çalışmaya başladığında, "Evlenmek mi?" diye ciyakladım.

"Evet. Şimdi değil. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim. Ama seninle evlenmek istiyorum, Jess. Ve bunu burada yapmak istiyorum." Parmaklarını planların üzerine koydu. "Senin için özel olan, anne babanın bizi izleyeceğini bildiğimiz bir yerde. Ailemiz ve arkadaşlarımızla ve Josh'un o zamana kadar topladığı keçilerle çevrili olabileceğimiz bir yerde."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Henüz hazır değilim."

Ne zaman olacağını bilmiyordum. O konuyu açana kadar evlilik aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama bir gün olacağını biliyordum.

Çenesini eğdi. "Biliyorum."

"Ama evlendiğimde, seninle evleneceğim, Brian Machon."

Epilog

Brian

Bir ay sonra

"Harika bir yıla," dedim ve kadehimi kaldırdım. Binanın arkasındaki otoparkta, mangal yapıp Jersey City'deki ikametimizin resmi olarak sona ermesini kutluyorduk. Bu harika eyalete yakışır bir otopark partisiyle şık bir veda yapmaya karar vermiştik ve bugün bunun için mükemmel bir gündü. Öğleden sonra neredeyse kavurucu bir sıcaklık vardı, ama akşam yaklaşırken sıcaklık oldukça düşmüştü.

"Kıçımıza tekme atarak başladı," dedi Sully.

"Ama harika bitti." Cal, birayla kadeh kaldırdı.

"Sanki dünya turunun sonuna gelmiş bir grup gibiyiz," diye düşündüm. "Ya da hayatımızın geri kalanına başlayan bir grup en iyi arkadaş gibiyiz."

Cal teklif etti.

Sully ona yumruk attı. "Duygusal olanın sen olduğuna inanıyorum."

"Kız arkadaşım şikayet etmiyor." Cal, Lo'yu Jess ile konuştuğu yerden çekip aldı ve onu dudaklarından öptü.

Yanakları kızaran Lo, ondan uzaklaşıp uzaklaştı.

Murphy'nin okuluna yakın, Cal'ın bitkilerini beslemeye yetecek kadar doğal ışık alan daireler arıyorlardı. Sloane ve Sully, Tia için dadılarla görüşüyor ve penthouse dairelerini bebek için güvenli hale getiriyorlardı. Sloane'nin doğum izni yakında sona erecekti ve izni bittiğinde Murphy ve Machon'a geri dönecekti.

Tanrıya şükür. Hepimiz onun geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Parti devam ederken, ben gururla ızgarayı idare ettim.

Kurduğumuz iki katlanır masa, katlanır sandalyeler ve ofisten getirdiğimiz birkaç masa sandalyesi ile çevriliydi. Jess

flama ve kağıt fenerlerle süsledi ve çocuklar müzik eşliğinde cornhole oynuyorlardı.

Madame E, tehlikeli gibi görünen meşhur margaritalarını karıştırırken, biz hamburgerleri ızgara yapıyor ve Sloane kocaman bir karpuzu dilimliyorduk.

Her şey mükemmeldi. Kusurlu küçük ailemizin mükemmel kutlaması.

"İyi görünüyorsun, ızgara ustası," Jess bir paket ekmekle yaklaşırken alaycı bir şekilde dedi. "Brownstone'da bir ızgaran var, değil mi?"

"Izgara, füme makinesi ve pizza fırını var. Merak etme. Seni iyi besleyeceğim."

Kolunu belime doladı ve sıktı. Hala onun ve kızların ne zaman taşınacaklarını tartışıyorduk, ama Kit'e gelecek ay müzik okulunda bir yer teklif edildiği için, onu yakında ikna edebileceğimi hissediyordum.

"Flört etmeyi bırak da sosisleri ızgaraya at." Geri çekildi. "Çocukları toplayayım."

Herkesi oturtduğumuzda hava kararmaya başlamıştı. Madam E üçüncü margarita sürahisini hazırlamıştı ve alkol hepimizi nostaljik ve şakacı hale getirmişti.

"Murphy ve Machon'a." Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. "Hayatta kaldık," dedi Sully.

"Sadece hayatta kalmadık," diye ekledi Cal. "Onları ezip geçtik. Herkes bir numara."

Bu konuda haklıydı. Başlangıçta bir ceza gibi gelen şey, hayatımın en büyük fırsatına dönüşmüştü.

Terry ve Cliff sayesinde, sonunda bu fırsatı değerlendirecek cesareti bulmuştum.

Jess yanımda oturmuş, gülümsüyor ve kıkırdıyordu, Lo ise fotokopi makinesinde kurtçukları bulduğu günü dramatik bir şekilde canlandırıyordu.

Zor günlerde bile çok neşeliydi. Yoga derslerine devam ederken ve pazartesi sabahları kediyle Munchkins'i aramak için yürüyüşe çıkarken, yavaş yavaş bir sonraki adımlarımızı belirliyorduk.

Madame E masayı inceledi, gözleri tekiladan biraz cam gibi parlıyordu. "Şu anda çok şey görüyorum."

Lo'ya parmağını salladı, Lo ise onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. Onun hedefinde olmak istemiyordu. "Sen." Murphy'nin yanağını sıktı. "Futbol antrenmanlarına devam et. Perşembe günü sonunda o dışın düşecek."

Dudaklarına dokundu ve kaşlarını çattı. Sallanan diş hakkında hiçbir şey duymamıştım, bu da onun henüz dişinin sallandığını fark etmediğini düşündürdü.

"Madam E?" Cal, küçük bir çocuk gibi zıplayarak sordu. "Ne düşünüyorsunuz? Lola beni dürüst bir adam yapacak mı?"

Lo onu görmezden gelerek margaritasını yudumladı.

Sully, boş kolunu Sloane'ın omzuna attı, diğer koluyla uyuyan Tia'yı kucakladı. "Övünmek istemem ama Sloane'a evlenme teklif ettiğimde, o gerçekten evet dedi."

"Her iki seferde de," diye ekledi Sloane sırtarak.

Cal kardeşine sert bir bakış attı. "Bir gün evet diyecek. Benim tek yapmam gereken daha büyük ve daha iyi teklifler bulmak."

Murphy kıkırdadı. "Tabii, baba."

Madame E gülümsedi. "Callahan, kartlarını okuduğumuzda sana iyi şeyler olacağını söylediğimi unutma. Şimdi sana söylediğim gibi Porsche'ni sat. Gelecekteki aile üyeleri için daha geniş bir araba al."

Cal'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve Lo margaritayı bir dikişte içti.

Konuşma, okul yılı planlarına, Manhattan ofisine telsizleri nasıl götüreceğimize ve iki hafta sonra yeni ahır evimiz üzerinde çalışacak ekiple buluşmak için Vermont'a yapacağımız geziye geldi.

Birlikte planlar yapıp hayalimizdeki evin taslağını çizerek çok eğleniyorduk. Jess'in titiz davranmaması şaşırtıcı değildi. Her fikri harika buluyordu. Birlikte sallanan sandalyelerde oturup ormanı seyredebilelim diye büyük bir veranda yapmaya karar verdik.

Basit bir şeydi, ama hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulduğum düşüncesi çok önemliydi.

Burada sihir vardı. Bu grup insan ve hepimizi bir araya getiren koşullar. Parmaklarındaki kocaman yüzükleri çeviren Madam E'ye bakarken, inanmaktan kendimi alamadım

inanmaktan kendimi alamadım. O kadın bir şeyler biliyordu ve hepimizin hayatımızı düzene sokmak için Terry ile birlikte çalıştığından hiç şüphem yoktu.

"Geçen gün Tia uyurken Terry'nin vasiyetini inceledim," dedi Sloane. "Bir yılın dolmasıyla bu binayı satabileceğini unutmuşum."

Üçümüz birbirimize baktık.

Bir yandan, bu değerli bir mülktü. Ve şimdi şehre geri döneceğimiz için, bu binaya pek ihtiyacımız yoktu.

"Anılar," dedi Cal.

"Burası Tia'nın ilk eviydi," dedi Sully, bebeği göğsüne yatırarak.

"Ve Murphy ile ilk evimdi," diye ekledi Cal.

"Ve Fuzzy'nin," diye araya girdi Kit, bana kocaman bir gülümsemeyle.

Kızlar beni tekrar oturtup bir pazarlık daha yapmak istediler. Ve şartlarından biri kediye istemeleriydi. Büyük resimde küçük bir bedeldi, ama bir yanımda bu canavardan kurtulmayı gerçekten çok istiyordum.

Lo, onlar bir daire ararken benim evimde gerçek bir bahçe olduğu için Fuzzy'nin benimle daha mutlu olacağını düşünmüştü. O henüz bir bahçeye sahip değildi ve her gün iki uzun yürüyüşe ihtiyaç duyan çok düzenli bir rutine alışmıştı, bu yüzden bu argüman saçmaydı, ama son zamanlarda çok mutluydum ve fazla direnemedim.

Jess ile birlikte olmak, geleceğimizi planlamak ve her anın tadını çıkarmak beni savunmasız bırakmıştı. Kızlar evcil bir zürafa isteselerdi, muhtemelen evet derdim. Bu noktada, Fuzzy dışında tek istedikleri şey ranzalar, langırt masası ve Lake Paige turneye çıktığında onu her seferinde görme sözüydü.

"İlk iki kat için kiracı bulabiliriz," diye önerdi Sully. "Sebastian ve ben sizi özleyeceğiz," dedi Madam E. "Ama berbat komşulardınız."

Hepimiz güldük.

Gözlerini kapattı. "Aman Tanrım. Sana tam uygun bir kiracı buldum." Sully'ye, sonra Cal'a, sonra Lo'ya baktım.

"Merak etmeyin. Ekim ayına kadar burada olmayacak. Uzun hikaye. Bir sürü drama var. Ooh, saate bakın."

Ayağa fırladı, turuncu çiçekli elbisesinin eteğini düzeltti. "Harry'nin yerine bir içki içmeye gitmeliyim." Göz kırparak içeri geri döndü.

"Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek ister miyiz?" diye sordu Sloane.

Geriye yaslandım ve kolumu Jess'in omzuna attım. Bana yaslanarak rahatladı ve başını omzuma bıraktı. İnsanlarımla çevrili olmak, geleceğimizin çok daha fazla umut vaat ettiğini bilmek inanılmaz bir duyguydu.

Hayatım farklıydı. Ben farklıydım. Bir yıl önce buraya taşınan, içine kapanık işkolik adam, dayak yemiş ve daha iyi bir yaşam tarzı olduğunu öğrenmişti. Risk almış ve kendimi tehlikeye atmıştım, ama bu süreçte hayatımın aşkını ve iki harika çocuğu kazanmıştım.

Hâlâ öğrenecek çok şeyim vardı, ama bir şey kesindi: New Jersey lanet olasıca büyülü bir yerdi.

The Dad Coms Gang'den daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Serinin Epiloğunu okumak](#) ve üç yıl sonrasıının babalarımızı görmek [için BURAYA TIKLAYIN](#). Merak etmeyin, Fuzzy de ortaya çıkıyor.

Maplewood

Maplewood, Vermont hakkında merak mı ediyorsunuz?

Bu tuhaf, garip küçük kasabada geçen bir dizi yazıyorum. İlk kitap, Sap & Secrets, Jess'in en küçük kardeşi Jasper Lawrence'ı konu alıyor.

Kitap 26 Ocak 2026'da satışı sunulacak.

[Kitabı Amazon'dan ön sipariş verebilirsiniz.](#)

Teşekkürler

Dad Com'u okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım bu kitapları okumaktan, bizim yazarken aldığımız kadar keyif almışsınızdır. Bildiğiniz gibi, bu seri en yakın arkadaşlarım Brittanee ve Jenni ile paylaştığım bir sevgi emekçiliğiydi. Bir yazarın hayatı yalnız bir hayattır ve bu yolculuğu sevgili arkadaşlarımla paylaşabildiğim için çok şanslıyım.

Tüm kitaplarım gibi, bu kitap da yetenekli ve özverili birçok insanın desteği olmadan mümkün olamazdı.

Morgan Leigh, yardım istediğimde, sen hemen yardımına koştun ve kısa sürede hayatımın en değerli kişisi, beni düzenli ve yolunda tutan kişi oldun. Arkadaşlığını ve olumlu tavrını çok değerli buluyorum. Kimse senin kadar yeni şeyler öğrenmeye istekli ve yetenekli değil, seni arkadaşım olarak görebildiğim için kendimi çimdikliyorum.

Erica Walsh, bunca yıldır arkadaşım ve destekçim olduğun için teşekkür ederim. Kapak tasarımından fotoğraf bulmaya ve tanıtım yazıları düzenlemeye kadar, her gün gerçekten benim yanımdasın. Son dört yılda birlikte ağladık, güldük ve bağırdık, ve senin sayende daha iyi bir insan ve yazar oldum.

Beth, titiz düzenlemelerin için teşekkür ederim. Sabrın, profesyonelliğin ve nezaketin beni hayran bırakıyor. Dikkatli çalışman bu karakterleri hayata geçirmeye yardımcı oldu ve sana gerçekten minnettarım.

En eski arkadaşım, yılmaz Caroline, on beş yaşımdayken beni Jane Austen (ve ıslak gömlekli Colin Firth) ile tanıştırtarak romantizme olan sevgimi ateşlediğin için teşekkür ederim. Romantik dünya görüşümün tamamı, mutlu sonlara olan ortak sevgimizle şekillendi ve son yirmi yedi (!!!) yıldır süren dostluğun benim için gerçek bir hediye.

Becca, bu seriye gösterdiğin profesyonellik ve heyecan için teşekkür ederim. Sen ve Yazar Ajansı bu süreç boyunca harika ortaklar oldunuz.

Catherine, seni tanımak bu yılın en önemli olaylarından biri oldu. Pazarlama uzmanlığın, kitaplara olan tutkunun ve paha biçilmez TikTok bilgeliliğin için teşekkür ederim.

Hype ekiplerime, bu kitapları ve yarattığım bu çılgın dünyayı sevdikleri için içtenlikle teşekkür ederim. Çoğu gün, böylesine harika, pozitif ve muhteşem insanlarla çevrili olduğum için kendimi çimdikliyorum.

Aileme, eğlenceli, sevgi dolu ve şakacı oldukları için teşekkür ederim. Çocuklarım G ve T, her gün beni zorluyor, meydan okuyor ve şaşırtıyorsunuz. Sizin anneniz olmak hayatımın en büyük macerası. Bana asla kolaylık göstermediğiniz için teşekkür ederim. Benim mini versiyonum G, sen benim bir numaralı hayranımsın ve büyüdükçe yazarlık yolculuğumu seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ve T, birinci sınıfta çok başarılı olduğun için teşekkür ederim, bu sayede bu kitabı yazmak için zihinsel ve fiziksel enerjiye sahip oldum.

Son olarak, Taylor Alison Swift'e teşekkür etmek istiyorum. Sadece bu kitabın üretiminde değil, son on yılda hayatımın tüm zorluklarında bana destek olduğun için. Bana ve sayısız diğerlerine yaratıcılığımı nasıl kullanacağımı ve en önemlisi potansiyelime nasıl yatırım yapacağımı öğrettin. Çalışmaların beni daha iyi bir anne, yazar, girişimci ve insan yaptı. Teşekkür ederim.

Daphne Elliot'un diğ er eserleri

LOVEWELL

Maine Oduncular Serisi [Baltada](#)

[Yakalanmak](#)

[Balta'nın Acısı](#)

[Baltayla Evlilik Baltayla](#)

[Geriye](#)

[Axe-ing for Trouble](#)

Lovewell Oduncular Serisi [Benim](#)

[Olur musun?](#)

[Benimle Evlenir misin?](#)

[Odun Tercih Eder](#)

[misin? Odun Tercih](#)

[Eder misin?](#)

ANNE GELİYOR

[Anne Nefretçisi](#)

BABA GELİYOR

[Bonus Baba](#) .

HAVENPORT

Quinn Kardeşler Serisi [Sana](#)

[Güveniyorum](#)

[Seni Bulmak Seni](#)

[Korumak](#)

Rossi Ailesi Serisi [Sana Direnmek](#)

Seni Tutmak

Seni _____

Kucaklamak

Novellas Bizi

Yeniden Keşfetmek

Baba Vücudu

Barmen Bir Dokunuş

Öfke

Yazar Hakkında

Lise yıllarında Daphne Elliot, "en çok romantik roman yazarı olmaya aday" seçilmişti. Son on yılı şirket avukatı olarak geçirdikten sonra, sonunda kaderini kabullendi. Küçük kasaba romanları, flörtöz şakalar, seksi maceralar ve bolca duygu ile dolu.

Daphne'yi nerede bulabilirsiniz:

daphneelliotaauthor@gmail.com

Daphne ile iletişimde kalın:

[Daphne'nin Haber Bültenine Abone](#)
[Olun Daphne'nin Okuyucu Grubuna](#)
[Katılın](#)

[Daphne'yi TikTok'ta takip edin](#)

[Daphne'yi Facebook'ta beğenin](#)

[Daphne'yi Instagram'da takip edin](#)

[GoodReads'te Daphne ile takılın](#)

[Amazon'da Daphne'yi takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

